

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07586342 7

I og for.

St: Joh: Logen

Z & F. t. d. k. H.

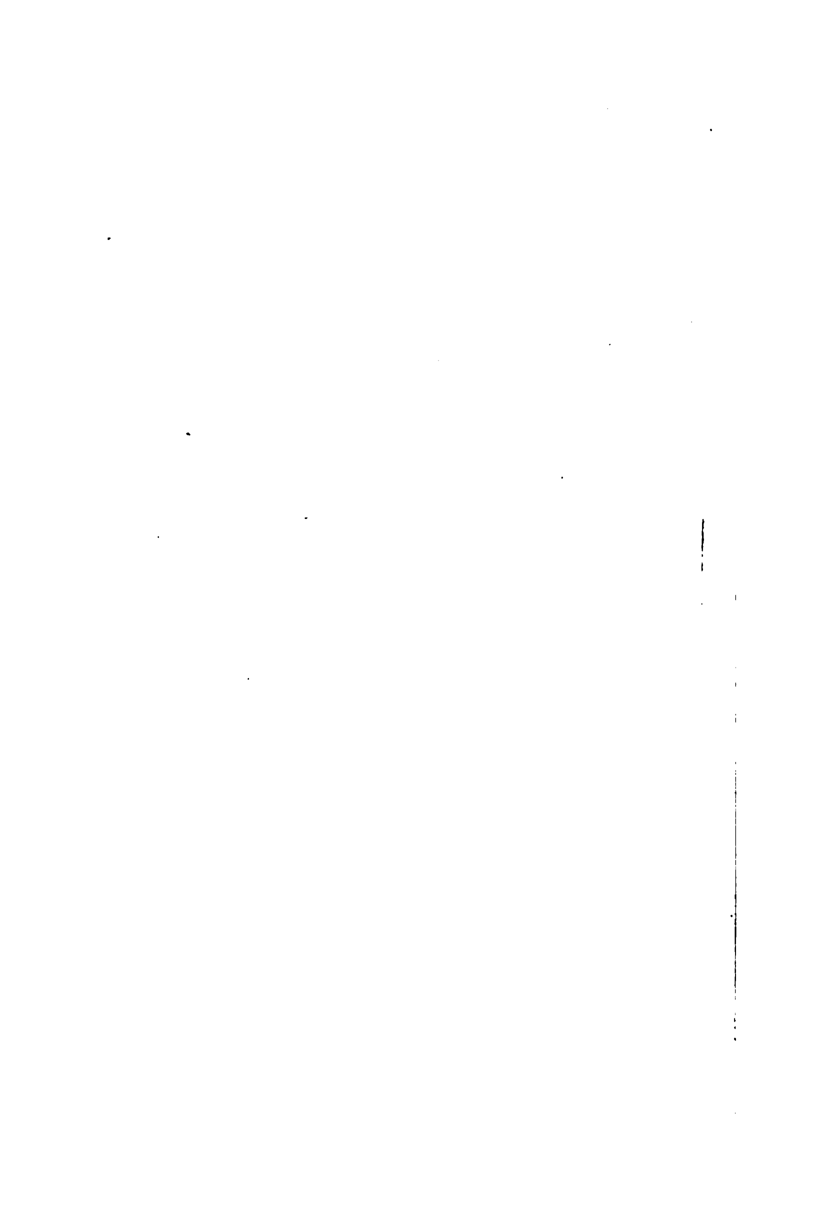
af

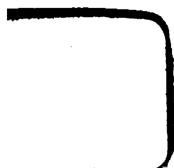

Br. Sergeants Forlag.

for Brödre.

I og for

St: Joh: Logen

Z & F. i. d. k. H.

af

1850 Br. C. Otto. O.M. 1869

Th. Borgh's lith. Inst. Br. Jørgensens Forlag.

Manuskript for Brødre.

Stich u. Druck v. [illegible]

G Otto

I og for

St. Joh. ▭ Z. og F. t. d. k. H.

1850—1869.

Af

Br. C. Otto,
O. M.

Manuskript for Brødre.

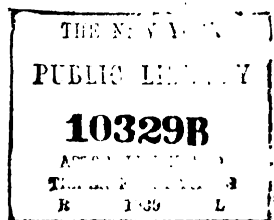
Kjøbenhavn.

Br. L. A. Jørgensens Forlag.

I Christiania hos
Br. Steensballe.

1869.

I Stockholm hos
Br. Fahlsted.

Br. G. S. Wibes Bogtrykkeri.

Alle mine elskede Brødre,

hvis Kjærlighed og urokkelige Hengivenhed have udgjort mit Livs Stolthed og bedste Glæde,

helliget.

Modtag min elskte Broder! disse Blade,
De simple Kvad, Du kjærligt har bedømt,
Erindringer om mange Timer glade,
Og om det Bedste, jeg har følt og drømt!

Jeg ydmyg kjender godt den snevre Skranke,
Hvor vidt min Kraft og Evne strækker til,
Og langtfra mig var til hver Tid den Tanke,
At Verdens Roes min Sang sig vinde vil!

At ryste Hjerternes de dybe Strenge
Formaaed ej mit svagt udtalte Ord,
Og jeg forgæves skulde mig anstrænge
At tænde Lidenskabers Brand paa Jord!

Mit Kvad Dig være Broder! som naar Freden
I stille Stjerne=Nat os favner blid,
Som naar i Barmen vækkes Kjærligheden
Ved skjønne Minder om en svunden Tid;

Som naar igjen fra Landes fjerne Zoner
En elsket Ven os hilser paa vor Gang;
Som naar for Øret Aftenklokken toner
Med en vidunderlig og trylleisk Klang;

Som naar ved Tanken om os kjære Døde
Paany et Savn opvækkes i vor Sjæl,
Og som naar rørt for sidste Gang imøde
Os lyder et nødtvunget langt Farvel!

Ja! mit Farvel Dig være hvad jeg kvæded
Begejstret, varm i Templets Buegang!
Hvis stundom jeg dermed Dit Hjerte glæded,
— Gjem nu det deri som min Svane=Sang!

C. O.

Idet jeg efter Opfordring gjør denne Samling af murerifke Digte, hvori de alt trykte Taffel-Sange og Festkantater ikke ere optagne, tilgængelig for flere Br.·. Br·. end dem, der i Aarenes Forløb have hørt dem foredragne, troer jeg, næst efter at udbede mig en venlig Bedømmelse, med Hensyn til Digtene ved Slutningen af Logen og til de Nyoptagne ved Receptionen, at maatte henlede Opmærksomheden paa, at de størstedelen ere blevne indledede af mere eller mindre extemporerede Foredrag, for hvilke de da dannede Slutstenene.

Jeg tilføjer det Ønske, at man ved at gjøre sig bekjendt med Samlingen ikke læser for meget af den paa engang, da den samme Gjenstand har maattet behandles saa ofte, at en vis Ensformighed ikke kunde undgaaes.

C. O.

Ved Indvielsen til M. af St. 5850. 5. 24.

Til Brødrene.

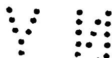
Førend imod Østens Flammer
Vender sig mit Blik, min Aand,
— Førend Magtens tunge Hammer
Gribes af den svage Haand,
— Før paa Mester-Plads jeg træder
Og til Orden kalder Hver,
— Lyde Brod'rens Ord til Eder,
Hvem med Haab I stilled' her!

O! saa tidt i Livets Skygge
Har jeg drukket Naaden hel,
Mangen Blomst og mangen Lykke
Blev paa Jorden mig tildel;
Men den bedste var den sidste:
Agtelsen, I skænkte mig,
Og den Hæder, som I viste
Nys mig paa min Murer-Vej!

Ak! saameget Brødre! fattes
Mig af ædelt Murer-Blod!
Og hvor kan ved mig erstattes
Han, som nys for Eder stod!
Om saa venligt end I vejer
Hvad af mig I hidtil fik,
— Ej jeg hans Erfaring ejer,
Ej hans Indsigt, Kraft og Blik!

Dog! det Løfte tag af Læben:
— Dybt fra Hjertets Rod det gaaer!
Ærlig være skal min Stræben
I den Tid, som forestaaer!
Værdig Østens Sol at blive,
Værdig Haanden, I mig bød,
— Være skal mit Maal i Live,
Al min Idræt til min Død!

Mange ere vel de Dyder,
Som en Murer smykke maae,
Men hvad først og fremmest pryder
Ham paa Banen, han skal gaae,

Det er Kjærlighedens Kjærte,
Ren og kraftig, varm og blid,
Kjærlighed i Aand og Hjerte,
Kjærlighed i Ord og Id!

Enig lad os derfor vandre
I Uenighedens Tid,
Elske tro og varmt hverandre
Under Verdens Kiv og Strid!
Og naar han, der styrer Kloder,
Stæder os til Lysets Glands,
Broderen da møde Broder
Med de bedste Minders Krands!

Ved Overtagelsen af H. i 5856*).

Vi skiltes ad! — Det var ved Midienat,
Og Stormen hørtes vild og barsk at tude!
Min Fod var træt, min Haand var mat,
Og Mørket ruged' over Alt derude!

Vi skiltes ad! — Mit Dagværk syntes endt,
Dets Løn unddraget mig i Templets Kammer!
Mit Indres Ild til Aske var udbrændt,
Og ej jeg magted' Bogen, Sværdet eller Hammer!

Vi skiltes ad! — Sorg trykkede mit Bryst!
Jeg maatte bort fra Fest og klare Kjærter,
Fra Lysene, der straalede i Øst,
Fra Lysene i broderlige Hjerter!

*) Efterat jeg ved Systemets Forandring i 1855 var fratraadt som O. M. og H. var bleven overdragen Br. Turen.

Vi skiltes ad! — Med Haabet Styrken veg,
Omtaaget blev mit Livs den bedste Stjerne!
Saa tunge Længsler i mit Bryst opsteg
Og selve Mindet smerted' i det Fjerne!

Vi sees igjen! — O! hvor er Fryd som min?
Igjen jeg ind i Broderkjæden drager,
Hvor Hver har fulgt mig med et kjærligt Sind,
Og Hver med Kjærlighed mig nu modtager!

Vi sees igjen! — Og Lyset straaler frit
Med al sin Varme og sin gamle Flamme!
Thi Eders Hjerter banke end mod mit,
Og I som jeg er jo endnu de samme!

Vi sees igjen! — Og svunden er nu brat
Hver Fortids truende og dunkle Skygge!
Højmiddag har afløst Højmidienat
Og vil min Løn ved Aftentid betrygge!

Vi sees igjen! — Og Intet mere skal
Min Hædersdont i Tempelet formørke!
Vi sees igjen i lyse Murerhal
Til fælles Held med Enighed og Styrke!

Ved Aabningen af □.

J. L. □.

1.

Algodheds Gud! Lad hver en Straale tændes
Af Østens rige Flammer iblandt os!
Lad til vort Arbejd Held og Lykke sendes,
At det kan byde Tid og Storme Trods!
Lad hver en Broder under Templets Bue
Kun finde Trøst og Haab og Ro og Fred!
Og lad ham i hvert Murer-Hjerte skue
Dit Billede, *Din* Aand, *Din* Kjærlighed!

2.

Dig aabnet være Templet høje Mester!
Dig aabnet være Hjertet og Forstand!
At ene hel paa Dig sig Tanken fæster,
At kun Din Guddoms Glands den fængsle kan!
Bortfjern Alt hvad vor Sjæl paa Jorden lammer!
Giv Luen Kraft, der fra Din Himmel stammer,

Og Evnen yd ved Visdom, Skjønhed, Styrke
At vise Slægten Lyset, som vi dyrke!

3.

Trefold store Gud! som aabenbared
Dig i hvert, endog det ringste Værk!
Som os naadig Liv og Kraft bevared
Og vor Stav i Trængsler gjorde stærk!
For Din Trone ydmyg vi os bøje,
Hilsende i Østen Lysets Skær!
Følg os gjennem Dagens Kamp og Møje
Og med Lykke sign vor Gjerning her!

4.

Svag er vor Haand i Jorde-Striden,
Mod Sandsers Krav vor Kraft kun liden,
Vort lyse Forsæts bedste Drøm
Et Rov for Hobens vilde Strøm;
O! skænk os Gud! saamegen Styrke,
At Ret og Sandhed vi kan dyrke,
At hist hos Dig vor Tempel-Sten
Maa kjendes værdig, skjøn og ren!

5.

O! Du, der kun i Lyset lever,
Ræk os Din Villies stærke Haand!
Yd os Din høje Visdoms Aand,
Der mægtig os fra Støvet hæver!
Lad os med Troens klare Lue
I Dig den høi'ste Skjønhed skue,
Og, naar Jordskyggerne forgaae,
Med Ro og Tillid for Dig staae!

6.

Du store Mester over Stjerners Sfærer
I det Uendeliges Straale-Skær,
Hvis Almagt hvert et takfyldt Væsen ærer,
Som er hver Orm og Seraf lige nær!
Hør Bønnen fra den fromme Murers Læbe!
Hør Røsten fra hver Dig hengiven Sjæl!
Lad Maalet vindes, hvortil tro vi stræbe!
Skænk hver en ægte Murer-Gjerning Held!

7.

Du Visdoms Lys! Du Sandheds Morgen-Lue!
O naadig knyt Dig til vort svage Trin!
Lad Stjernen os i Glands og Klarhed skue!
Lad i vort Liv den ganske trænge ind!

Lad luttres meer og mere vore Tanker!
Rens meer og meer hver jordisk Lyst og Sands!
Lad sejrende fra Muldets snevre Skranker
Hos Dig os vinde Evighedens Krands!

8.

Almægtige! Dig er det, her vi dyrke!
Dit Bud at lyde er vort Maal, vor Id!
Kun Du kan Villien dertil give Styrke!
Fra Dig Velsignelsen kun strømmer hid!
Lad lydt i Kjæden rundt Din Stemme tale,
At, fri for Verdens Tant og Tomheds Skin,
I hver en Sjæl i Murer-Templets Sale
Dit Krafts- og Skjønheds Lys kan trænge ind!

9.

Følg os Herre! med Din Naade!
Gjør den gode Villie stærk!
Lad Din Visdoms Fylde raade
Os i Tanke og i Værk!

Tænd Din klare Skjønheds Kjærte
Over hvert vor Banes Fjed,
Og lad hvile i vort Hjerte
Troens Lykke, Renheds Fred!

10.

Som igjennem Skyers Dække
Bryder Solens Sejers=Skin,
Fører Fader! alle Dine
Du fra Nat til Dagen ind!

Hvert et Skridt paa Livets Bane,
Paa hver mørk og vildsom Sti
Er det Dig, Du store Mester!
Der naadig staaer os bi!

Følg os stedse, Verdners Herre!
Paa vor Vej, — lang eller kort!
I vor Murer=Daad og Virken
Tag Din Haand ej fra os bort!

11.

Alfader! vel vi veed, at Livets Dage
En Styrkens Prøve er i stadig Strid;
Men ak! saa tidt er Kræfterne kun svage,
Og haard vor Kamp i Fristelsernes Tid!
Ej mægte vi for Sejren selv at raade,
Og Hjelp alene er der i Din Naade!

11.

O! tænd Dit Lys da klart i hver en Hytte,
Med Villie ren og god Du oprejst saae!
Det Frø, Du lagde, algod Du beskytte,
At Jordens Vinter-Frost det kan modstaae,
At rigt og skjønt det modnes kan til Høsten,
Og yde Glædens Frugt hos Dig i Østen!

12.

Himmelens og Jordens Herre!
Almagts trefold store Gud!
Verdens Kloder Vidne bære
Om Din høje Visdoms Bud!

Til Din Straale-Trones Sæde
Hæver sig vor Andagts Bøn!
Giv vort Arbejd Held og Glæde!
Skænk hver ærlig Flid sin Løn!

Støt, naar Fristelserne lure,
Hver en Villie, ren og from!
Sign vort Tempels stille Mure,
Din Dig rejste Helligdom!

Lad vor Gjerning, lys og herlig,
Sprede Mørkets Taager brat!
Og vor Stemme, varm og kjærlig,
Tone klar i Kuldens Nat!

Og, naar Øjets Flammer slukkes,
Jordelivets Sol gaaer ned,
Lad den sidste Port oplukkes
Til Din Naades Miskundhed!

13

Det Lys, som klart fra Østen brød
Igjennem Seklers lange Nætter,
Det Ord, der skjønt og helligt lød
For første Gang fra Ørknens Sletter,

See! sejerrigt og stolt det stod
I Kamp mod Mørkets store Rige!
Og Lov og Pris fra Korsets Fod
For Gaven nu til Himlen stige!

13

O Fader! I Din Guddoms Aand
Indviet blev det i vort Tempel!
Forlen det med Din Almagts Haand
Din Kraft og Evighedens Stempel!

14.

Held det Østen, hvor omgjærdet
Kun af Lyset, Morgnen gryer,
Og hvor Mørkets Aand forfærdet
Bort for Andagts Bønnen flyer!

Held det Østen, hvor forstummet
Er hver Tvistens Røst og Spor,
Og hvor fjernt og nær i Rummet
Toner kun eet Fredens Ord!

Held det Østen, hvor det dager
Under Sfærers Jubelklang,
Hvor henover Sletten drager
Hymners Pris og Takke=Sang!

Himmel=Straale! Morgen=Glæde!
Almagts=Flamme! Visdoms=Skin!
Sign den store Broder=Kjæde!
Led til evigt Liv den ind!

15.

Hør os Du, der naadig ned
Skuer til os fra det Høje
Og alvidende jo veed
Maalet, der os staaer for Øje!

Staa os med Din Visdom bi,
At vi os i den kan spejle!
Fra hver Plet vor Sjæl befri,
Og bevar den fra at fejle!

Gjør vor Vej paa Skjønhed rig,
Kjærlig varme vore Hjerter!
Lad i Alt os minde Dig,
Som i Lykke, saa i Smerter!

Lær os i Din Naades Skin
Livets største Glæde sætte!
Lad den lyse op hvert Trin,
At vi vælge kan det Rette!

Sign os i vor Murer-Id!
Læg Din Kraft i Templets Tale!
Og lad bygge ærlig Flid
Sit Paulun i Lysets Sale!

16.

Igjennem Helligdommens Sale
Gaaer Alvors højtidsfulde Tale;
For Sjælens Øje Morg'nen gryer,
Der Aandens store Værk fornyer,
Og af den vante Broder-Kjæde
Indvies i dens stille Glæde
Den milde Andagts første Ord
Ham hisset, der bag Stjerner boer!

Befriede fra Jordens Skranker
Og alle Verdslighedens Tanker,
Ukjendte med hver Splid, hvert Had
Og Aanden tillidsfuld og glad,
Som Brødre Templets Lys vi tænde
Og Bønnen til den Kyst opsende,
Hvor Haabet søger frejdigt til,
Og alle Gode samles vil!

Hvor stadigt Foraarsvinde lufte,
I Pragtens Skjønhed Blomster dufte,
Hvor der er evig Morgenrød,
Og ingen Sorg som ingen Død,

Hvor fuldendt Visdoms klare Stjerne
Imøde straaler fra det Fjerne,
Hvor, knyttede ved Murer-Sind,
Til saligt Liv vi stædes ind!

O! hjelp os Fader! al vor Lykke,
Paa Lydighed mod Dig at bygge!
Lad midt i Usandhed og Last
Vor Fod urokket staae og fast!
Lad ej i Sorg og tunge Dage
Os om Din Miskundhed forsage!
Din Himmel-Kjærtes lyse Skin
Omstraale mildt hvert Arbejds-Trin!

17.

Du, som ved Himmel-Lysets Kilde troner,
Hvor klart Du maned det af Mørket frem!
Hør Andagts-Bønnen, som i Templet toner,
Du selv indviede til Visdoms Hjem!
Giv Murer-Værket Guddoms Kraft herneden,
Og lad sin Frugt det bære rundt og vidt!
Lad Fredens Himmel, skabt af Enigheden,
Omhvelve os ved hver en Daad, hvert Skridt!

Lad i vor Kjæde hvert et Hjerte banke
Fromt og begejstret for Din egen Ild!
Fæst Dig i hver en Aandens Gnist og Tanke
Og skab den ren og hellig, skjøn og mild!
Lær os den varme Kjærlighed at nære,
Vi skylde Dig og hver Din Skabnings Søn!
Lær os hvad Du tilskikker ydmyg bære,
Og søge Trøst i Taalmod og i Bøn!

Lær os i Tro og Sandhed altid bygge,
Og lad vort Liv i Dyder vorde rigt!
Lad den Bevidsthed yde os sin Lykke
At have opfyldt tro hver paalagt Pligt!
Giv Villien hos den Svage Kraftens Fylde
Og sign den med Din Naades Glands tilsidst!
Lad Østens Lys vort Øje ene trylle,
Og lad os klart og rent det møde hist!

I Sv. ▭.

Du, paa hvis Bud Alverdens Sole brænde
Og lysende igjennem Himle gaae!
O! lær os naadig Du os selv at kjende
Og eget Indre ganske at forstaae!

Hæv Dine Børn med Almagts stærke Arme
Op til Din Trones klare Lys og Varme!
Lad Sjælen i Dit trygge Fader=Favn
Naae klar Erkjendelse og Fredens Havn!

Een Straale skænk Du os af Lysets Fylde!
Een Draabe kun af Visdoms rige Hav!
Een Skjønheds Stjerne kun vort Øje trylle,
Een Kraftens Haand os lede til vor Grav!
Lær os vort Held paa Haab og Tro at grunde!
I Tvivlens Nat Du Visbed os forunde!
Hvorfra hver Elsket kom, hvorhen han gik,
O! lad det træde klart for Tankens Blik!

J. M. □.

1.

Der er et Sted, hvor alle Sorger endes,
Hvor Balsam ydes hvert et Hjertes Saar,
Hvor Lyset i fordoblet Skjønhed tændes,
Naar udslukt det i Jordens Dale staaer;
Dertil o Fader! lad vort Liv os lede,
Om end igjennem Kamp og Smerters Vee!
Didhen at naae, giv Sjælen Kraft hernede,
Og Blikket Evnen Vejen klart at see!

2.

Herre! stor og mægtig er Din Naade!
I Din Dom er idel Kjærlighed!
Ene Du kan løse Livets Gaade!
Ene Du dets Maal og Grændse veed!
Du har lært os, at fra Aftenrøden
Atter klar den samme Sol opstaaer!
O' saa styrk vor Tro, at gjennem Døden
Vejen til en nyfødt Morgen gaaer!

3.

Du, til hvis Pris Alverdens Kjærter brænde
Og sprede Varme, Lys og Frugtbarhed!
Du, som os Livets bedste Held kan sende,
Og med dets største Sorg os tynge ned!
O! skærm det Lys, Du tændte i vort Indre!
Lad Intet slukke ud dets varme Glød!
Det hver en Kamp og hver en Smerte lindre,
Og vise Vej til Liv igjennem Død!

4.

Paa Dit Bud, Alfader! Tiden iler,
Og med den det Støvets Liv, vi fik!
Hvad bag Fremtids mørke Dække hviler
Viist Du skjulte for vort svage Blik!
Lær os da den korte Dag at nytte,
At før Aften endt kan staae vort Værk!
Hjelp os Tvivlens Frygt og Kval at bytte
Med Fortrøstningen og Troen stærk,
At af Døden her nyt Liv fremgaaer,
Og af Vintrens Nat en solklar Vaar.

5.

Fader! mangen Kamp paa Jord vi stride,
Ej paa Sejren her vi stole tør!
Mangen Tort og Krænkelse vi lide,
Selv for hvad af Godt og Skjønt vi gjør!

Men vi veed, en Tid der eengang kommer,
Da hvert Spor af Smerte slettes ud,
Da ej Mennesket er meer vor Dommer,
Men kun Du Retfærdighedens Gud!

Tillidsfulde for Dit Blik vi træde!
O tilgiv, naar fast vi støde ej!
Algod løn med Evighedens Glæde
Hver en Lysets Gjerning paa vor Vej!

6.

Herre, som os midt i Smerte
Ydmyghed og Taalmod lærte!
Lad os skjønsomt dybt fornemme
I hver Kalk Din Naades Stemme,
Visdom høj i hvad vi see
Til vor Sorg paa Jord at skee!

Hæv os paa Din Styrkes Vinge,
At vi mandigt maa betvinge
Hvad den svage Skulder tynger
Og med Frygt vor Sjæl omklynger,
Tvivl om Lykke, Ro og Fred,
Sandhed og Retfærdighed!

Lad, — naar det til Afsked stunder,
Livets skøre Baad gaaer under,
Naar det sidste Jord=Lys slukkes,
Og den mørke Port oplukkes,
— Haabet rejse end sin Mast,
Troen paa et Hist staae fast!

Ved St. Joh. F.

Du, der gav os mangen Livets Glæde,
Haab og Trøst i Sorgens mørke Tid,
Lær os til Johannis Grav at træde
Med hans Tro og Andags fromme Lid!

Lad hans Daad og Død os kraftig mane
Tro at være hver en Murer=Pligt,
Værdig Lyset hisset, som vi ane,
Med et Tegnebrædt, paa Visdom rigt!

Lad hver Gjerning os paa Jord udføre
I hans Kjærligheds og Skjønheds Aand,
At Dit Lys vi kunne glad tilhøre,
Naar os brister Livets sidste Baand!

Paa Indvielsesdagen af det nye G.shus.

6te October 5868.

Indviet Herre! til Din Pris og Ære
Dit nye Tempel staaer i Skjønheds Dragt!
Vor første Tanke Takken til Dig være,
At Kraft Du i den svage Haand har lagt!
O! maatte alt vort Dagværk Vidne bære,
At kun fortjent Dit Naadesblik blev bragt,
At højt for Verden det med Ret tør siges,
Vor Stræben og vor Idræt er Dit Riges!

Recept.s Sange mellem 1ste og 2det L.

1.*)

Falsk er mangt et Skin i Verden,
Uden Maal saamangen Færden,
Mangt et Liv kun Nat og Drøm!
Murer=Lyset Visdom tænder;
I dets Glands hver Tanke brænder
Ædel, kjærlig, mild og øm!

Fast og trygt vi Haabet nære,
Tro Dit Løfte Du vil være,
Tro Din Murer=Pligt og Ed!
Midt blandt Verdens Skær og Klipper
Derfor ej vor Haand Dig slipper,
Og Dig følger Kjærlighed!

*) Musiken af Br. W. Dahl.

2.*)

Udover Jordens Dække
Et Nattens Slør er lagt;
Til Lyset sig at strække
Har Støvets Blik ej Magt!
Sku først i eget Indre!
Dyrk Guddoms-Flammen der!
Da vil imøde tindre
Fra Oven Stjerners Hær!
Vær viis og god!
Da for Din Fod
Er lyst og klart!

3.*)

I sluttet Murer-Kjæde
Med rent og luttret Sind,
Med Aand og Hjerte træde
Du, hilst af Lyset, ind!
Da vil Du Vejen finde
Til Maalet, Dig er sat!
Da vil Du Krandsen vinde
Og Evighedens Skat!

*) Musiken af Br. W. Schiødt.

Vær Lyset tro!
Da hist Du boe
Skal stolt og fro!

4.*)

Fra Nat til Dag! Det er hver Murers Tragten,
Naar Mørkets Magt han klarlig har erkjendt,
Og med urokket Tro den Fører følger,
Der ham af Naadens milde Haand blev sendt!

Vantro og Synd, umandig Frygt for Døden
Og Uretfærds og Falskheds hule Røst,
Det er den Jordens dybe Nat, der kvæler
Det høje Guddomsbilled i Dit Bryst!

Kjæk fremad da paa Livets trange Veje!
Alt taber sig i Skyen Tordnens Brag!
See! Morg'nen gryer bag Dødens skumle Porte!
Hist vinker Lys! Fremad fra Nat til Dag!

*) Musiken af Br. W. Schjødt.

Indledninger til Arb.

1.
„I Orden mine Br.!"

„I Orden mine Brødre!"
„Med Blikket vendt mod Øst!"
— Saa lyder gjennem Templet
Den første Alvors-Røst!
Til Norden, Vest og Syden
Med Andagts Flugt den naaer,
Og gjennem hele Rækken
Til Sjælens Dyb den gaaer!

Med Murer-Tegn og Ordet
Staaer Kjæden stillet der!
Fjern er hver Uindviet,
Som Broder kjendt er Hver!

Saa fatter heelt da Røsten,
Dens Styrke og dens Bud!
Den er ej ægte Murer,
Som ej det forsked ud!

I Orden Murer-Hjerter!
Glad over Eders Værk!
Giv Agt, at hver en Tanke
Er viis som skjøn og stærk!
At Huset, som I rejse
Paa Eders Tegnebrædt,
Af Mestren kan befindes
Fuldendt og vinkelret!

I Orden Murer-Stemmer!
Forkynder lydt og frit,
Hvad dybt i Hjertets Indre
Bygmestren kalder sit!
Af Læben Styrke skænkes
Enhver, der vorder træt!
Tal højt for Hver, der krænkes,
Og modig skaf ham Ret!

I Orden Murer-Hænder!
Udret hvad I formaae,
Og rydder bort fra Vejen
Hver Sten, der end er raa!
Brug flittigt Eders Værktøj!
Mur hver en Sprække til!
— Som Arbejdet har været,
Saa Lønnen blive vil!

I Orden mine Brødre!
Med Hjerte, Mund og Haand!
Lad Verden gjennemstrømme
Vor Murer-Id og Aand!
Da vil, naar Klokken ringer
Højmidnatsstunden ind,
I Orden glad vi træde
Paa Altrets sidste Trin!

2.
Til Arbejd!

Til Arbejd Brødre! Hører Stemmen kalde,
Og fæster Øjet ene imod Øst!
Til Aands og Hjertes bedste Arbejd Alle
Der ganske fatte Templets Mester-Røst!
Til Arbejd i de friske Palmers Skygge,
At øse der til Livet Kraft og Mod!
Afkaster Byrderne, som Eder trykke!
Bortryster Muldets Støv fra Eders Fod!

Til Arbejd I, hvis Hjerter endnu gjemme
Den friske Ungdoms Kraft og Haabets Krands!
Lad Takken varm med Ydmyghedens Stemme
Højt stige over Sky mod Stjerners Glands!

Til Arbejd I med Aldrens svage Lampe,
I med Erfarings tvungne, bittre Drik!
Med Tro og Tillid midt i Sorg og Kampe
Mod ham histtoppe vender Eders Blik!

Til Arbejd I, som ak! forgæves strede,
Hvem Haanden sank ved Skæbnens Vælde mat!
O! maatte Broder-Kjæden venligt frede
Om hvad I redded' end af Hjertets Skat!
Til Arbejd I, ved hvem end Mørket klæber,
Hvem Sandsers Fristelser end lokke vild!
Kast Bægeret urørt fra Eders Læber
Og søg Erstatning ved vor Altar-Ild!

Til Arbejd Hver med Sorger, som i Lykke,
Med Ro i Barmen, som med Tvivl i Sjæl!
Husk: Tempelet, hvorpaa I trofast bygge,
Er Eders eget, hele Klodens Held!
Til Arbejd da I Murer-Brødre Alle!
Hør Biblens, Passerens og Vinklens Røst!
Lad Teppet for den ydre Verden falde!
Og drag hvert Forhæng bort fra eget Bryst!

3.

Højmiddag!

Ved V. S. V. (Fr. 7.) og de svenske besøg. Br. Br.s Tilstedeværelse.
5858. 11. 19.

Højmiddag er det! — Brødre! Eder mærk,
Hvad Alvors=Bud det Klokkeslag forkynder!
Vor Loge aabnes! Aandens store Værk,
Vort skjønne Murer=Arbejde begynder!
Lad Middagssolen i det hvalte Blaa
Fra Eders Bryst hvert Slør, hvert Dække rive!
Lad dybt i Eders Hjertes mindste Vraa
Højmiddag det med hellig Klarhed blive!

Lad Verdens Byrder ej med blytung Haand
Paa Eders Skuldre ved Højmiddag tynge!
Mod Oven vendt, lad den frigjorte Aand
Ved from og barnlig Tanke sig forynge!

Lad hver en Lidenskabs og Svagheds Plet
For ydmygt Blik fra Eders Indre træde!
I Skjønheds Glandsen føler Pligt og Ret,
Et kjærligt Sinds, — en ædel Vandels Glæde!

Højmiddag er det! — End til jordisk Id
Har Haanden Kraft og Sjælen Ild og Evne!
Til Kamp og Daad, til Virksomhed og Flid
Endnu os Livets Pulsslag Timer levne!
Til Arbejd da! Hvo veed, hvor snart og brat
Ej Dækket for hver Fremtids Vandring falder,
Om ej i næste Nu Højmidienat
Med Rædsel os fra hvert et Forsæt kalder!

Saa lader os da i Højmiddags Stund
Forenede i Templets Haller bygge!
Saa lad os huske da, vi derved kun
Tør i vor Aften haabe Fred og Lykke!
Om aldrig end ved Visdoms skjulte Raad
Vi her fuldendt den store Bygning skue,
— Vi vide dog, at Flid var i vor Daad,
At ren og ærlig var vor Stræbens Lue!

Højmiddag da igjennem Midienat
Modtager os igjen bag Mørkets Dække!
Her blev vor Birken da vel Skranke sat,
Men Himmel=Lyset skal igjen os vække!
Der kjendes Natten ej; — det evig klart er der!
Ej maales Tiden der og Dages Ilen!
Der i en evig Middags fulde Skær
Tildeles skal vort Arbejd Løn og Hvilen!

Højmiddag er det! — Brødre! Eder mærk,
Hvad Alvors=Bud det Klokkeslag forkynder!
Vor Loge aabnes! Aandens store Værk,
Vort Murer=Tempel=Arbejde begynder!
O tvivler ej! Var Lyset her vi troe,
Vi dele skal den høj'ste Loges Glæde!
Vi sammen der engang skal henrykt boe,
Og slutte der en evig Broder=Kjæde!

Højmiddag! — Ikke dog til Arbejd blot,
Nej! ogsaa til en stor og festlig Glæde!
Vor elskte Broder og vor høje Drot
Idag staaer midt iblandt os i vor Kjæde!

Han veed, han tryller Liv og Glæde frem
Med hver en Gang han smiler fra vort Østen,
Han veed, at her i Sandheds kaarne Hjem
Er dobbelt hædrende ham Jubel=Røsten!

Og see! den følger ham fra Templets Gaard
Indtil dets inderste bestraalte Kammer!
Fra Gangen, hvor tilhugges Stenen haard,
Til hist, hvor Korset os imøde flammer!
Ja! Broder! Konge! Ved hvert Murer=Skridt
Taknemlighed Du i vort Hjerte tænder!
Og hvor end Ordet lyder, rundt og vidt,
For Dig til Gud det varme Bønner sender!

4.

Ved Fredslutningen efter den første slesvigske Krig.

5851.

Saavidt som Fædrelandets Kyster strække,
Saavidt det danske Ord paa Læben naaer,
Eet Gjenklang maa i Borg og Hytte vække,
Een Tanke fast i alle Sjæle staaer!
Ej mere Danas bedste Bryst skal bløde,
Ej mere Sorgens Lyn ved Arnen vild slaae ned,
Ej meer vor Broder gaaer til blodig Stævnemøde,
Og atter over Dal og Slette hviler Fred!

Igjen kan Haabet vinke med sin Lykke,
Med sin Velsignelse, sin Flid og Ro;
Igjen kan Blomsten dufte friskt i Bøges Skygge,
Igjen ublandet Fryd i Hjertet boe!

Igjen forvindes kan hvert Saar, hver Vaande,
Der sloges af den svundne Angstens Tid,
Igjen med Frihed Mureren kan aande,
Thi endt er den hans Sind saa fjendske Id!

Ej meer han frygte tør, at Kjærligheden,
Han svoer, skal druknes grumt i Had;
Ej meer i Templet ene troner Freden;
O! overalt den slaaer med Vingen glad!
Saa lad da Hymnen lyde fra vor Tunge,
Tilbedende det store Lys i Øst!
Saa lad vor Læbe sit Tedeum sjunge
Med Takkens hele varme Jubel-Røst!

En Hilsen dem, der stred i Helte-Rækken
Og knyttes fast til os ved Broder-Baand!
Idet paa Valen vidt de spredte Skrækken,
Med Lyst og Glæde fyldte de vor Aand!
Mens hele Danmark, stolt i Hæders-Glandsen,
Dem Alle nys modtog fra Sejrens Vej,
Her venter Broderen end Broder-Krandsen,
Og Kjædens bedste Tak ham svigte ej!

Thi vist i blodig Dyst han kunde ej forsage
Den Stemme, der i ham som Murer lød,
Med Murer=Sind han vender end tilbage;
Og Mennesket i Helten er ej død!
Saa blomstre ham paa Banen al den Lykke,
Som fra en glad Bevidsthed strømme kan!
Taknemmeligt med evigt Grønt ham smykke
Hver Broder som det hele Fædreland!

5.

Ved St. Joh. F.

5851.

Hvor end hen vort Øje skuer,
Overalt er Glands og Pragt!
Dagens Hersker mægtigt luer,
Jorden staaer i Brude=Dragt!
Bladehanget sagte gynger
Under Alfers Vingeslag,
Boven Haabets Hymner synger,
— Det er Sanct Johannis Dag!

Livet i de dybe Gjemmer
Kraftigt vækkes af sin Blund,
Myriader Jubelstemmer
Fejre Skjønheds Fødselsstund,

Og for Klodens Kirke=Sange,
Fra Naturens Højtids=Lag
Flygter Mørket ræd og bange;
— Det er Sanct Johannis Dag!

Fromt og barnligt Hjertet banker,
Aanden sværmer salig, mild;
Alle Sjælens bedste Tanker
Gribes af Begejstrings Ild;
Dyd og Visdom sammen bygge
Under Skjønheds Trylle=Tag,
Alt forjætter Lyst og Lykke,
— Det er Sanct Johannis Dag!

Murer! Og, hvor Du har Sæde,
Tændes Højtidsfaklen nu;
Midt i Jords og Himlens Glæde
Fødtes, — et Sanct=Hans=Blus — Du!
Med Johannes og hans Dyder
Blev Dit første Aandedrag!
Dagen, som en Klode fryder,
Er **Din** Sanct Johannis Dag!

6.

Ved St. Joh. F.

5857.

Velkommen Templets Haller byde!
Til Arbejd kalder Mestrens Ord!
Hans Hammer-Slag fra Altret lyde
Mod Vest rundt paa den hele Jord!
Op Brødre! Østen Eder nærmer
Med rene Hænder, luttret Sind!
Johannes mildt vort Værk beskærmer,
Og vier til vort Kald os ind!

Det klare Sandheds Lys at dyrke,
En Bygning rejse skjøn og ren,
Med ydmyg Lid og Troens Styrke
At fæstne hver løsreven Sten,

— Det er det Maal, hvortil vi hige,
Det er vor Id, — vor høi'ste Lyst,
Og derhen skal for vist vi stige
Ved Visdoms Aand og kjærligt Bryst!

Men hver en Gang vi Lyset tænde,
At Arbejdshallen klar kan staae,
Det første Blik mod Ham vi sende;
Vi fast og trygt kan lide paa!
Han gav os mildt sin Storheds Stempel,
Og i vor Siæl hans Billed staaer!
Hans er hvert jordisk Visdoms Tempel,
Og fra hver Sten hans Lovsang gaaer!

7.

Ved St. Joh F.

5861.

Med Straalers fulde Glands, med Himlens Varme,
Med Rosers Duft og Skovens Sanger=Røst,
Med Blomsters Krands i Kjærlighedens Arme
Os hilser Lysets Drot idag i Øst;
Og hvor paa Jord end Murer=Stemmer tone,
I Nord som Syd, i Østen som i Vest,
Hvor Murer=Aand end rejst sig har en Trone,
— Er Jubel overalt og Højtids=Fest!

Johannes=Fest! Med hvilken Fryd i Klangen
Fortryller Ordet alt hver Murers Bryst!
Til Pris og Lov mod Oven stiger Sangen,
Der henrykt tolker Mindets Held og Lyst!

Af Sjælen falder Hverdagslivets Lænke,
Og fri den flygter hid til Brødres Kreds!
Det Ædleste, det Bedste tør den tænke
Og svinge sig mod Lysets Hjem tilfreds!

I alle Jordens Templer hyldes Glæden,
Bevinget, fro er hvert et Fjed og Skridt!
„I Orden“ lyder det i hele Kjæden,
Og Murer-Tegnet gives nær og vidt!
Paa Mester-Plads den høje Styrer møder
Og aabner i hver Barm en Loge mild;
Hvor Solens Blik i Morgenskæret gløder,
Bevogte tro Udvalgte Festens Ild!

Idag, hvor end det store Tilraab lyder,
Mod Østen vender sig hvert Øje hen!
Ved Broderen stolt Mureren sig fryder
Og føler glad, i Hver han har en Ven!
Fra Gulv og Alter alle Kjærter flamme!
Klart over Taget straaler Stjerners Pragt!
Og alle Billeder rundtom fremstamme
Vort Broderskabs, vor Kjædes Under-Magt!

O! held os, at og os i Øst det dager!
At ogsaa vor er Verdens Broder-Aand,
At og vort Arbejds Murske blidt forjager
Af Tanken hvert et Slag af Skæbnens Haand!
O! held os, at og vi den Lykke kjende,
Der strømmer fra det gamle Mester-Ord,
Som Bibel, Vinkel, Passer rigt udsende
Til Hver, der paa en Gud, paa Korset troer!

Vi og er i den herlig store Kjæde;
Vi og med Murer-Blik mod Østen see!
Vor Broder-Hilsen i den fælles Glæde
Vi sende nær og fjernt med Tre Gang Tre!
Til Brødre, der vort Lys i Sandhed dyrke
Og virke tro i fælles Buegang,
Der elske Tankens Visdom, Daadens Styrke,
Og Skjønheds Trylleri i Ord og Sang!

O! Du, som troner hist bag Lysets Buer
Og styrer alle Kloders Glands og Vej!
Der kjærligt i hver Sønne-Hjerte skuer
Og selv den mindste Skabning glemmer ej!

Beskyt med Almagts Stav hvad Du har givet,
Og skærm den store Broder=Kreds paa Jord!
Velsign os paa vor Bane gjennem Livet,
Og løn os hisset med Dit Mester=Ord!

8.

Ved St. Joh. F.

5867.

Et Aar randt hen paa Tidens Vinge-Slag,
Og atter samles vi til festlig Glæde!
Det evigstore Himmel-Lys idag
Med dobbelt Styrke straaler til vor Kjæde!
Det kalder for vor Sjæl den Kraftens Mand,
Der tro sin Mesters Billede gjenspejler,
Og redebon, — om selv han frelses kan, —
Med eget Blod dog Sandheden besegler!
Ham Livet, — Verdens Ære intet gjaldt,
Naar den besmittet var med Løgn og Synder;
Det Skjønne og det Gode var ham Alt,
Og Slægten han det som Herold forkynder!
Ej boled falsk han til de Stores Gunst;
Han for de Svage sig til Forsvar stilled!

Og Brødre! seer! vor kongelige Kunst
Os danner helt til Lighed med hans Billed!
Vid stræber den: det Mørkets sorte Muld,
Den haarde tykke Slakke bort at trække,
Der end vor Jorde=Væsens rene Guld
Beskæmmende, uværdigt sees at dække!
Husk! vindes kun kan Værkets høje Maal,
Og ene kan det Frugt og Held os yde,
Naar vi med Mod, Udholdenhed og Taal
Os glade selv som Offer derfor byde!
O hvilket Forsæt! hvilken Tanke from!
Du Lys, som hvert et andet overstraaler!
O! til hver Hytte, til hver Arne kom!
Og ræk Din Kvægedrik i fulde Skaaler!
Drag ind, drag ind i Sindet og i Værk,
At en Johannes Hver og En kan blive,
Der selvbevidst og ærlig, tro og stærk
Hans Roes og Ære stræber til ilive!

Endnu om Eet skal denne Dag os mane,
Paa hvilken nu et Aar til Graven gaaer!
Ad den af Himlens Glands oplyste Bane
En herlig Morgen atter klar opstaaer!

Den maner højt om Døden os og Livet,
Der dunkelt sig forener kun i Eet,
Begyndelsen og Enden sammen givet,
Og til et evigt Følgeskab udseet.
Fra Undergangen, hvortil Alt heniler,
Opstandelsen paany Alherren bød!
I Døden Livets friske Spire hviler,
I Livet skjuler sig den visse Død!
Som op af Vandenes de dybe Strømme
Sig trænger Lotusblomstens friske Kvist,
Og i Minuttet, den om Liv tør drømme,
Indsuger tørstig Lysets gyldne Gnist,
Saa dukker Mennesket fra Fødslens Dage
En liden Stund op i en Kreds, saa trang;
Og Glæder vel, men Sorger fler ledsage
Ham paa den mørke vexelfulde Gang!
Han gransker sin Tilværelse og Verden!
Ak! kun den bliver ham en ukjendt Bog!
Og Støvets travle Planer, Id og Færden,
Er stedse ham en Sfinx's Gaadesprog!
Vel skuer han, hvordan ved Skjønheds Fylde
Sit Værd og sin Betydning Livet fik,
Men Kraften, der kan Smaat som Stort fremtrylle,
Ej øjne kan hans dødelige Blik!

Og, kommer Timen, naar fra Jordens Bolig
Igjennem Døden Sjælen frigjort gaaer,
Hvor er den Røst, hufvalende og rolig,
Der tolker ham, hvorhen paany den naaer?
Dog Eet vi vide vist alt her i Live,
At det vort høje Kald ved Fødslen blev,
Den Fader meer og mere lig at blive,
Der i vort Bryst sit Billede indskrev;
Og at han troest dette Hverv udfører,
Der den Forvisning alt paa Jorden har,
At, naar ham Dødens kolde Haand berører,
En Naades Himmel hist sig aabner klar!

Lad Intet Broder! da Din Iver dæmpe
At danne jevn og glat Din Tempel=Sten!
Vær som Johannes Sandheds djærve Kæmpe,
Som han standhaftig, ædel, stærk og ren!
Bring Pligten uden Tøven, uden Klage
Til Offer hver en Drift, der i Dig boer,
Og trofast bliv i Farens mørke Dage
Hvad Du med hel og sikker Styrke troer!
Vær mild min Broder! altid imod Andre!
Selv naar de fejle, døm da streng dem ej!

En ædel Samarit Du stedse vandre
Med Hjelp og Trøst til Alle paa Din Vej!
Lad Kjærligheden aldrig i Dig tie!
Selv ej i Krænkelser lad den forgaae!
Du fremfor Alt den Dine Brødre vie,
Der i den samme Kjæde med Dig staae!
Om rundt end alle Baand paa Jorden briste,
Om Vennen selv end glemmer Pligt og Ed,
Den faste Tro tør Ingen af os miste:
I Kjæden knyttes evig Led til Led!

9.

Paa Stiftelsesdagen.

6te Jan 5859.

Vær hilsede I elskte Brødre Alle
Med Højtids Toner under festligt Tag!
Til skjøn Erindring Templets Lys os kalde
Igjen paa Broder-Kjædens Fødselsdag!
Med dobbelt Kraft til Jubel-Hymnen falde
Ved Straale-Blusset Østens Hammerslag!
I dobbelt Harmoni med dobbelt Glæde
Sig slutte fast og inderligt vor Kjæde!

En sjelden Lyst igjennem Hjertet bæver
Og hellig Fryd omfatter Templets Mur!
Med Tak mod Sky beruset Blik sig hæver,
Og Varme aander Vinterens Natur!
Een Tone kun i Pris og Lovsang svæver
Igjennem Himmelhvælvingens Azur!

Den minder os paany og højt om Eden
At leve kun i Lys og Kjærligheden!

Velkommen Hver, der Murer-Maalet fatter,
Enhver, der ej sin Gang hertil fortrød!
Velkommen Hver, der Murer-Værket skatter
Og ej letsindig Tempel-Løftet brød!
Velkommen alle kjære Brødre! atter
I Freds og Enighedens milde Skød!
For Kjærlighedens rene, lyse Kjærte
Bortvige Nattens Skygger, Tvivl og Smerte!

10.
Paa Stiftelsesdagen.
5860.

Naar i vort Tempel Broderskaren staaer
Med Haab og Længsel efter Mester-Ordet,
Som ingen Støvets Slave skænket faaer,
Og i hvert Murer Hjerte gjemt er vordet;
Naar Arbejdsstundens lyse, klare Ild
Sin Andagtstanke over Sjælen spreder,
Og Hymnens Melodi saa skjøn og mild
Sig under Helligdommens Hvælving breder,
Da rører sig en Stemme i vort Bryst
Med uvant Klang, med høj og sjelden Lyst!

Tomt er hans Liv, som troer, at Alt er gjort,
Naar kun hvert jordisk Skin, hver Magt han ærer,
Som anseer verdslig Glands for noget Stort
Og Alt i Sandsers Tjeneste fortærer,

Som mener, det er hele Verdens Pligt
At gaae den Vej, han stolt har den betegnet,
Og husker ej, Alt er forgængeligt,
Der ikke er paa Tiden hist beregnet,
At hvad med Sand der bygget blev i Sand,
For vist snart smuldrer hen for Tidens Tand!

Men Mureren erkjender kun som sit
Et større Maal for Vandringen paa Jorden
Han vogter ømt, — og øver glad som frit
Det Hverv, der overdragen er ham vorden;
Sin Murske tør ej uden Brug og Værk
Udsat for Rust han hen paa Væggen hænge;
Hans Hammer skal utrættet djærv og stærk
Den faste Sten fra Klippens Masser sprænge;
Med Passer, Vinkel, Vatterpas han skal,
Til Solen synker, virke i sit Kald!

Et herligt, helligt Herrens Tempel vil
Han i sit eget Indre da opbygge,
Og ingen ydre Magt skal strække til
Een Fodsbred kun dets Grundvold at forrykke;

Hans Haand, hans Hjerte yder fro og mild
Hvorendsomhelst hans Hjelp af Armod kaldes,
Han veed jo, hvad ham paabød Østens Ild,
At hvad han nævner sit, — det er jo Alles,
At paa hans Vandring ved hvert ringste Fjed
Hans Pligt er ren, usminket Kjærlighed!

Men byder Ret og Sandhed ham som Mand
Til Kamp paa aaben Mark at drage Sværdet,
Til Sejer frem igjennem Blod og Brand
Han fører Templets Banner uforfærdet;
Og segner han for Livets bedste Skat
Midt under Sejers-Raab i Fjende-Brimlen,
En herlig Dag oprinder bag hans Nat
Og, medens Jorden svinder, aabnes Himlen!
Hans Daad var stor og høj, hans Død var skjøn,
Men højere og skjønnere hans Løn!

Oprunden Brødre! er vor Højtidsdag,
Og hver en Kjærte rundtom festlig brænder!
Hvor findes den vel i vort Broderlag,
Der ej med Stolthed sig som Led erkjender!

At leve for hvad trodser Grav og Tid,
At vige ej, hvor Sandsers Bæger frister,
At undflye Ondskab, Had og Løgnens Id,
Ej Pligten svige, selv om Jorden brister,
At elske Hver, vi møde paa vor Vej,
Og i Højmidnatsstunden skælve ej!

See! simpel, sand og ren som Skriftens Ord
Er denne Murer-Lysets klare Stemme,
Og hvor end Mureren paa Kloden boer,
Dens Alvors Bud han ingensinde glemme!
Lad snige sig rundt Helligdommens Fod
Kun Svig og Nid og alle Hadets Flammer,
Vort stærke Træ ej rystes i sin Rod,
Dets Krone ingen Mørkets Pil dog rammer!
Som Evigheden dyb er Templets Grund!
Saa bygger derpaa Brødre! trøstig kun!

11.
I S. □.
5853.

Hvi vandrer gjennem vore Murer-Sale
Med tunge Skridt kun Smerten her idag?
Hvi aander Sorgen gjennem al vor Tale?
Hvi stander hist den sorte Sarkofag?
Ak! Vemods-Minder kun sig mørke male
I hvert et Blik, i Stemmen, mat og svag!
Forgæves ak! i Kredsen rundt vi lede
Om mangt et Led, der brast i Broderkjæde!

De, som med os mod Østens Bolig skued'
Og Glandsen der med henrykt Tanke nød,
Hvis Troskab klar fra kjærligt Øje lued',
Og fra hvis Læber venligt Ordet lød,

— Med lukket Øje og med Stemmen kuet
Nu slumre dybt i Jordens kolde Skød!
— Men o! selv der dem følge Brødres Stemme!
Og endog der vi aldrig vil dem glemme!

Har Verdens Tant og Daarskab end forlystet
For ofte dem maaske paa Livets Sti,
Har end i Øjeblikkets Rus de krystet
Saamangen Sandsers Skaal med Giften i,
— Saa dømmer mildt! — den bittre Frugt de høsted!
Og er maaske da stærkere vel vi?
En naadig Gud vil hisset sig forbarme
Og Ingen lukke sine Fader-Arme!

Her stod de dog blandt os i Alvorsstunden
Og rakte til vort Værk en frejdig Haand;
Den høje Ed dem svævede fra Munden,
Og vor de var ved Evighedens Baand!
Nu smykker dem Akacien i Lunden,
Og Mester-Ordet gjemmer deres Aand;
Nu kjende Lønnen de for trofast Stræben,
Og Takke-Hymnen lyder dem fra Læben!

Forsvandt de end for vore Broder-Blikke,
Staaer ak! end deres Plads i Hallen tom,
— Af deres Murer-Liv forgæves ikke
Skal Sporet her vort Øje lede om;
Af selve Lysets Væld de Straalen drikke,
Og deres Sten er i vor Helligdom;
Den sattes ind i Templets Mur afrunden
Før Øjet brast og Jordens Lys var svunden!

Om hver en Sten med kjærlig Haand vi frede,
Ved hver til Ham vi hæve Tanken hen,
Der denne sidste Arvepart hernede
Os efterlod som Broder og som Ven!
Hans Bortgang fra vor Kreds vi nu begræde,
Men Taaren hvisker venligt, at igjen
Til Møde os en algod Gud vil vække,
Naar egen Sten ved Altret vi nedlægge!

Men skal det Haab fra Vemods Dyb opstige,
Og skal igjen vi sees i Østen der,
— Da maa et himmelsk Kjærlighedens Rige
I Aand og Sandhed selv vi grunde her,

Da maa fra Kjæden hver en Mislyd vige,
Og tro sin Murer=Pligt opfylde Hver!
Da maa som eet de mange Hjerter banke,
Og Maalet stadigt staae for Alles Tanke!

Og I Lyksalige! som alt i Østen
Hos Verdens store Mester juble fro!
O! hører hist i Aanders Tempel Røsten,
Der lyder kjærligt end fra jordisk Bo!
Vi sees igjen! — ja! det er Murer=Trøsten!
Vi sees igjen med Broder=Hjertet tro!
Lad Slægter døe, og Slægters Tider rinde!
Her lever Eders Navn og kjære Minde!

12.

J. S. □.

5855.

Saa giver Brødre! dem da med
Vor Røst til Rejsens Ende!
Og hvert et Aandens Kjæde=Led
Et ømt Farvel dem sende!
Vor Kjæde bryder ingen Død,
Dens Ophør ikke kjendes;
Fra Østen over Gravens Skød
I Vesten fjernt den endes!

Paa Jorden vel vort glade Blik
Skal aldrig meer dem finde,
Men hvad af Godt fra dem udgik,
Vil staae som venligt Minde!

Og hvis i den betrængte Barm
Tidt Sorg og Uro svæved,
Til Glæde har med Fader-Arm
Nu Naadens Gud dem hævet!

Han, deres Liv indviet var,
Hvor end de stod i Verden,
Han, som fra oven skuet har
Med Bifald deres Færden,
Han dømme vil, at vinkelret
Her Arbejdet har været,
Og naadig mild velsigne det
I Glands af Morgenskæret!

13.

J. S. □.

(Over Kong Oscar d. 1ste.)

Hvi klager Vandrer! Du forsagt i Live?
Hvi standser mangen Modgang Dine Skridt?
Naar Dagen helder, vil det Aften blive,
Og da opgaaer jo Haabets Stjerne blidt!
Da finde vil den Trætte Ro og Hvile,
Udkæmpet da er hver en bitter Strid!
En Sol oprinder atter skjøn og blid,
Og over Gravene vil Freden smile!

Saa sku ej ned i Muldets dybe Dække;
Der kun nedlægges skal Din ringe Dragt!
Lad Blikket imod Østens Blaa sig strække!
Der leve vil Din Aand i al dens Magt!

Ej svag derfor paa Banen her Du vige
Fra Maalet, som Din Mester Dig har sat!
Husk! Lyset trænger gjennem Skæbnens Nat,
— Og over Gravene er Klarheds Rige!

Din Sejerskrands vil Jorden ej Dig binde!
Alt hvad den yde kan er dog kun Støv!
Nej! først, naar alle Jordens Længsler svinde,
Dig rækkes Krandsen hist med evigt Løv!
Paa Jorden ej skal Lov og Pris Dig tone!
Der nægtes Dig hvad selv er Dit med Ret!
Til ham hist oppe heel Din Tillid sæt!
— Højt over Gravene staaer Retfærds Trone!

Og stander Du med Sorgen i Dit Hjerte
Ved Kjæres Grav, — o! saa fortvivl kun ej!
Thi han, som sendte Dig den svare Smerte,
Algodhed er, endog paa Sorgens Vej!
Paa Jord vel ej de Kjære seer Du atter;
Men Livet er dog kun en stakket Stund!
I Evighed igjen bag Dødens Blund
Du over Gravene i Favn dem fatter!

14.

J. S. ם.

Over H. S. M. Kong Frederik d. 7de.
27de April 5864.

Med Skyer var den hele Himmel dækket,
Og Mørket ruged over Danas Jord;
Hist ude Skibet drev med Masten knækket,
Med sønderrevne Sejl og uden Roer;
Henover Firmamentet Lynet knittred
Og knuste hvad det mødte grumt og brat,
Mens Havets vildt oprørte Bølger splittred
Hver Planke vidt og bredt; — det var Højmidienat!

Højmidnat var det! — ak! og hist paa Lejet
En Jordens Søn af Stormen rammet laae;
En Krone og et Land han eengang ejed
Og for sin Fod han Magt og Vælde saae;

Den Ild, der straaled fra det stolte Øje
I Middagsglandsen, — glimted nu kun mat!
Den Villie, som kun Een i Almagt kunde bøje,
Var lænkebunden nu, — det var Højmidienat!

Og i den Hal, hvor Altrets trende Flammer
Saa ofte vinked Fyrsten fra hans Slot,
Hvor Øret lytted til den stærke Hammer,
Og Brødre hilsed glad den ædle Drot,
— Der hvert et Værktøj Bemodstaaren væder,
Den blege Sorg staaer rundt i Midienat,
Og Kjærligheden dybt og ømt begræder
Den bedste Sten, der blev i Templet sat!

En Konge, hvem hvert Hjerte turde hædre,
En Broder, skjønsomt gjemt i hvert et Bryst,
I Natten samles skal med sine Fædre
Og vandre ind til Evighedens Øst!
O! mindes I det Scepter, som han førte,
Den Mildhed, som han Folket trylled ved?
O! mindes I, hvordan han os tilhørte,
Det Maal, han vied os af Kjærlighed?

Saa lader os hans Aand med Lovsang følge,
Paa Flugten til hans Kamps og Sejers Løn!
Hans Himmel ingen Skyer meer skal dølge,
Hist opsteg ham en Morgen, klar og skjøn!
Den ender ingen Middag, ingen Aften,
Om Elementers Strid den intet veed;
I den er evig Ungdom, evig Kraften,
En evig Skjønhed, og en evig Fred!

15.

Ved Indvielsen af St. Joh. ▭ i det nye Ordenshus.

14de Oct. 5868.

I hvad der lever, og i hvad der hændes
Eet evigt Væsen lyser frem i Alt;
I Elementers Vexelspil det kjendes,
I Form paany af Form til Virken kaldt;
Ej eet Atom, der til et Liv fremsendes,
Uvirksomt atter til et Intet faldt;
Ind i hinanden svæver Sol og Stjerne,
Og med det Nære blander sig det Fjerne!

Hvad saaet blev af tidligst Folkestamme,
Det spirer end i hvert et Hjerte stærk,
Og straale vil i sidste Soles Flamme
Hvad Stort vi villet har i Ord og Værk!

Hvad Skjønhed var, end hyldes som den samme,
Ej mindste Blomst er uden Frugter mærk!
Vel Harpen brydes kan, og Strengen springer,
— I Tid og Rum dog evigt Tonen klinger!

Saa Lyset tændtes i vort Murer-Tempel,
Og i Aarhundreder det funklede deri,
For Oldtids Blik et højt og stolt Exempel
Paa Kløgt og fuldendt Skjønheds Harmoni;
Paa Væg og Tag var Evighedens Stempel,
Hvor Slægters Aander bygged, — bygge vi!
Og rased Uvejr end, og mørk var Natten,
Uskadt og lige rig forblev dog Skatten!

Blev rundt end Stort og Herligt sønderknuset,
Det Bedste selv forgik i Storm og Kuld,
Sank end saa mangt et andet Værk i Gruset,
Og ædle Hjerter brast til Støv og Muld;
— Mens Riger styrted, knejsed endnu Huset,
Dets Grundsten ægtest Malm og renest Guld!
Paa Tinden stod mod Himlen Korset rettet!
Et evigt Liv dets Runeskrift forjetted'!

Du, som det planted der til Verdners Lykke,
Til Frelse for den brødefulde Jord!
O! hjelp os, at vi, ved Din Naade trygge,
Vor Gjerning øve kunne, skjøn og stor!
I Kjærlighed lad os paa Templet bygge,
Hvor under Ly af Palmer Freden boer!
— Fra Østen gryer en ny og dejlig Morgen!
Gjør Dagen klar! Hold borte Natte-Sorgen!

Til V. S. V. Kong Fr. 7de, ved hans Tilstedeværelse i ▭.

1.

5853.

Med Jubel-Raab at hilse, — let maa falde;
Med den Kunst selv den Raaeste faaer Bugt;
Hvor tidt betydningsløst, — vist veed vi Alle,
Som hver en Alders rig Erfarings-Frugt.

Men Jubel-Hilsen Mureren at byde
I Broder-Kreds, — betyder noget meer,
Thi er det Sandhed, som kun der tør lyde,
Om noget Mere den da Vidne er!

En Drot vil finde nok af hykkelsk Smiger,
Tiljubles selv for Misgreb og for Fejl;
Og vel han veed, at hvad ham Trællen siger,
Ej altid just af Tanken er et Spejl.

De hule Toners Indhold vil han fatte,
Det skjulte Omkvæd i hvert Krybe-Digt,
Og med et skjønsomt Sind forstaae at skatte,
At mangt et Sandheds Ord er ogsaa Pligt!

Men, møde ham i Murer-Templet Blikke,
Der Kjærligheden tolke skjønt og rent,
O! da eet Øjeblik han tvivler ikke,
Hver Hilsen og hvert Ord er ærligt ment!

Ej er det Fyrste-Kronen, som vi hylde,
— Det overlades kan den hele Jord! —
Men Hjertets bedste Tak den Drot vi skylde,
I hvem et Murer-Sind, en ædel Villie boer!

Hvo har som Du vel sat saa skjønt et Stempel
Paa hvert et Hjertets, hvert et Sjælens Baand?
Hvo var som Du saa lysende Exempel
Paa skjøn Forsonligheds og Mildheds Aand?

Hvo hørte ej med Lyst Din Varsel-Stemme,
Da Lidenskaben Visdom bøjed ned?
Og hvo af os kan nogensinde glemme
Dit varme Ord om Enighed og Fred?

Og derfor, medens Saga Runen rister,
Hvor Slægter skal Dit Navn med Glæde see,
Du hyldes her vor Drot, vor Ven, vor Mester!
Med Kjærlighedens varme Tre Gang Tre!

2.

5858.

Vær hilset Du vor høje Ordensmester!
I Dine tro Hengivnes ømme Favn!
Vær hilset i den Kreds, hvori Du fæster
Dit Konge-Purpur og Dit Broder-Navn!
Vær hilset i det Tempel, som alt knejste
Igjennem Sekler stolt ved Aandens Skin!
I Boligen, Du for Dit Æsten rejste
Med Kalken frisk til høj og mægtig Tind!

Du er vor Drot, hvem Ærefrygt vi skylde!
I Bygningshvælvingen Du er den første Sten!
Du er vor Broder, hvem vi Alle hylde
Med Kjærlighedens Flamme stærk og ren!

Og Ingen i vor Kjæde vil der findes,
Som ikke hilser Dig med Glædens Røst,
Som ej taknemmelig Din Gjerning mindes,
Og gjemmer Dig med Troskab i sit Bryst!

3.

5 8 5 9.

Til festlig Id os Arbejds-Klokken kalder,
Højmiddag straaler dobbelt klar og mild;
Med dobbelt Kraft i Østen Hamren falder,
Og i hvert Øje hviler Glædens Smil!
Med Jubelklang vort Murer-Værk begynde!
Thi Blik og Mine, Ord og Bryst forkynde:
Vor Konge staaer i sine Brødres Kreds!
Vor Konge os tilsmiler glad tilfreds!

Vor varme Tak til Verdners Mester stige,
At os tildel blev denne Naades-Gunst!
Det tone gjennem Helligdommens Rige:
Vor Konges er den kongelige Kunst!

Han vaager med i Templet, som vi bygge,
Og, ved hans Skjold beskærmede og trygge,
Vi frejdig rejse Sten paa Sten mod Sky,
Og fæste Taget kjækt ved Morgengry!

Det Tag, hvorunder broderligt vi færdes,
Hvor end vor Plads og Bolig er paa Jord,
Hvoraf i Vest og Øst en Mur omgjærdes
Foruden Grændser mægtig=høj og stor,
Der dybt naaer ned i hvert et ædelt Hjerte,
Hvad end dets Tro, dets Haaben, Lyst og Smerte,
Der ufortæret trodser Seklers Tal,
Vort Ophavs Lys, vort Sjæle=Ideal!

Det er det Mesterord, vi engang tabte,
Som glad vi stræbe til paa hvert et Sted;
Det Evangelium, en Guddom skabte,
Forjættelsen om Lys i Evighed!
Til Kappestrid den mægtigt Kjæden ægge,
Mens Broder=Haand vi tro hinanden række!
Med prisende og hellig Murer=Røst
Vi følge Korset i dets Vink mod Øst!

Modtag da Drot og Broder! vort Velkommen!
Velkommen i vor evig grønne Lund!
Fra Tronen er til os Du huldrig kommen,
Og Din som vor er denne Arbejds-Stund!
Du deler med Dit Folk jo Sorg og Glæde!
Saa find da Lykken ogsaa i vor Kjæde,
Og hør det siges lydeligt og frit:
Hvert Hjerte i vor Broderkreds er Dit!

4.

5860.

Velkommen Drot! i Kredsen, som Du glæder
Idag med Konge=Blikkets Naades=Glands,
Hvor hver en Læbe sjunger til Din Hæder,
Og hvert et Hjerte rækker Troskabs Krands,
Hvor Alle, ved Dit Hersker=Scepter trygge,
Nedbede Livets Held for Dig fra Gud,
Hvor Alle staae Dig bi i Sorg som Lykke,
Og Alle lytte til Dit Konge=Bud!

Velkommen Du! vor høje Tempelmester!
I Kjæden, hvor Du er det første Led,
Hvor Øjet hver en Broder paa Dig fæster
Med trofast og oprigtig Kjærlighed!

Velkommen i den store Broder-Skare,
Hvis Arbejds-Værk en ærlig Haand Du bød,
Hvis Id er Ret og Sandhed at forsvare,
Og Falskhed Fjendskab svoer paa Liv og Død!

Om Tronens Fod og om Din Mester-Hammer
Med Kors og Sværd en Skandse stærk vi slaae,
Der, mildt belyst af Østens Altar-Flammer,
Hver Mørkets Haand, hvert Storm-Lyn skal modstaae!
Giv Tegnet, hvor end fra sig Fjender nærme,
Lad Ordet lyde gjennem Rækken hen!
Vi rede staae, Dit Banner kjækt at skærme,
Og værne om vor Konge og vor Ven!

O! maatte Østens lyse Kjærter kalde
Fra Alt hvad Kronen tynger Tanken bort!
O! maatte i vor Hal hvert Teppe falde
For hvad derude end Dig smerter haardt!
Vi læse Kraft jo paa Din kjække Pande,
Dit Blik er Gudhengivenhedens Tolk!
Den Trøstens Perle sig med Sorgen blande:
At med Dig føler dybt Dit hele Folk!

5.

5861.

Vær hilset vor Mester! i Tempelets Øst,
I Visdoms og Kjærligheds Sale,
Hvor Bibelens, Vinklens og Passerens Røst
Udsender sin mægtige Tale!
Vær hilset i Glæden, blandt os Dig at see,
I Læbernes Jubel og tre Gange Tre!

Alt tidligt Dit Hjerte i Kjærligheds Glød
Dig fast til vor Kjæde har bunden!
Og alt hvad af Stort og af Skjønt den Dig bød
Har Gjenklang i Følelsen funden!
Du viste, selv Lyset hengiven og tro,
Hvorledes hver Murer bør bygge og boe!

Thi mild var hver Tanke i kongelig Sjæl,
Mildt toned Dig Ordet fra Læben,
Og Alles som Enkeltes Lykke og Vel
Var tidlig og sildig Din Stræben!
I Skjønhedens Fylde Forsonligheds Aand
Besjæled Dit Indre og ledte Din Haand!

Med Visdom og Styrke Du Stenen har lagt
Til Grund for vort straalende Tempel!
Og nu til Din Ære staaer Værket fuldbragt,
Paatrykket Dit Konge-Buds Stempel!
Med Kors og med Banner Du vinker os bid,
Hvor Sejeren lønner den ærlige Strid!

Vær hilset da derfor i Tempelets Øst,
I Lysets og Kjærligheds Sale!
Vær hilset med glad og taknemmelig Røst,
Med Sandheds usminkede Tale!
Vær hilset i Glæden, blandt os Dig at see,
I Læbernes Jubel og tre Gange Tre!

6.

Ved Aftenunderholdningen til Fordel for M. F. i ▭ 5862. 3. 9.

Hver Gang vor Drot! Du staaer i Brødres Kjæde
Med Lysets Straale hilsende fra Øst,
Igjennem Hallen gaaer der Fryd og Glæde
Og Dig imøde lyder Jublens Røst;
— Men see! idag dog ej alene atter
Du Dine Brødres Stemme lytter til!
En dejlig Krands Dig tryllende omfatter!
Dig hilser ogsaa Dine Søstres Smil!

Mon i Dit Kald, naar mørkt er, mere trøster
End Kjærligheden af Dit hele Folk?
Mon Du og Din, som og vor høje Søster
Kan finde vel en mere sanddru Tolk,

End Kredsen, som idag Du om Dig skuer,
End Stemmen, som Dig siger nær og vidt:
Her flamme kun Hengivenhedens Luer!
Hvert Hjerte i den hele Kreds er Dit!

7.

Ved Aftenunderholdningen 5863. 3. 18.*)

(Kantate.)

Hvi stemmes de Harper til jublende Klang
Og gaaer gjennem Hallen en prisende Sang?
Hvi flamme fra Øiet kun Straaler af Lyst,
Og banker af Glæde hvert Hjerte i Bryst?

Hvi trænger ej Kredsen i Templet idag
Til manende „Orden" og Hammerens Slag?
Hvi er alt for Ærefrygt Varmen opluft,
Hver vanhellig Tanke og Følelse slukt?

Dig vor Drot! de Sange tone!
Ene Du har Glæden vakt,
Og med Glandsen fra Din Krone
Fest selv ind i Kredsen bragt!

---

*) Musiken af Br. W. Schiott.

Dit Blik er det, som i „Orden"
Alt har mægtigt Alle kaldt,
Før endnu fra Tempelgaarden
Ordet hørtes, Slaget faldt!

Spørg idag ej, hvad er slagen
Klokken til vor Arbejds-Id!
Langt det er alt ud paa Dagen,
Lys og skjøn Højmiddags Tid!
I hvert Blik Du klar den skuer,
Med et helligt Straale-Skær!
Fra hvert Hjerte frem den luer
Festligt rundt i Kjæden her!

See! det er jo Dine Sønner,
Dine Døttres Perle-Rad,
Som med Tak og Lov og Bønner
Faderen modtage glad!
See! det er jo Broder-Kjæden,
Som Du rakte længst Din Haand,
Der om Dig i Tempel-Glæden
Slynger Kjærlighedens Baand!

Naadigt fik ved Verdens-Daaben
Gnisten Du fra Østens Hjem;
Gjennem Alterdøren aaben
Lyste Kjærten mod Dig frem!
Tidlig Livets sande Lykke
Saae Du derfor spire der,
Og med Lundens Palme-Skygge
Vinked Ro og Fred Dig her!

Lyset har Dit Fjed opklaret,
Gav Dig Styrke paa Din Vej!
Hvad Du trofast det bevared
Glemmes kan blandt Slægter ej!
Nu ved Dig med mægtig Tinde
Staaer fuldendt den store Hal,
Og med Sten og Kalk derinde
Sent og aarle virkes skal!

Gaaer end stundom henad Banen
Kampens tunge Uvejrssky,
Eengang dog skal Sejersfanen
Svinges over Land og By!

Mørket maa for Lyset vige
Eengang sikkerligt og vist,
Korset frelst og luttret stige
Op til Løn og Glæde hist!

Over Danas Strand og Sletter,
Over Lund og Bøgeskov,
Glad Dit Folk Dig Krandsen fletter,
Sjunger til Din Pris og Lov!
Det Dig saae oprigtig dyrke
Milde Dyders Held og Fred;
Og Dit Banners bedste Styrke
Var dets varme Kjærlighed!

Lydest dog bør Stemmen tone,
Rig med Tak fra Kjæden hen,
At paa Danmarks Konge-Trone
Sidder mild vor bedste Ven!
Aand og Hjerte sammen stige
Op mod Øst idag med Bøn:
Store Mester! sign Dit Rige,
Sign med Held dets første Søn!

Trint Harperne lyde med Jubelens Klang,
Og Hallen gjenlyder af prisende Sang,
Klart flamme fra Øjet kun Straaler af Lyst,
Højt banker af Glæde hvert Hjerte i Bryst!

O! maatte vor Konge! i rigeligt Maal
Dig rækkes Velsignelsers kvægende Skaal!
O! maatte alt Lykkeligt, Frydfuldt og Godt
Tilskikkes Dig elskede Broder og Drot!

Til enkelte Brødre for Arb.

1.

Ved 50aarige M. Jubilæer.

A.

Til Br. H. Münter.

5861. 5. 8.

Vær hilset Broder! paa Din Jubel=Dag
I Templet, hvortil Fader=Haand Dig førte!
Vær hilset festligt i det Broderlag,
Du nu i et halvhundred Aar tilhørte,
I Hallen, hvor det skjønne Lys Du fik,
Der viste Vej Dig til den sande Lykke,
Der fængsler helt Din Aftens Tanke=Blik,
Og signer Dig engang med Palmers Skygge!

See! fra de svundne Tiders vilde Strøm
Hvert Slør idag for Mindets Øje viger!
Saa mangt et Ungdoms Haab, saamangen Drøm
For Sjælen atter klart og herligt stiger!

Hvad ud Du kæmpet har i Verdens Dal,
Hvad Dine Skuldre der har tidt nedtynget,
Den Faders Billede, der nu fra Himmel=Sal
Tilsmiler Dig i Aandens Kraft forynget!

Ja! her han stod en sjelden værdig Søn
Af den, vi Alle kalde glad vor Moder;
Hver Gjerning i hans Liv saa lys og skjøn,
En Stolthed for sit Land, sin Kreds som Broder!
Her lød blandt os hans Hjertes milde Røst,
Og hans Højmiddags djærve Mester=Hammer,
Her Lyset og dets høje Fred og Trøst
Han henrykt Sønnen gav fra Østens Flammer!

O! bøj Dit Knæ med Tak til Miskunds Gud
For al den Naade, han Dig mild tilsendte!
Med Sejer gik fra Aandens Kamp Du ud,
Og Vaarens Storm i Høstens Sol=Blik endte!
En kjærlig Viv og ædel Børne=Kreds
Du trykker til et varmt og skjønsomt Hjerte,
Som Jubel=Olding lykkelig, tilfreds
Idag Du hilser Østens klare Kjærte!

Saa trylle den Dig end i al sin Glands
Med mange Dages uafbrudte Glæde!
Saa rækkes end Dig længe Hædrens Krands
Fra Templets Alter og vor Broder-Kjæde!
Og, naar Du lægger sent de Værktøj hen,
Der til vor Ordens Glands anvendte bleve,
Da hviske Dig Højmidnats-Timen Ven!
Hvor plejet, kjært Dit Minde her skal leve!

Her er Din Plads, belyst af Stjernens Skær,
Du i Din Mester-Dragt saa tro har dyrket,
Der med sin Vinkel og sin Passer her
Dig i det halve Sekulum har styrket!
Ja! skjøn oprunden er Din Højtidsdag,
Og alle Kjærter festlig Hilsen bringe!
Med frydfuld Sjæl i Broder-Kreds modtag
De Toner, der fra Hjertets Dybde klinge!

B.

Til Br. Thestrup.

5867. 5. 15.

Velkommen Ven og Broder! i det Tempel,
Der med dets Lys indvier os til Fred,
Hvori Du tidlig selv blev et Exempel
Paa Ordets første Bud, paa Kjærlighed!
Velkommen i den store Jordens-Kjæde,
Hvori et Led Du er saa tro som kjært,
Hvori sig gjemmer Livets bedste Glæde,
Som Vej Dig har til ægte Lykke lært!

I Hildurs Leg anvistes Dig Din Bane,
Og Sværdet rakte Himlen Dig i Haand,
Men mild dog bar Du Kjærlighedens Fane,
Og midt i Kamp var Fredens kun Din Aand!

Dig tidt har giftig Pil i Hjertet rammet,
Dig Slægten tidt har krænket og miskjendt,
Men ren Din Sjæl igjennem Prøven flammed
Og Ret og Sandhed ærlig har Du tjent!

I alle Godes klippefaste Agten
Du søgte, — og Du fandt Din Idræts Løn!
Til Fædrelandets Tarv var al Din Tragten,
Dets Held Din Tankes Maal, Dit Hjertes Bøn!
I Glædens Stund Du skuede mod Østen,
Og bragte from Din Tak for Naaden frem,
I Sorgens Nat Du hented ene Trøsten
Fra Kjærterne i Murer-Kjædens Hjem!

Du fattet har dens store Kald tilvisse!
Thi med det blanke Skjold i den Du staaer!
Og Hædrens Krone smykker nu Din Isse
Som ædel Broder i halvhundred Aar!
Modtag vor Tak fra Hjertet og fra Læben,
Fra hvert de trende Lys i festlig Glands,
For hver en Murer-Daad og hver en Stræben,
For hvert vort Alter viet Skjønheds Krands!

C.
Til Br. P. J. Winslov.
5868. 4. 1.

Med tre Gang Tre vi hilse Dig i Salen,
Hvor for Dit Blik det rene Lys oprandt,
Hvor i den dybe Skat fra Altar-Talen
Du tidlig alt Din bedste Rigdom vandt!
Vi hilse Dig, hvor fjern fra Verdens Trængsel
Du fandt mod Storme Fred og sikkert Ly,
Hvor stillet blev saa mangen dunkel Længsel,
Henvejret tidt saa mangen Sorgens Sky!

Du følte klart, hvad Slægten end beundred,
Den intet ejed imod Templets Bo;
Du trofast blev det i et halvt Aarhundred,
Og det med Fryd blev Dig til Gjengjeld tro!

I Kjæden blev Dit Hjerte Alle kjære,
Og varm Din Haand Du rakte Alle hen!
See! derfor holde vi Dig højt i Ære
Og elske Dig som vor og Lysets Ven!

Saa tag idag med dobbelt Fryd Dit Sæde,
Hvor hvert et Bryst Dig banker glad imod,
Og tænk med stolt og hellig Murer=Glæde
Det store Maal, Du vied Liv og Blod!
Halvtredsindstyve Aar sank hen i Strømmen,
Og vidne højt, Din Tempelsten var stærk!
Ej sveg Dig Alt af Skjønt i Ungdoms=Drømmen:
— Din Jubelfest er os et Jubelværk!

2.
Hilsen til de svenske Br. Br.
5858. 11. 19.

Overalt hvor Hjerter banke,
Sjælens Guddomsbilled tro,
Bygger for sin Arbejdstanke
Mureren et Tempel fro!
Mægtigt højt dets Tind sig hæver,
Fast i Tiderne det staaer,
Hvor igjennem Rummet svæver
Aandens varme, friske Baar!

Sydens Fugle lig vi trække
Imod Sol og Foraarsduft,
Og som dem tilbage skrække
Maa os hver en ublid Luft;

Der hvor Kulde gjennemisner
Hjertets rige Liv og Saft,
Ogsaa Murer-Træet visner
Og uddøer dets Marv og Kraft!

See! En Storm gik gjennem Lunden,
Hvor det danske Altar stod;
Mørk os trued Aftenstunden,
Kulde greb mangt Hjerte-Blod;
Haabet bredte sine Arme
Da mod Sveas Orient;
— Og en herlig Vaar og Varme
Blev paany os derfra sendt!

Ja! den lyse Foraars-Kjærte
Atter der fra Øst opgaaer!
Ja! for hvert et Murer-Hjerte
Fandt vi der en dejlig Vaar!
Derfor nu i Tempel-Gangen
Lyder Takkens glade Røst!
Derfor er der Fest i Sangen,
Fest i hvert et Broder-Bryst!

3.

Til S. P. Br. Bræstrup

i Anledning af hans 50aarige Embeds=Jubilæum, da han første Gang derefter bivaanede Arb.

5860. 12. 19.

„Hil Dig! Du, der tro og mandig,
Altid frygtløs, aldrig træt,
Virked mod eet Maal bestandig:
Sandhed, Lovlighed og Ret!
Hil Dig! Du, der stærk i Aanden
Last og Lavhed skaaned ej,
Og med kjærligt Hjerte Haanden
Rakte hver dog paa Din Vej!"

Saa det lød med sanddru Stemme
Nylig hist i Borger=Kreds!
Og dens Hyldest Du fornemme
Kunde selvbevidst tilfreds!

Thi, om end Du mange Gange
Saae bedømt Dig ufortjent,
Nu de Bedstes Ord og Sange
Tolked Dig, Du blev erkjendt!

Hil Dig! — her i Broder-Kjæden
Lyder det med Tre Gang Tre!
Her — ej sandt? — Du renest Glæden,
Højest Kjærlighed vil see!
Hil Dig! Du, vor ædle Mester!
Hil Dig! Du, vor elskte Ven!
Tag den Krands, vor Orden fæster
Paa Din Hæders-Tinding hen!

I et Halvaarhundrets Stræben
Mod det Maal, der her blev sat,
Kraftig Du ved Daad og Læben
Sejren vandt i Stormes Nat!
End Dit Glavind kjæk Du svinger
For vort store Lys i Øst!
Trende Kjærters Flamme bringer
Takken Dig med Jubel-Røst!

Hil Dig høje, vise Mester!
Hil Dig i vort Broder=Lag!
Om Din Tinding skjønsom fæster
Kjærlighed sin Krands idag!
Højt at agte Dig og hædre,
Alle Ædle stemme i;
O! men Ingen meer og bedre
Elske kan Dig vist som vi!

Kraftfuld stedse var Din Stræben,
Reent Dit Skjold og Tegnebrædt!
Ærligt var hvert Ord fra Læben,
Fast hvert Skridt og vinkelret!
Hvo kan derfor Sceptret føre
Mere værdigt blandt os nu?!
Hvo kan Krav paa Hyldest gjøre
Med en større Ret end Du?!

Verdners Gud vil Dig forlene
Med alt Lykkeligt og Godt,
At Du stærk som tro kan tjene
Fædreland og Folk og Drot!

Her alt længst Du Lønnen ejer,
Højest Du vil frydes ved:
Aandens helt tilvundne Sejer,
Broder-Kjædens Kjærlighed!

Ved □'s Slutning.

1.

For den Dødeliges Øje rinder
Tiden rastløs i det store Hav;
Aar som Dage, — Dag som Time svinder,
Glemsel offres *her* vor Vandrings Stav!

Men for alle Verdners store Mester
Stadig staaer selv Tidens *mindste* Skrift;
Evighedens Stempel viis han fæster
Selv paa Livets *flygtigste* Bedrift!

Derfor Brødre! hvert Minut I nytte,
Og i hvert et Hæders-Minde sæt!
Intet Skjold med Retsinds bort I bytte,
Hold det rent og frit for hver en Plet

Hvor I handler — maal med Vinklen lige!
Hvor I færdes, — bygger glad i Fred!
Ingen Gjerning, ingen Tanke vige
Af fra Sandhed, Ret og Kjærlighed!

2.

I Murerhallen Kjærterne udsende
Rundt Visdom, Skjønhed, Kraft i Straalers Skær;
Og derfor Mestre, Lærlinge og Svende
Med Aand og Hjerte glad sig samle her!
Hvorhen end Gud vor Skæbnes Vej vil vende,
Om mørk og tung, hvad heller lys og kjær,
Hvo fast sig vil til disse Kjærter knytte
Mod hvert et Uvejr skal sit Bryst beskytte!

Saa lytter da i høje Murer-Sale
I Brødre! til de trende Kjærters Røst!
Hvad Bibel, Passer, Vinkelen udtale
Paa hvert af Rejsens Trin fra Vest til Øst!

Bevogt det tro i alle Jordens Dale
Og søg i det for Livets Sorger Trøst!
Lad klart det frem i Ord og Gjerning træde!
— Dets Frugt er evigt Lys og evig Glæde!

3.

Hvad saa end os Skæbnen sender,
Helligt Løftet være her:
Rene Hjerter, rene Hænder,
Ren i Ord og ren i Færd!

Uden ærlig, luttret Tanke
Opgaaer ingen Aandens Dag;
Rent maa Hjertet derfor banke
Under Murer-Templets Tag!

Husk, Din Broder Haanden rækkes
Skal i Ordenskjæden hen!
O! tilbage vil han skrækkes,
Ligger Brøde skjult i den!

Ordet som et Spejl maa træde
Af hvad der i Sjælen boer;
Rent og uden hykkelsk Klæde
Være da vort Murer-Ord!

Og Din Daad? — Med evig Kjærte
Lever den i Tidens Skrift;
Aftryk af det rene Hjerte,
Være ren da Din Bedrift!

Der er lyst i Murer-Sale,
Stenen prøves sandt og vist;
Hver uværdig Dont og Tale
Dømmes skal i Østen hist!

Hvad da end os Skæbnen sender,
Helligt Løftet være her:
Rene Hjerter, rene Hænder,
Ren i Ord og ren i Færd!

4.

Ja! skjønt er det i Kjæden,
Hvor Kjærligheden boer,
Hvor Troskab, Dyd og Freden
I Hjertet stille groer!

Her Brødre! lad os dvæle
I Ly af Palmens Blad!
Her Fryd og Sorg vi dele,
Og pleje Haabet glad!

Vel rinde vore Dage,
Men, ældes Hjertet ej,
Med Ro vi see tilbage
Og fremad paa vor Vej!

Med Haand i Haanden knyttet,
Vi trygge vandre kan,
Til Livet vi har byttet
Om med et bedre Land!

Naar Jordens Taager vige
Med Hjertets sidste Slag,
Da held os, at vi stige
Hist til en evig Dag!

5

Hvor hellig er den Kjæde,
Hvis Ledde, ædle, tro,
I Enighed og Glæde
Som Venner sammen boe!

Som Dug fra Himlen strømmer
Paa Bjerg og Slette ned,
I rige Skaal udtømmer
Sig Kjærlighed og Fred!

Ved dem engang indvies
Paany skal Templets Sten!
Hvert Trællesind befries!
Hver Smudsplet tvættes ren!

Og alt hvad skabt er vorden
Vil trylle Lysets Ild!
For Kloden een kun Hjorden,
Een Hyrde være vil!

6.

Haand i Haand sig slutte fast vor Kjæde
Under Verdners store Himmel-Tag,
Hvor fra Almagts og fra Naadens Sæde
Straaler evigt Lys og evig Dag!

Maatte handle, føle vi og tænke
Kun i Samklang med den Mester-Røst,
Der kan Kraft og Visdom ene skænke,
Ene Hjertet yde Haab og Trøst!

7.

Brødre! trykker Haand i Haand
I vor Murer-Kjæde!
Føler ved det skjønne Baand
Himmelsk Lyst og Glæde!

Staaer en Broder mat og svag
Midt i Stormes Vinde,
Kjærligt ham i Favnen tag,
At han Ly kan finde!

Ikke Blændværks tomme Spil
Tør vort Liv tilhøre!
Sandhed er det Maal, hvortil
Hver en Daad bør føre!

Brødre! lægger Haand i Haand
Til det Værk, I dyrke!
Helligt er vort Murer=Baand!
Gud det give Styrke!

8.

Saa langt den store Broder-Kjæde rækker
Med Led i Led saa vide om paa Jord,
— Saa langt som Haand i trofast Haand sig lægger,
Og Broder-Sind forstaaer hvert Broder-Ord;
Hvor hver en Tanke, som i Sjælen brænder,
Er ren og hellig, viis, som skjøn og stærk,
Hvor Trøst til Armods Vraa den gavmild sender
Og spreder Lykke rundt ved Daad og Værk;
Hvor Lyset Maalet er for hver en Stræben,
Og Hver for det i Kamp staaer mandig frem,
Hvor Sandhed boer i Hjertet som paa Læben,
— Der Mureren sit Tempel har, — sit Hjem!

9.

Hvad er det første Lys, der straaler
Imøde os fra Altrets Skin,
Der Haabs og Trøstens Nektar-Skaaler
Os rækker paa hvert Livets Trin?
Sig! er det ej en Gnist af Luen
Hist fra det store Lysets Hav,
Der Mørket drev fra Himmel-Buen,
Og flammer over Tid og Grav?

Et Visdoms Bud, en hellig Lære
Fra hver en Straale strømmer ud
Og Vidne skal for Slægter bære,
At Lyset sendtes ud fra Gud!
Med glad Beundring Øjet skuer
Hver Skabning af hans Almagts Ord;
Fra hvert Atom Algodhed luer,
I hvert hans Naades Fylde boer!

Og hvert en ægte Murers Hjerte
Tilbedende og takfyldt slaaer;
I Glands af Troens milde Kjærte
Paa Kloden rundt hans Altar staaer!
Mod Visdoms, Krafts og Skjønheds Trone
Hans Lovsang stiger høj og varm,
Og medens Orgel-Hymner tone,
En Guddoms Ild er i hans Barm!

Saaledes kun den store Mester
Han Hylding bringer værdig ren;
Saaledes kun i Templet fæster
Han stolt engang sin Arbejdssten!
Og naar da hisset Østens Hammer
Han hører fra den stærke Haand,
I Salighedens Glædes-Flammer
Da jubler højt hans frie Aand!

10.

L. fra O.

See til Øst — og Lyset der Du dyrke
Med Din Tro's, Din Andagts hele Sjæl!
Visdom der Du øse vil og Styrke,
Og dermed Velsignelse og Held!

See til Øst, — mod Stjerners lyse Hære,
Skabte af en Almagts Mester-Haand!
See til Øst mod Kjærlighedens Sfære,
Mildt afspejlet i Din egen Aand!

See til Øst mod Myriaders Rige,
Hver med Præg af herlig Skjønheds Daad!
Trin for Trin lad Din Beundring stige!
Bøj Dig dybt for Visdoms skjulte Raad!

See til Øst hver Gang Du Haanden lægger
Paa Dit Dagværk, flittigt, klogt og godt!
Hver en Gang Dig Kamp og Modgang strækker,
Og Dig møder Krænkelse og Spot!

See til Øst i Sorgens bittre Dage,
Naar Dig ængster Tvivlens bange Røst,
Naar Dig intet tykkes meer tilbage,
Der kan yde Sjælen Haab og Trøst!

See til Øst mod Evighedens Sletter
Med en evig Glands, en evig Vaar!
Føl, at Alt en Verden hist forjetter,
Hvor hvad tabtes her igjen opstaaer!

See til Øst! Kun der vil ingensinde
Straalen svigte Aandens Længsels-Blik!
Der Du kun vil gudhengiven finde
Livets Perle midt i Dødens Drik!

11.

Fra Syd til Nord gaaer Kjærlighedens Kjæde,
Fra Øst til Vest, — hvor Jordens Grændse staaer;
Om Folkeslag end mod hinanden træde,
Kun Mennesket her Plads og Hilsen faaer!

Ej hvad han er, — hvad Plet som Søn ham favner,
Ej hvad han troer og mægter, — spørges om!
Hver Ædel, der et Hjem og Venner savner,
I Broder-Kreds dem begge finde kan!

12.

Over Nydelsen i Tiden
Vifter Aandens Palme ej;
Kun igjennen Kval og Liden
Gaaer til Lys og Sandhed Vej!

Klart først under Kamp vil træde
Frem Dit Væsens dunkle Skær;
Livets Træ er Livets Glæde,
Kundskabs-Træet Sorgen er.

13.

Gjennem Nat og Mørke drager
Mureren med frejdigt Sind,
Almagts Gud er hans Ledsager
Indtil Morgenrødens Skin!

Klar hans Naades Straale blinker
For vort Blik i Sorg og Nød;
Algod sine Børn han vinker
Op til Livet gjennem Død!

O! den Stjerne er tilstede,
Naar derude Alt er Nat,
Den os bringer Fred og Glæde
End, naar Foden skælver mat!

Hvor vi færdes, Jorden grønnes,
Naar vi saae den Sæd saa glad,
At med Kjærlighed selv lønnes
Avind, Troløshed og Had!

Kjærligt Bryst maa Sejren vinde,
Svagt var evig Hadets Sind;
Og dets Glød som Dug maa svinde
Bort for Solens Morgen=Skin!

Een da vorder hele Hjorden,
Een da Hyrden for vor Slægt,
Og et Paradis da Jorden
Uden Syndens Kval og Vægt!

Hver en Sky da let neddaler,
Lys staaer hele Verdens Kyst,
Og Guds Skjønhed frigjort taler
Fra hvert jordisk Blik og Bryst!

14.

I Kjæden til vort store Værk
Ræk Brødre! glade Hænder!
Ved Kjærligheden fri og stærk
I engang det fuldender!
Byg flittigt i hvert Livets Stund
Og priser højt med Daad og Mund
Den store Verdens-Mester!

Afridset staae vor Bygnings Plan
Dybt i vort indre Hjerte,
At vinkelret den skues kan
I Glæden som i Smerte!
Hvordan hver Sten ujevn og raa
Med Flidens Haand tilhugges maa,
Spørg Verdners store Mester!

Omgærd Dig med det hvide Skind
Og lær Dit Værktøj slibe!
Med kraftig Arm og frejdigt Sind
Hver Lærling Ham'ren gribe!
Til Arbejd baade Dag og Nat
Husk! har hver Skabning alvis sat
Den store Verdens=Mester!

I Svende! tager glad i Haand
Den Murske, som I bære!
Føj Sten paa Sten med stærke Baand
Til Guds og egen Ære!
Hver anvendt Gnist fra Østens Væld
Velsigne vil i Aftenkvel
Den store Verdens=Mester!

I Mestre! seer med vaagent Blik,
Om Lærlinge og Svende
Til Arbejd aarle daglig gik,
Og hjem med Løn kan vende!
Seer til, om Ingen sidder lad,
Om Hver og En kan skue glad
Mod Verdners store Mester!

Saa trives vil hvert Blomsterskud
Og Storm som Vinter taale,
Saa gaae de Brødre ind og ud
Ved Himlens Flamme=Straale!
Saa sender Frihed, Held og Fred
Til hellig Boligs Arne ned
Den store Verdens=Mester!

O! drager Brødre! glade hid
Og rækker rene Hænder!
Ved Kjærlighedens Glands og Id
I Værket kun fuldender!
Byg flittigt i hver Livets Stund,
Og priser højt med Daad og Mund
Den store Verdens=Mester!

15.

Eet fremfor Alt! et daadrigt Liv at føre,
At skabe med en aldrig trættet Haand!
Af Mesteren fik vi hvad dertil kan høre:
Det varme Bryst, den skaberiske Aand!
Naar Livets Lænke da er sønderrevet,
Og Herren atter tager hvad han gav,
Hvo leved saa, — forgæves ikke leved,
Og han besejred Støvets Død og Grav!

16.

Lad segne da, hvad dømt til Døden bliver!
Lad Stormen hvirvle bort hvad skjønt bestaaer!
Naar Hver som trofast Sædemand med Iver
Kun ædel Sæd i Tidens Furer saaer!

17.

De fire H.-Dyder.

Hvor Retfærd skal forsvares, hæv Din Stemme,
Udtal hvad i Dit Bryst en Guddom skrev!
Men taus bevar i Sjælens dybe Gjemme
Hvad Dig som Helligdom betroet blev!
Lad Verdens falske Lys Dig ej bedaare!
Lad ingen Strøm Din Handling lede vild!
Forsigtig vær! thi mangen bitter Taare
Fremkaldte Følelsens for stærke Ild!

Ved Naadens Gaver, som Din Sjæl henrykke,
Ved hver en Blomst, der spirer for Din Fod,
Med Maadehold nyd hver en Fred og Lykke,
Og ryk ej hele Blomsten op med Rod!

Hvor lyde Armods Røst og dybe Sukke,
Ræk af Din Overflod med Fryd Dit Brød!
For ingen Klage grumt Dit Bryst Du lukke!
Barmhjertig vær ved hver en Trang og Nød!

18.

O! tænker Brødre! stadig paa,
Hvorfor I Baandet knytte,
Hvortil I ærlig stræbe maa
Til vor og egen Nytte!

Glem ej, at Eders hele Sind
Blev Stort og Skjønt hengivet,
At Eders Bryst blev viet ind
Til højest Maal i Livet!

Er det først Eder ret bevidst,
Klar Tanken da vil være,
At Een kun har fra Først til Sidst
Til Mester I og Herre!

Om end ej seet, — i Alt han boer,
Og er i Alt tilstede!
Hvem, som i Sandhed paa ham troer,
Han vil for Øje træde!

Hans Guddom lyser Alle frem,
Der Lyset eftertragte,
Og lønner med sin Naade dem,
Der fromt hans Stemme agte!

O lad hans milde Fader=Haand
Os trofast sammen binde,
Og lad en ægte Fredens=Aand
I Kjæden Alle finde!

19.

De sex gyldne Ord.

Sex gyldne Ord som Maal for Tanken sendes
Med Lyset, som fra Øst her Øjet naaer;
Sex gyldne Ord i Skjoldet dybt indbrændes,
Naar Broderen herfra paa Rejsen gaaer!
Hvo disse Ord ej højt i Livet ærer,
Uværdig er det Murer-Navn, han bærer!

En mægtig Gnist fra alle Straalers Kilde,
En Grundsten for det sande Livets Held
Er Visdom; ej den ruger Planer vilde,
Men øser sikkert af Erfarings Væld!
Den, som med Visdom kan hver Daad begrunde,
Vil Visdom selv Velsignelse forunde!

Fra Styrke strømmer Selvtillid og Modet;
Ved Styrke kun fuldføres hvad Du skal!
Hvor kraftig Villien er som ildfuldt Blodet,
Der vindes vil hver Stræbens Ideal!
Kan Verden end en Enkelts Styrke dæmpe,
Forenet Kraft vil Sejeren tilkæmpe!

Mildt Skjønhed hver en Guddoms Skabning tryller,
Der fik for den en dyb og hellig Trang;
Det rene Ideal, som Aand og Hjerte hylder,
Begejstret gjør vor Daad og let vor Gang;
Held den, der kan med fri og dristig Vinge
Sig op til Skjønheds hele Fylde svinge!

Et Anker Troen er; ihvor endog Du sejler
Paa Livets Hav blandt Banker og blandt Skær,
Den sikkre Havn Du aldrig dog forsejler,
Hvis Troen i Dit Bryst dybt fæstet er!
Den stiller hver en Sjæle-Trang og Længsel!
Den viser Stien Dig i Tvivl og Trængsel!

Til Tro er knyttet Haab, den bedste Trøsterinde
I hver en Lidelses, hver Sorgens Stund,
Der mildt og kjærligt kalder os iminde,
At hver en Prøve-Tid er stakket kun,

Der selv forjætter os et Liv i Døden,
Et Liv med evig Glands af Morgenrøden!

Fra Christi Læbe os imøde tone
Som Trang og Pligt den høje Kjærlighed!
Han selv jo for vor Brøde at udsone,
Af Kjærlighed paa Korset mandigt led!
Som den forædler Intet her i Verden!
Den lyse Broder! frem i hver Din Færden!

20.

Her hvor med Himlens Ild i Barmen
Mod herligt Maal vi stræbe hen,
Og ikkun den, der fattes Varmen,
Forsvinder uden Savn igjen;
Her, hvor en fast og sjelden Kjæde
Sig knytter fjernt fra Mængdens Blik,
Hvorfra den bedste Livets Glæde
For hver en bedre Sjæl fremgik!

Her, hvor fra hver en verdslig Tanke
Højt kalder Lysets Helligdom,
Hvor hver Tilfældighedens Skranke
En fælles Higen styrter om;
Her, hvor man ikke Fortrin tæller,
Som Lykken gav med Lunets Haand,
Men hvor kun Manden ene gjælder
Med Hjerte, Følelse og Aand!

Her, hvor med kjærlig Mildhed maner
Hvert Ord om Renhed i vort Bryst,
Hvor høj Begejstring Vejen baner
Til Sandheds Hjem, til evig Lyst;
Hvor Broder-Haanden yder Staven,
Der støtte kan den Svages Id,
Hvor trofast Arbejd vinder Gaven,
Der overlever Grav og Tid!

Her Østens Genier Byrden lette,
Som ude tynger Skuldren ned;
Her finder himmelsk Ro den Trætte
Og hver en Verdens Strid sin Fred;
Her skænkes Balsam hver en Smerte,
Her næres hver en Aandens Gnist,
Her mild forjættes hvert et Hjerte
En Evighedens Glæde hist!

21.

De tre Blikke.

I vort Liv er trende Blikke;
Hvo som trøstig dem formaaer,
Bæver og forsager ikke,
Om han midt i Storme staaer!

Den, som rolig see tilbage
Kan paa Fortids Daad og Ord,
Og i den ej kan opdage
Af hvad slet var noget Spor;

Den, som lade Blikket svæve
Tør ned i sit Indre rent;
Den, som det til Gud kan hæve
Og hans Naade har fortjent,

Han ej skælve vil og bløde,
Selv ved allerdybest Saar!
Ham i dejlig Morgenrøde
Solen snart paany opgaaer!

22.

Murerens Hjem.

Mangen Sorg os Verden bringer,
Livet er en Prøve kun,
Og paa altfor lette Vinger
Flagrer Glædens korte Stund;
Held derfor den Dødelige,
Der mod Storme fandt en Havn,
Der et varigt Stjerne=Rige
Ejer tryg i Elsktes Favn!

Ak! men, naar de Kjære døde,
Som vi nød en Himmel med,
Og naar Alt forladt og øde
Er ved Hjemmets Arnested;

Hvo skal da vel Haabet vække
I det sammenklemte Bryst?
Hvo skal da os Haanden række,
Skænke os den milde Trøst?

Eet er da endnu paa Jorden,
Hvor en Trøstens Engel boer!
See! det er vor Murer-Orden
Med dens store Lys og Ord!
Her den Unge som den Gamle,
Hvem løsbrødes alle Baand,
Ikke vil forgæves famle
Efter varm og trofast Haand!

Her et Hjem han finder atter
Og sin tabte Arnes Ild;
Aandsbeslægtet her omfatter
Ham en Broder-Kjæde mild!
Hjertet hører op at bløde,
Blidt sig lukker Fortids Saar,
Og en liflig Morgenrøde
For vort Dagværk her opstaaer!

Lygtemanden, som omspøgte
Os paa mangen Aften-Sti,
Og hvert Blændværk, Verden søgte
At tillægge falsk Værdi,
Begge svinde bort med Taagen,
Som vor Bane hylled ind,
Og vor Aand, for Sandhed vaagen,
Grant den skiller fra dens Skin!

Verdenskampen ikke kjendes
Under Murer-Templets Tag!
Hver en Nattens Trængsel endes
Ved Højmiddags Hammer-Slag!
Her er Ingen Hjertet fremmed,
Alt er Fred og Harmoni!
Ja! her straaler atter Hjemmet
Med dets hele Trylleri!

23.

Kjærligheden kun kan give
Himlen os paa Jorden her;
Lad vor Gjerning Vidne blive,
At den kraftig i os er!

Alle Kjædens Broderhænder
Slynge fast den skjønne Ring,
Naar det varme Haandtryk sender
Mürer-Hjertet rundt omkring!

Tro og Haab alene lindre
Jordens Kamp og Sorg for vist!
Lad dem bygge i vort Indre,
Og os aabne Himlen hist!

21.

Hjemmets Stjerne.

Saa fjernt fører Forsynet ofte vor Stav
Og Fremmede vies vor Daad;
Paa Verdens det store urolige Hav
Vi tumles i skrøbelig Baad;

Om Glædernes Sol end i straalende Glands
Tidt bryder fra Skyerne frem,
Om Blomster end spire til tryllende Krands,
— Ej er det dog som i vort Hjem!

Lad Lykken selv skænke sit venligste Smil,
En Skygge dog findes deri;
Mod Hjemmet os drager en Længselens Ild,
Savn fylde den Vandrendes Sti!

Men siig, naar i Templet vi knyttede staae
Med følende, broderligt Bryst,
Om ej, naar hinanden i Øjet vi saae,
Vi helt nøde Hjemstedets Lyst?

Her lyser en Sol os med ublandet Skær,
Fra Oven som indenfra sendt,
Her Længselens Røster forstummede er,
Thi Stjernen i Hjemmet er tændt!

25

Verdensborgeren.

Da Mennesket blev skabt af Støvets Jord,
Tog Herren den fra alle Verdens Zoner,
Fra Øst som Vest, fra Syden som fra Nord,
At Jordens Søn, hvor end hans Arne troner,
Sig hjemme finde kan i hvert et Land,
Og, naar fra Syd i Nord hans Livslys slukkes,
Ej Norden kold og grusom mæle kan:
„Dig ej Du Sydens Søn! min Jord oplukkes!“

See! derfor, hvor end Jordens Søn hendrager,
Og hvor endog han blegner i sin Død,
En Moder overalt i Favn ham tager,
Og aabner kjærligt ham sit trygge Skød!

26.

Mod Øst!

Jordens Omsejler fra Pol og til Pol
Styrer sin Snekke fra Østen til Vest;
Bagved ham stedse opstiger hans Sol,
Foran sig seer han dens dalende Rest;
Og dog ved Maalet, hans Vej leded til,
Endelig Østen han gjenskue vil!

Saaledes og i vort Liv reise vi!
Fremad fra Østen gaaer Vandringens Stav,
Foran er Aften, — mørk vorder vor Sti,
Solen sig sænker i favnende Grav;
Modig! thi, fulgte vi Guddommens Røst,
Sikkert vi lande dog atter i Øst!

27.
M.-Templet.

Det Tag, hvorunder broderligt vi færdes,
Hvor end vor Plads og Bolig er paa Jord,
Hvoraf i Øst og Vest en Mur omgjærdes
Foruden Grændser mægtig høj og stor,
Der dybt naaer ned i hvert et ædelt Hjerte,
Hvad end dets Tro, dets Haaben, Lyst og Smerte,
Der uforttæret trodser Seklers Tal,
Vort Ophavs Lys, vort Sjæle-Ideal!

Det er det Mester-Ord, vi engang tabte,
Og glad nu stræbe til paa hvert et Sted,
Det Evangelium, en Guddom skabte,
Forjettelse om Lys til Evighed!
Til Kappestrid den mægtigt Kjæden ægge,
Mens Broderhaand vi tro hinanden række!
Med prisende og hellig Murer-Røst
Vi følge Korset i dets Vink mod Øst!

28.

Naar sig kjære Øjne lukke,
Græder ej! — den Tid staaer paa,
Op de Blomster atter dukke,
Som vor Vinter visne saae!
Svinder end i Aftenskæret
Mat Din Sol, — frygt ingen Død!
Der paany er Morgenrød!
— Atter vorder hvad har været!

Vær ej tryg! — Vel Saaret læges,
Der os ramte, med lidt Tid;
Vel igjen vi vederkvæges
Skal af Glæden mild og blid;
Men hver Tankes Tro betvinger
Om et stadigt jordisk Held!
Alle tomme Ønsker kvæl!
— Lykken flyer paa Tidens Vinger!

Jubler ej, naar Timer rinde
For det glædedrukne Bryst,
Naar de milde Foraarsvinde
Bringe Liv og Fryd og Lyst!
Slutted end i faste Arme
Du hvad Øjeblikket gav,
Snart det synker i sin Grav!
— Kølnes vil al Livets Varme!

Derfor lad os ene bygge
Med en Haand utrættet, stærk
Paa en vis og varig Lykke,
Paa et Evighedens Værk!
Tør vi vidne, vi fuldkommen
Glatted Lærlingsstenen skjøn,
Trygt vi vente kan vor Løn!
— Mild og naadig hist er Dommen!

29.

Naar Sandhed frit sin lilliehvide Fane
I Solens Lys og Dagens rige Pragt
Har foldet ud, og Verden synes ane,
At Sandheden er Verdens høj'ste Magt;
Naar Løgnen selv sin Gift i Havet tømmer,
Og Hadet staaer med sønderslagen Dolk;
Naar Ondskab bort fra Livets Valplads rømmer
Og Alles Ret er Lov hos alle Folk,
— Ja! Da kan bort vi Slørets Flige rykke,
Som skjuler hvert vort Arbejdes Symbol;
Da kan hver Haand derude broderlig vi trykke,
Og slukke kan vi da vor Altar-Sol!

Men indtil da med Omhu vi tilsløre
Vort Billed-Værk for Verden, for Enhver,
Der uindviet ej kan Stemmen høre,
Som toner fra hvert Bryst i Kjæden her!

Lad Spot og Haan os ej paa Vejen standse,
Der ene leder hen til Østens Maal,
Der skænke vil os Ærens bedste Krandse
Og Prøven ikke skyer ved Flammers Baal!
Thi Sandhed dog tilsidst skal Sejer vinde,
I Fred sig ende Livets bittre Strid,
Hvert Tvedragts Værk lig Havets Skum forsvinde
Og smelte bort for Kjærlighedens Id!

I dette Haab vi drage vore Veje
Med frejdigt Sind og aldrig knækket Mod!
Hvad Vælde vore Fjender endog eje,
Den brydes vil mod Tabernaklets Fod!
Vort Tempel Trods har kunnet Sekler byde,
Forbavset Verden det urokket saae;
Og Fremtids Magt skal ej formaae at bryde
De Piller, som dets Hvælving hviler paa!

30.
M.=Kjæden.

Paa Jorden rundt, saa vidt som Hjerter banke
Med Guddoms=Præg i Dødeliges Bryst,
En Kjæde staaer med een beslægtet Tanke,
Een Følelse, een Higen, Trang og Røst;
De samme Lys i Arbejdshallen brænde,
Den samme Sten skal dannes glat og skjøn,
De samme Værktøj Alle glad anvende,
Og Alles Flid tilsiges samme Løn!

I Fred den virker stille, ubemærket,
Med Blikket fæstet did, hvor Lyset er;
Med Skjønheds Glands dens hele Vej er mærket,
Og Maalet staaer i evigt Morgen=Skær!
Om Storme rase, — aldrig den dog bæver,
Den seer i Aanden Christus med sin Stav,
Den peger hen hvor Mestrens Billed svæver
Med Palme=Grenen over Tid og Grav!

I Sekler længst den knyttet stod paa Jorden,
Af Kjærlighed og Tro den holdtes fast;
Dens Kald det var, dens høje Pligt det vorden
At virke stadigt, uden Ro og Rast;
Mod alle Mørkets Aander kjækt at stride,
At stræbe Østens hele Pragt at naae,
At mindes, at kun den, der veed at lide,
Af Overmestren Kampens Løn vil faae!

Saa signe han, der styrer Kloders Bane,
Med Lykke hvert et trofast Kjæde-Led!
Saa række naadig han den Sejers-Fane,
Der venter Tro og Haab og Kjærlighed!
Saa lad Enhver af os i Tempel-Huset
Med Murske og med Kalk arbejde saa,
At engang stolt sig rejse kan fra Gruset
Det Aandens Tempel, som vi bygge paa!

31.

Hvad vi skulle.

Ene Skjønt og Ædelt dyrke,
Sig ved Bøn dertil at styrke;
Andres Værd og Fortrin agte,
Selvforædling eftertragte;
Glad med Aandens slebne Spyd
Staae i Kamp for Ret og Dyd;
Ingen Frygten, frejdig Haaben,
Blik og Bryst for Himlen aaben;
Skaansomt tænke kun om Andre;
Kjærlig mild med Alle vandre;
Flittig Husbond, driftig Borger,
Gjerne lindre Nød og Sorger;
Sand og ærlig i hvert Ord,
Had til hver en Løgn paa Jord;
— Det er Lysets Straaler sprede!
Det er Verden Held berede!

Det er egen Lykke grunde,
Og med Ro til Graven stunde!
Det er Kaldet her i Livet,
Der af Herren blev os givet!

32.
Murerens Pligter.

At bære Modgangs Dage
Og aldrig dog forsage;
For Sandhed kjæk at stride,
Og glad for den at lide,
— Det er en Murers Pligt!

Streng mod sig selv at være,
Med Andre overbære,
Mild Brødres Gjerning dømme,
Hvert grundet Krav indrømme,
— Det er en Murers Pligt!

Tro kaarne Venner blive,
Sin Fjende fromt tilgive,
I alt hvad godt kan hænde,
Dets Ophav fromt erkjende,
— Det er en Murers Pligt!

Mod Smiger Øret lukke,
For Titler, Rang ej bukke,
Men elske ømt sin Næste
Og ære højt de Bedste,
— Det er en Murers Pligt!

Det Gode altid øve,
Ej Nogen Sit berøve,
Hvad Andre helligt agte,
Ej spottende betragte,
— Det er en Murers Pligt!

Den Trængende at støtte,
Og Uskyld kjæk beskytte,
At trøste dem, som græde,
Og Hver paa Vejen glæde,
— Det er en Murers Pligt!

I Farer aldrig bæve,
Sin Aand til Gud at hæve,
Hver Veldaad takfyldt tænke,
Og Ingen kold at krænke,
— Det er en Murers Pligt!

Ja! Brødre! med hverandre
Saaledes lad os vandre!
— Og, naar ej meer ilive,
Vor Sten et Minde blive
Om udført Murer-Pligt!

33.

Hver Gang Du fra en Broder gaaer,
Lad hjerteligt det være!
Hvo veed, naar Klokken atter slaaer,
Om han maaske er mere!

Enhver, der hilser venlig mild,
Du hilse hurtig atter!
Snart kan det Øje lukkes til,
Som nu kun Livslyst fatter!

Vil Uven sone gammelt Nag,
Grib strax hans Haand som Borgen!
Ej først imorgen, nej! idag!
Uvist, Du kan imorgen!

Hver Kreds, som Du forlade maa,
Et Hjertets Ord Du byde!
I fremmed Bryst det ind vil gaae
Og længe deri lyde!

Vort Liv jo stakket er og kort,
Saa faa kun vore Dage,
Og Timen, runden ubrugt bort,
Ej kaldes kan tilbage!

Lad snart da ske hvad Skjønt du vil!
Spar ej paa Kjærligheden!
Dens Frugt og Røst er endnu til,
Naar længst Du tang herneden!

34.

Mureren — Frimureren.

Med Hammeren i Haanden stærk,
Naar Lyset bringer Dag,
Begynder Mureren sit Værk
Paa Grund og Væg og Tag,
Og at sig føjer Sten til Sten,
Der Aar og Tid kan se,
Med Omhu Kalken, blød og ren,
Han stryger med sin Ske!

Frimurer! vær Du og ej sen,
Om stærkt Dit Hus skal staae,
At vælge kun den faste Sten
Med Kalken blød derpaa!

Din Villie se! det er Din Sten,
Dit Hjerte Kalken blød!
I Kamp Du være fast som reu,
Men blød ved Brødres Nød!

Fra Klippen løsner Mureren
De bedste Stene kun,
Og Kalken, god til Bygningen,
Er og fra Bjergets Grund!
Til Klippens og til Bjergets Top
Han derfor stræber hen,
Og, som han bygger flittigt op,
Did seer han stadig hen!

Frimurer! vær Du ham da lig
Og mod det Høje sku!
Thi alt hvad der kan tjene Dig,
Deroppe finder Du!
Fra Oven hent Din Kraft, Dit Mod!
Foragt den lave Jord!
Og lær at være viis og god
Hvor Arbejdsstoffet groer!

Men Mureren i Hu og Trin
Maa stige meer og meer!
— Og da forsvinder Jordens Skin,
— Kun Æthrens Blaa han seer!
Saa stille er det oven hist,
Og dog saa indholdsrigt!
Der juble Aanden vil forvist,
Som øvet har sin Pligt!

Ja! i de høje Bjerges Luft
Mildt kvæges skal Din Sjæl
Af Himlens rene Æther=Duft
Og af et Guddoms Væld!
Saa ingensinde træt da stands!
Hvert Savn, hver Trængsel taal!
— Din sikkre Løn, Din Egekrands
Dig rækkes ved Dit Maal!

35.

Byg!

Byg min Broder! men lad vende
Stedse opad hvert et Trin,
Indtil Lyset helt kan sende
Klarheds Glands fra Taget ind!
Om end savnes tidt det Høje
I Dit Dagværks korte Tid,
Hævet være Sjælens Øje
Over Jordens Tant og Id!

Byg med Alvor! — Da sig jevne
Vil, om nok saa raa, Din Sten!
Stærk alt vorder ringe Evne,
Er blot Villien ærlig, ren!

Guldet kun ved Haanden kraftig
Løsnes fra dets Ertser ud;
I Dit Arbejd vær standhaftig!
Lykkes vil det! — Stol paa Gud!

Byg min Broder! — I Dit Indre
Lad et Tempel fast opstaae!
Skjønhed fra hvert Kammer tindre!
Visdom trone i hver Braa!
Ej det gjælder kunstigt Smykke,
Verdens tomme Flitter-Pragt!
Nej! Det gjelder egen Lykke,
Alle Redeliges Agt!

Byg med dem, der stadigt stræbe
Kjækt at hævde Sandt og Ret!
Staa dem bi med Pen og Læbe
Altid frejdig, aldrig træt!
Byg, hvor end Din Bugge sattes
Til Din Arbejdskreds paa Jord!
Intetsteds vil Stoffet fattes!
— I Dit eget Bryst det groer!

36.

Elsk!

O! Elsk saa længe som Du kan,
Saa længe højt Dit Hjerte slaaer;
Thi Timen kommer altfor snart
Da fra Dig bort din Broder gaaer!

O! sørg for, at kun Kjærlighed
Sit Tempel rejser i Dit Bryst,
Og fly Enhver, der kun i Tvist
Og Ufred finde kan sin Lyst!

Hvis Had Du hos en Anden troer,
O! mød ham ej dermed igjen!
Formørk ham intet Øjeblik,
Og tjen ham, hvor Du kan, som Ven!

Bevogt Din Tunge! Tæm Dit Sind!
I Vrede let er Ordet sagt;
„Min Gud! det var saa slet ej ment!"
Men Krænkelsen blev dog bibragt!

O! Elsk saalænge som Du kan,
Saalænge højt Dit Hjerte slaaer;
Thi Timen kommer altfor snart,
Da ved den friske Grav Du staaer!

Da knæler Du forgæves der
Med Angrens Taare klar og ren;
Du seer den Døde aldrig meer,
Han dækkes dybt af Muld og Sten!

Du vilde ikke saare ham:
„Det var jo ej saa slet dog ment!"
Tilgivelse Du trygler om!
— Men ak! Du beder nu for sent!

Han hører og han seer Dig ej,
Og fra den mørke, kolde Grav
Er Læben tavs, Du lytted til,
Og gjerne mæled: jeg tilgav!

Han gjorde det, — tilgav Dig længst!
Med Smerte vel, men og med Taal;
Han bar Dit Ord, — men stille! tys!
— Nu staaer han ved sit Maal!

O! Elsk saalænge som Du kan,
Saalænge højt Dit Hjerte slaaer!
I næste Øjeblik maaske
Du ej det meer formaaer!

37.

Frimur.'s Lovtavle.

For Kjærterne paa Gulv og Altar slukkes
Og Arbejdstavlen atter dækkes til,
— For Templets Port for Broder=Skaren lukkes
Og Mørkets Slør Højmidnat falde vil,
— Et Alvors Ord endnu til Eder lyde
Og følge Eder, hvor end hen I gaae!
Det Eders Murer=Pligter klart skal tyde,
En Røst fra alle Lysene, I saae!

Hver første Tanke op mod **Ham** Du sende,
Foruden hvem i Verden Intet skeer,
Ham, som, skjøndt tusind Sole rundt om brænde,
Dog naadig og til vore Kjærter seer!

Ham dybt at føle, prise højt Du lære!
Til Ham Du Dig med Tillid fast fortro!
Hans Bifald Maalet for Dit Dagværk være!
I hans Tilbedelse find Fred og Ro!

Din Broder elsk! — Hvordan Du end ham møder,
I Armods ringe Dragt, i Purpur klædt;
Om Mængden ynder eller ham fraſtøder,
Om lykkelig hvad heller sorg=istædt;
Hvad end han troer, forskjelligt end han mener,
Om han fra Syden stammer eller Nord!
— Din Kjærlighed Hver paa Din Vej fortjener,
Selv om ham ukjendt er Dit Tegn og Ord!

Gjør intet Slet! — Skal ofte Du end stride
Med Lidenskab og Sjælens vilde Drift,
Og vandrer end en Judas ved Din Side,
Og skuffer Dig end verdsligt Ord og Skrift!
Til Mørkets lysſky Færd kast ej Din Tærning!
I Tjeneste hos Lasten aldrig træd!
Behersk Dig selv! — Een slet, uværdig Gjerning
Tilintetgjør endog den bedste Sæd!

Det Gode virk! — Sæt deri al Din Lykke!
Lev ærlig, redelig, i Dyd og Tugt!
Vær som det Træ, der ej blot Blomsters Smykke,
Men med hvert Aar og bærer liflig Frugt!
Er end Din Virkekreds begrændset, liden,
— Hvert Værksted er for Herren et Pallads!
Husk! Intet visner, som Du saaer i Tiden!
Betydningsfuld er selv den ringste Plads!

Lad ubekymret hele Verden tale,
Naar Dig frikjender kun Dit eget Bryst!
Lad mørk den kun Din lyse Handling male!
Du i dens eget Skær har meer end Trøst!
Glem ej: Vor Vandring her er kun en Prøve!
Med Kraft og Haab derfor Dit Hjerte fyld!
Vent ej det Godes Løn! — Den tidt man Dig vil røve!
Det Gode øv alt for dets egen Skyld!

Bliv Sandhed tro, hvad end Dig Skæbnen sender,
Hvad end Du stræber til med varm Attraa,
Om selv derved Din bedste Drøm Du ender,
Og bittert end for den Du lide maa!

Mod hver en Usandhed brug modig Sværdet
Og afslør den i al dens Hæslighed!
Bag Retsinds Skjold staa tryg og uforfærdet!
Thi Sandhed sejrer dog tilsidst, — Du veed!

Agt Alderen, dens Aar som dens Erfaring!
At ene Du er viis, bild ej Dig ind!
Fortjenesten i hver dens Aabenbaring
Erkjend og hyld med glad og villigt Sind!
Og hvis Din Broder Pligtens Bane svigter
I Svagheds Stund, — o! døm ham ikke haardt!
Vid: troer end opfyldt selv Du alle Pligter,
— Paa Dommens Dag Du kommer dog tilkort!

Naar engang Du for Mestrens Øje træder
Med Haabet om Dit Verdensarbejds Løn,
Bring Vidnesbyrd da med om rene Sæder
Og om hver Idræt værdig, lys og skjøn!
Lad ej af dyrisk Lyst Dit Hjerte banke!
Husk! Straffen rammer vist, om endog sent!
Fly selv hver Leg med smudsig, syndig Tanke
Og vogt Dit Sjæle-Guddomsbilled rent!

Hold Kvinden højt i Ære i Dit Hjerte!
Glem ej, en Kvinde og Din Moder var,
Der bragte frem til Lyset Dig med Smerte
Og englelig Din Barndom skærmet har!
Drag aldrig af en Kvindes Svaghed Nytte
Og ødelæg Naturens bedste Værk!
Paa Farers Sti Du hende mild beskytte
Og være hendes Værn mod Lasten stærk!

De Gode søg og skærm! Ak! deres Dage
Tidt rinde under Sorgens Klage=Røst!
Hav Medynk med de Faldne og de Svage!
Ræk Armod Haand til Støtte og til Trøst!
De Slette fjerne fra Din Vej Du holde!
Undgaa hver Kreds, hvor Ondskab troner glad!
Om Mangen end kan Krænkelse Dig volde,
Gjengjeld ham ej! Kjend selv af Navn ej Had!

Hovmod Dig ej, hvad Fortrin end Du ejer!
Vid: Rigdom, Rang og Hæder intet er
Mod hvad paa Skaalen Verdners Mester vejer,
Og mod hvad Østens Kjerter flamme her!

Vær i Din hele Færd ydmyg, beskeden,
Og villig vig for hvert et Storheds Skin!
Ved Driftighed og Flid opfyld herneden
Dit Dig anviste Hverv paa hvert et Trin!

Naturens Bog og Kundskabs klare Kilde,
Den sande Visdoms evig rige Skat
Din Tanke hellig være aarle, silde,
Din Higen og Din Stræben Dag og Nat!
Med Skjønheds Diadem Du rigt omgive,
I hvad og hvor Du færdes, hvert et Værk!
Mod hvert et Maal, der vigtigt er i Live,
Kæmp stadigt til med mandig Aand og stærk!

Og naar i Dødens Stund Dit hele Indre
Ved Tanken bæver om Din Afsked her,
O! søg de Lys da, som fra Oven tindre
Og Dig forjette Liv og Lykke der!
Fortvivl ej, at Dit Legems Hylster falder!
Vær vis derpaa: det frigjør kun Din Aand!
Til Salighedens Hjem en Fader kalder,
Og Krandsen rækkes der af Naadens Haand!

38.

I M. □

Rolig, blid er Dødens Slummer,
Larmfri, stille Gravens Skød;
Der ej martrer Sorg og Kummer,
Der ej kjendes Savn og Nød;
Der, vi med Fortrøstning veed,
Vinder Hjertet Ro og Fred!

Da hver Klaffer-Tunge tier,
Og det Gode mindes kun!
Taare-Krandsen Vennen vier
Støvet i Cypressers Lund;
Livet spirer da af Død,
Af dens Nat ny Morgenrød!

Ja! fra Gravens mørke Kammer,
Frigjort for de trange Baand,
Hæver sig mod Lysets Flammer
Vor guddommelige Aand!
Brødre! ren bevarer den!
— Alle sees vi da igjen!

39.

I M. ▭

Ynglingen fra Arnens Himmel
Ved de høje Pligters Raab
Drager ud i Verdens Brimmel,
Stærk ved Evner og ved Haab;
Paa hans Læbe Kysset brænder
Fra den ømme Faders Mund:
„God og glad Du snart hjemvender!
Vi jo skilles kun en Stund!“

Brændt har Ørknens Sand hans Øje,
Stormet har det om ham rundt;
Baaret har han Savn og Møje
Og udstaaet meget Ondt;

Lasten for hans Blik har sejret,
Dyden vaanded sig i Nød;
Intet har dog borthenvejret
Hjemmets Minde, Hjertets Glød!

Luttret kun ved Prøvens Flamme,
Rig kun ved Erfarings Røst,
Skuer han, endnu den Samme,
Atter glad sin Fædre=Kyst!
Festlig alle Kjærter tændes,
Blomster spredes for hans Fjed;
Fra hvert Øje Glæden sendes,
Fra hvert Hjerte Kjærlighed!

„Held Dig!“ stolt den Fader mæler,
Trykkende ham tæt i Favn,
„Held Dig, at Dig Dyd besjæler,
At Du Hæder gav Dit Navn!
Ind i Kredsen nu Du drage
Hvor saa kjær Dig har Enhver!
Fest og Sang Dig der modtage!
Rejsens Løn Du finder der!“

Ja! til Glæders Væld han drager,
Bægeret er fuldt og rent,
Thi han Følelsen medtager,
At han Lykken har fortjent!
Stolt han kan tilbage skue,
Og med fuld Fortrøstning frem!
Under Stjerners klare Bue
Smiler ham et saligt Hjem!

Brødre! ogsaa vi jo droge
Engang fra en Faders Bryst!
Ogsaa vi jo med os toge
En alvorlig Afskeds-Røst!
Ogsaa os paa Læben brændte
Kysset af en kjærlig Mund;
Ogsaa os paa Vandring sendte
Pligten kun en stakket Stund;

I vort Bryst uroligt gæred
Mangen Tanke hed og vild,
Og vor Ungdoms Styrke næred
Mange Lidenskabers Ild!

Mangen Lygtemand imøde
Blænded fra den lave Grund,
Mangt et Haab i Natten døde,
Sorg var gjemt i mangen Stund!

O! men fandt os uforfærdet
Alle vilde Stormes Hær;
Svang vi modigt Guddoms-Sværdet
I hver Kamp, vi strede her;
Sank vi ej paa Murer-Gangen,
Smerted Kaarden ej vort Bryst;
Lød for Øret Orgel-Sangen
Hjemlig fra den lyse Kyst;

Ja! da lønnes vil og glædes
Hist det høje Fader-Sind!
Ja! da vil forvandled' stædes
Vi til Hjemmets Jubel ind!
Da paa Jord blandt Hjertets Kjære
Og blandt Brødre midt i Savn
Vil velsignet, elsket være
Længe end vort Værk og Navn!

40.

J. M. □.

Tænk paa Døden og den store Dommer,
Om i Solskin eller Storm Du gaaer!
Tænk paa Døden i Din Vaar, Din Sommer,
Og i Livets mørke Efteraar!
Brænder end i Barmen mægtig Gløden,
Er end klar og lys endnu Din Vej,
Selv paa Kraftens Tinde tænk paa Døden!
Lad uforberedt den ramme ej!

Stadig Tanken i Dit Bryst Du nære,
At af Døden her hist Liv fremgaaer,
Livet, der skal Frugtrn i sig bære
Af hvad her i Prøvens Tid Du saaer!

Østens store Lys Du trofast dyrke!
I dets Straaler søg Din Lykke kun!
Da en god Samvittighed Din Styrke
Være vil i Din Forvandlings Stund!

Maatte, naar Du staaer paa Himmelstigen
Trygt Du have sprængt Din Boligs Fjæl!
Maatte frejdig, glad Du løfte Fligen,
Der end Lyset skjuler for Din Sjæl!
Maatte da Du Mester Ord-t finde,
Som gik tabt ved Udaads Morder-Slag!
Og dermed Din Vinkels Palme vinde,
— Sejrens, — Salighedens klare Dag!

41.

I M. ▭

Slutter Murere! da Kjæden
Rundt om Brødres Sarkofag!
Deres Arbejdsværk herneden
Endt er under Templets Tag!
Savnet, som vort Bryst omfatter,
Er kun Øjeblikkets Frist;
Thi ved Lysets Kilde atter
Mødes glade vi forvist!

Sank end deres Arbejdshænder
Matte fra vort Bygge-Værk,
Templets Færden ikke ender,
Før dets Mur staaer fast og stærk!

Og saa længe som paa Jorden
Tanken boer i Hjerter ren,
Skal igjennem Storm og Torden
Stenen føjes end til Sten!

Ej den grumme Død os skrækker,
Ej forfærder Nat og Grav,
Kun vort Hylster jo den dækker,
Kun en jordisk Vandringsstav;
Op til Aanders Sol og Rige,
Til et evigt Lys og Held
Skal fra Muld forynget stige
Vor udødelige Sjæl!

42.

I M. □.

Lad Brødre! alt det Skabte Eder mane
Om Dødens haarde, skaanselløse Haand!
Men ogsaa lad paa Eders Murer-Bane
En Vished styrke stedse Eders Aand!
Til Mester-Sæde i vort Murer-Tempel
Kun føre kan en prøvet Mester-Vej!
I Sjælen præget er det Mester-Stempel,
At Dødens Tanke ham forfærder ej!

Bag Skyer tidt sig skjuler Aftenrøden,
Men evigt dog sig bølger Lysets Hav,
Og varsler rnndt end Alt os: „tænk paa Døden!“
— Fuldendelsen er ikke dog vor Grav!

For Hver den vise Skaber Livet endte,
Hvis Pulsslag han paa Jorden standse bød,
En Stjerne lys paa samme Tid han tændte,
En Trøst saa rig, saa kvægende og sød!

Fra Muldets Slakke luttrer sig i Flammen
Det rene Erts, skjønt, straalende og klart,
Og efter Storm og Uvejr frisk fra Stammen
Jo Grenen skyder sig paa Træet snart;
See! saa vil Sjælen fri sig engang svinge
Igjennem Dødens Vee mod evig Fred,
Om her paa Jord end Lænker den betvinge
Og prøvet haardt i Livets Nat den led!

Saa lad os ikke Dødens Varsler skrække!
Den sande Mester kjender Mestrens Ord!
Fra Baaren veed han, han en Haand vil række!
Paa Jehova, paa evigt Lys han troer!
Som Adoniram tro blev til det Sidste
Og for sit Arbejd fik sin Mester-Løn,
Saaledes os ej Livets Snarer friste!
— Opstandelsen er da os vis og skjøn!

43.

J M. ◻.

J Sorgens Dragt staae Murer-Templets Sale
Og minde os om Dødens Alvors-Stund;
Til Aand og Hjerte Gravens Røster tale
Og tolke Livet som et Drømme-Blund,
En Drøm, der hurtigt, ubemærket flyer,
Og svinder brat, naar Østens Morgen gryer!
— Men stunder end mod Gravens Nat vor Vej,
Den sande Murer skrækker Tanken ej!

Naar Mestren kalder, hvi da frygtsom bæve?
Er Naadens Fader ej, hvorhen vi gaae?
Veed ej vi, han til sig vil Sjælen hæve,
Frigjort for hver en Synd, der paa den laae,

Naar Jordens skøre Hylster den har tabt
Og atter staaer saa ren som den blev skabt?
— Nej! stunder end mod Gravens Nat vor Vej,
Den sande Murer skrækker Tanken ej!

Vi leve vil i Alt hvad her vi øved,
I hvert et Ord, udtalt til Slægtens Tarv!
Vi leve vil som hvert et Gran af Støvet,
Der omskabt gaaer til Fremtids Børn i Arv!
Vi leve i hvert kjærligt, ædelt Bryst,
Der slog mod vort, med hellig Minde-Lyst!
— Gaaer derfor end mod Gravens Nat vor Vej,
Den sande Murer skrækker Tanken ej!

Men ogsaa da, før Nattens Varsels-Skygge,
Før Skrækkens Raabet lyder: „rede vær!“,
Vi ufortrødent plante, skabe, bygge
Hvad til vort Mindes Pris kan blomstre her!
Omhyggeligt vi vogte hvert et Skridt
Og sprede Lykkens Roser nær og vidt!
I Tro og Retsind vandre vi vor Vej!
Da Brødre! skrækker Dødens Tanke ej!

44.

J. M. —

I Døden.

Det er fuldbragt! — Højmidnats sorte Skygge
Har nær og vidt sig for Dit Øje lagt!
Henvejret er hver Livets korte Lykke,
Hvert Fremtids lyse Haab! — Det er fuldbragt!

Dog ej med Sorg Dit Blik tilbage svæve
Paa hvad nu svundet er for evigt hen!
Dit Hjerteslag lad ej fortvivlet bæve,
At bort Du gaaer fra Hustru, Barn og Ven!

Thi see! bag Dødens mørke Porte stiger
Et Lysskær, mildt af Naadens Hænder tændt!
Det straaler fra Din første Arnes Riger,
Hvorfra en Stund paa Vandring Du blev sendt!

Stig! saae paa den Du Visdom Sejren bære
Fra Lidenskabs og Egennyttens Raad?
Saae nogen Tid Du Christi Aand og Lære
Afpræget heelt i Slægtens Sjæl og Daad?

Saae ej Du grumt at knækkes mangen Lillie,
Og mangen Frækhed hædres ufortjent?
Saae haanet ej Du tidt den bedste Villie
Og krænket mangt et Hjerte, fromt og rent?

Har ej Du Retsind skuet traadt i Støvet,
Og Falskhed sig tilsnige Roes og Agt?
Saae ej Du ærlig Flid sin Krands berøvet,
Og Sandheds-Ordet kvalt og lænkelagt?

Har ej med glad begejstret Tanke kæmpet
Du mod et ædelt Maal forgæves tidt?
Har Verdens Is ej længst Din Flamme dæmpet?
Og har ej nok ved Mørkets Færd Du lidt?

O! sørg da ej fra Jordens Slægt at drage!
Hos den blev Løn og Ret Dig ej tilsagt!
Hist Kjærlighed og Fred Dig vil modtage!
Din Prøves Kalk er tømt! — Det er fuldbragt!

45.

J. M.

„Ars longa, vita brevis."

„Kort er Livet, Kunsten lang!"
Vigtig er den Lære,
Og for Øje paa vor Gang
Stadigt den os være!
Er det største Maal end vort,
Villien end den bedste,
— Lang er Kunsten, Livet kort,
— Ugjort bli'er det Meste!

Troer Du Maalet, Du har naa't,
Tinden alt at være?
Troer Du Frøet, Du har saa't,
Al sin Frugt nu bære?

O! da rammer Spe og Tort
Al Din Dont i Verden!
— Lang er Kunsten, Livet kort,
Selv for ivrigst Færden!

Søger Du ved Dag og Nat
Kundskabs rige Kilde?
Og er Visdoms skjulte Skat
Tanken aarle, silde?
— Natten falder dyb og sort,
Bogen ak! maa lukkes! -
— Lang er Kunsten, Livet kort,
Snart dets Fakkel slukkes!

Er til Næstens Gavn og Held
Trofast varm Din Stræben?
Virker fromt for Ret og Skæl
Daad og Pen og Læben?
— Timerne ak! flygte bort
Hurtigt uformærket!
— Lang er Kunsten, Livet kort!
Ej fuldføres Værket!

Kort er Livet, Kunsten lang!
— Men med Aftenrøden
Slutter Lyset ej sin Gang,
Det ej kjender Døden!
Er end Rummet her for traugt,
Skuffelse kun sendes,
— Hisset huff! er Livet langt!
— Der vil Alt fuldendes!

46.

Ved Slutn. af T. □

Som i Sorg det vaade Øje
Hæver sig til Gud om Trøst,
Svinger ogsaa mod det Høje
Sig vor Aand med Tak for Lyst.

Herrens Naade jo vi skylde
Alt hvad Hjertet kvæger blidt
Hver Gang vi tør Glæden hylde
Mellem Brødre aabent, frit!

Sorgen her jo Venner finder
Til at dele, hvad vi led,
Men og fast i Kjæden binder
Fælles Fryd hvert enkelt Led!

Som i Smerter, saa i Lykke,
Som i Taarer, saa i Smil,
Korset til vort Bryst vi trykke,
Mestren hører Tanken til!

Kun hans Visdom Kalken sender,
Som vi ydmyg tømme maa,
Og hans Godhed Kjærten tænder,
Som til Fest vi lyse saae!

Trefolds store Gud beskytte
Hjerterne, der kjærligt slaae!
Varmt og fast sig Kjæden knytte,
Og til evig Tid bestaae!

47.

Ved Slutn. af T. ▭

Brødre! trykker Haand i Haand
I vor Murer=Kjæde!
Føler ved det skjønne Baand
Ærligt Venskabs Glæde!

Lad med Kjærlighed i Bryst
Os tilsammen vandre!
Glad det korte Samlivs Lyst
Dele med hverandre!

Stedse for hver Glædens Stund
Tak ved Daad vi vise!
Og med Hjerte som med Mund
Verdners Mester prise!

Brødre! lægger Haand i Haand
Til det Værk, vi dyrke!
Helligt er vort Broder-Baand!
Gud det give Styrke!

48

Ved Slutn. af T. ▭ ⁄

Efter det sidste Arb. i den gamle Loge-Bygning ved St. Johannesf.

5868. 6. 24.

Sidste Gang i denne Hal
Staaer den vante Broder-Række;
Og for sidste Gang vi skal
Her vor Haand i Haanden lægge!

Her ej meer vor Murer-Id
Sammen os til Arbejd fører;
Snart nu kun en svunden Tid
Hvert her udtalt Ord tilhører!

Hvad vi tænkt og følt har smukt,
Synerne, der kjær os bleve,
— Nu er Porten derfor lukt,
Intet meer vi her opleve!

Nu saa sige vi Farvel
Ømt da til de elskte Steder,
Hvor vi kvæged tidt vor Sjæl,
Og har nydt de bedste Glæder!

Nu saa sende vi tilsidst
Da vort Blik, vort Sind og Hjerte
Med vor Tak til Mestren hist,
At han skærmed her vor Kjærte!

Naadig han som hidtil ned
Skue til vor Fremtids-Kjæde!
Krandse den med Kjærlighed,
Fred og Enighed og Glæde!

Til de Nyoptagne.

1.

Det er fuldendt! — Fra Yderverdnens Dunkle
Er Eders Blik mod Klarhed blevet kaldt!
Forstaaer I nu det Lys, I her seer funkle?
Og fatter Ordet I, som her blev talt?

Det er det samme Lys, den store Mester tændte
I Hver, han trylled frem ved Almagts Bliv!
Det er det samme Ord, hvormed han sendte
Paa Rejsen Eder ud i Verdens Liv!

Det er det samme Lys, der straalede i Glandsen
Af hvad I mest beundrede paa Jord!
Det er det samme Ord, der flettedes i Krandsen,
Som smykked Hver, I fandt i Sandhed stor!

Det er det Lys, der klart imøde flammed
Hver Gang I øved Dyd med himmelsk Lyst!
Det er det Ord, som I henrykte stammed
Hver Gang I kvalte Sandsers vilde Røst!

Det Lys, der blinked mildt ved Eders Side,
Naar I miskjendte gudhengivne led!
Det Ord, der højt begejstrer, naar I vide,
I mandig-kjækt for Ret og Sandhed stred!

Det Lys, der, om det slukkes end herneden,
Vil tændes dobbelt klart og herligt hist!
Det Ord, der, selv et Værk af Kjærligheden,
Med Kjærlighed vil signe os tilsidst!

Men ak! det Lys og, som i mangen Færden
I selv fra Eders Vej letsindigt jog!
Og ak! det samme Ord, saa tidt i Verden
Forfængeligt i Svagheds Stund I tog!

I søgte tidt det Lys hvor ej det findes:
I Usandheds og Lidenskabers Nat!
I glemte tidt det Ord, I burde mindes,
Og vogted ej paa Eders bedste Skat!

Det falske Skin hist i den store Brimmel,
Det Løgnens Ord hist paa det vilde Hav,
Var Lyset, Ordet ej, en naadig Himmel
Som Stjerner til sit eget Skjød os gav!

Saa flygter hid! Seer Lyset her at brede
Fra Østen selv sin Straale-Flamme ud!
Saa vær til Arbejd her ved Ordet rede,
Og glemmer ej, at Stemmen er fra Gud!

2.

Paa Rejsen.

Af Mørke er Dit Blik omgivet,
Og dog Du tillidsfuld kan gaae!
En Fører har Du her i Livet,
Hvem Du kan rolig stole paa!

Ukjendte er Dig Dine Veje,
Og skjult det Maal, Du vandrer ad;
Men har Din Sjæl kun Fred i Eje,
Skrid frem da uforfærdet, glad!

Du drager hen til stolte Haller,
Hvor Broder-Hjerter holde Vagt,
Hvor Sjælens Jubel-Hymne kalder,
Og lyse Kjærters Trylle-Pragt!

Lad Kjærlighedens Flamme tændes
I hver Din Tanke varm og rig!
— Da vil Dig atter Klarhed sendes,
Og Murer da vi nævne Dig!

3.

Brødre! helligt har idag
Lovet I vort Lys at lyde!
I vor Broder-Kreds modtag
Hilsenen, vi Eder byde!
Mørkets sorte Nat forgik,
— Thi I søgte, vedblev, lede! —
Og for rent og luttret Blik
Nu sig alle Taager sprede!

Stille er vor Verden her,
Fred og Ro imøde smiler;
Godt og Skjønt kun viet er
Hvad i Barmens Dybde hviler!
Om vel end derude tidt
Mangen Kulde Sjælen smerter
Her modtage mildt og blidt
Eder ikkun varme Hjerter!

Men ej glem, her taales ej
Nogen Lidenskabens Tanke!
Ædelt maa paa Fremtids Vej
Stadigt Eders Hjerte banke!
Om maaske end Eder vil
Mægtigt lokke Driftens Stemme,
Husker! os I hører til!
Os I skylde Driften tæmme!

Husker, at i Sjælen blev
Eder tændt et Lys fra Oven,
At en Gud med Flammer skrev
Eder ind i Brystet Loven!
Om og Fristelsernes Hær
Rundt paa Vandringen sig lejre,
Kraftigt være Aandens Sværd!
— Uden Kamp kan Ingen sejre!

Eders eget sande Vel
Da paa Jorden op I bygge!
O! men ogsaa Brødres Held
Knytter sig til Eders Lykke!

Naar da engang bleg og mat
Eders Sol bag Skyen svinder,
Gjennem Dødens kolde Nat
Husk! et evigt Lys I finder!

4.

Yngste Broder! vær velkommen!
I vort Tempel hilset vær!
Ingen seer Du rundt i Kredsen,
Der ej fro Dig møder her!

End kun Eet vi Dig tilraabe!
Glem fra denne Stund det ej!
Eet Dit Forsæt, een Din Tanke!
Fremad paa Din Murer=Vej!

Fremad stedse i Din Stræben,
Vorder tornet end Din Sti!
Ujevnheden engang hæves!
Eengang er hver Frygt forbi!

Modig fremad uden Bæven,
Dækkes Panden end af Sved!
Kun ved Handling kan Du stille
Sjælens Længsel, stærk og hed!

Fremad, om end nok saa mægtig
Dig fortærer Sandsers Brand!
Følg Din bedre Hjertets Stemme!
Fly den falske Løgtemand!

Fremad, om end Slægten spotter
Med Dit skjønne Ideal!
Hold det stadigt for Dit Øje,
Og Din Troskab sejre skal!

Fremad gjennem Kamp og Møje!
Arbejd uden Frygt Dig frem!
Husk! det sidste Sted, Du lander,
Være vil Dit første Hjem!

See! en stærk og sikker Fører
Ved Din Side altid staaer!
Og hans Aands den bedste Rustning
Har Du, hvor end hen Du gaaer!

Fremad derfor Ven og Broder!
Mod det store Lys i Øst,
Mod det Maal, hvortil Dig vinker
Haabets Lys og Troens Røst!

Fremad, indtil Haanden segner,
Indtil hver en Strid er endt,
Indtil ej Du mere prøves,
Og Din Løn Du har fortjent!

Støtte vil Dig hele Kjæden!
Elsket alt Du staaer i den!
I hvert enkelt Led Du ejer
Nu fra denne Stund en Ven!

5.

Sig os! Har ej indre Længsel,
Som Du aldrig slukket saae,
Kjærlighed i Hjertets Fængsel
Til hvad evig vil bestaae,
En ustillet Trang til Sandhed,
Der kan skænke Fred vort Sind,
— Sig os! Har ej dette ledet
Dine Skridt iblandt os ind?

Nu Du staaer i vore Haller!
Vegen er hver Nattens Gru!
Sløret fra Din Tanke falder!
Maalet har Du naaet nu!
Med Dit Blik mod Østens Stjerne
Banker nu Dit Hjerte glad,
Og, som Led i Verdens-Kjæden,
Hilser Dig nu Brødres Rad!

Men en Murers Navn at bære
Strækker — mind Dig! — ikke til!
Kraftig maa Din Stræben være,
Hvis det Navn Du hævde vil!
Skal Du ej blot Murer hedde,
Men og være det forsandt,
— Da maa i dets hele Klarhed
Lysets Pragt Du skue grant!

Kraftig! — Ja! — saa Visdom byder!
Styrke lede hver Din Vej!
Gjennem Mørket ganske bryder
Ikkun han, der vakler ej!
Kun ved Styrke kan Du haabe
Endt at see Dit Skjønheds-Værk,
Og den raa Sten at tilhugge
Kan kun den, hvis Haand er stærk!

Om Du derfor end maa lide,
Kæmp mod Maalet uforsagt!
Een staaer altid ved Din Side!
Een til Alt Dig yder Magt!

Murer=Vaabnet sikkert sejrer
Over hver en Fiende=List,
Og hvert kraftigt, ædelt Forsæt
Krones vil med Held tilsidst!

6.

Hvad vi ville?

Vi ville Hver som vor erklære,
Der i sin Daad er fri som stærk!
Vi ville Hver som Mester ære,
Der viser os sit Mester-Værk!

Vi ville Ingen agtbar tænke,
Der lever kun for Støvets Tant,
Men ikkun den vor Hylding skænke,
Der til det Ægte Vejen fandt!

Om Meninger og Tro irette
Vi ville ej med Andre gaae!
End ej det Maal, vi selv os sætte,
Vi fordre for Enhver skal staae!

Men glad velkommen Hver vi byde,
Der søger vort Lys paa sin Sti,
Og Kjærlighed Enhver vi yde,
Der stræber imod Øst som vi!

Beskeden, ærlig vil vi dyrke
Hver Evne i vor Levetid!
Vi ville hige efter Styrke
I Frihed og i Selvtillid!

Vi afslaae intet Glædens Bæger;
I Lykken jubler glad vor Aand;
Hver Blomst vort Hjerte vederkvæger,
Der rækkes os af Naadens Haand;

Men heller ej vi fejgt forsage
Og tabe Haab og Tankens Fred,
Naar os i mørke Modgangs Dage
Dybt Sorg og Kummer tynge ned!

Vi ville stræbe os fortjente
At gjøre Overmestrens Løn,
Og, enige og fast forente,
Ham love vi ved Tak og Bøn!

7.

Saa vandrer da den Vej, I har tilbage,
Med sikkre Skridt, med Murer-Blik og Sind!
Og husker alle Eders Vandrings-Dage,
At kun een Vej til Østen fører ind!
Hold Kaardespidsen fast ved Hjertets Gjemme,
Men lad den aldrig vække Smerte der!
Saa hilser Eder Templets Lys og Stemme,
Og visse er I alt paa Lønnen her!

8.

M∴ under Lidelser.

Ej er det, naar Dig Held og Fryd omringe,
At Baandet folder ud sin største Glands;
Nej! naar Dig Sorger Taarers Timer bringe,
Og tung Erfaring bleger Baarens Krands,
— Da taler Murer-Ordet i Dit Bryst!
Da hvisker det Dig mild og venlig Trøst!

Ja! slukkes end i Modgangs haarde Dage
Den sidste Gnist af Haabet i Din Sjæl,
— End har den fromme Tillid Du tilbage
Til ham, der styrer Alt til Gavn og Vel!
For Mureren een Straale blegner ej!
Thi Murer-Lyset funkler paa hans Vej!

Om Verden end kan Mureren miskjende
Og kalde tør hans Virken Spil og Tant,
Han kjendes der, hvor Stjerne-Hære brænde,
Hvor Mester-Øjet seer hans Idræt grant!

Ej rødmer han ved Spot og Raadheds Ord,
Thi hellig Ild han veed der i ham boer!

Om Slægtens Falskhed end ham bittert smerter,
Og troløst Venskab Kummer ham har skabt,
Han tvivler ej, der gives andre Hjerter,
Som ham erstatte heelt hvad han har tabt!
En Broder-Kreds ham rækker Haanden hen!
— Og intetsteds han drager uden Ven!

Selv, naar i Livets sidste Øjeblikke
Han Hjelp fortvivlet trygler i sin Nød,
O! Held ham! da en Haand ham svigter ikke,
Saa varm, saa tro i Livet som i Død,
En Haand, der følger ham fra først til sidst,
Og kjærlig aabner ham en Himmel hist!

9.

Vil Du midt i Held og Ære,
Fri for hver en Hjertes Vee,
Takfyldt ved Din Stræben være,
Da opmærksom rundt Du see!

Men formørker sig Din Himmel,
Prøves Du af Mestrens Haand,
Opad sku fra Verdens Brimmel,
Og indad i egen Aand!

Mægter saadan Du at skue,
Vintrens Løv er da selv grønt,
End i Storm vil Solen lue,
Selv i Sorg Dit Lod er skjønt!

10.

Skal Dit Værk Dig heldigt tykkes,
Skal Din Tempelbygning lykkes,
I Dig selv sku stadig ind!
Stræng og skarp Din Prøve være,
Om vor høje Murer-Lære
Kaster paa Dit Liv sit Skin!

Om som Broder af vor Orden
Altid bedre Du er vorden,
Fri for Fordom, Svaghed, Last;
Om Du Visdom glad erkjendte,
Og for den Din Tanke brændte,
Ved dens Anker holdt sig fast!

Om Du ej blot Livets Smykke,
Men og Sjælens bedste Lykke

Fandt i Skjønheds rige Hjem;
Om i Smaat som i det Store
Kraftens Mærke var at spore,
Og i Handling lyste frem!

Om hver Sæd, Dit Arbejd spredte,
Sand Velsignelse beredte,
For Dig selv og hver en Kjær!
— Ja! Naar Nattens Time kommer,
Spørg Dig selv, Din egen Dommer:
Var mit Liv en Murers her?

11.

Kun hvor Lyset gjennembæver
Med sit Straale-Hav vor Aand,
Kun hvor imod Østen hæver
Tanken sig ved Visdoms Haand,
Ikkun der ledsager tro
Sjælen Lykke, Fred og Ro!

Lyset Mureren skal sprede
Rundt paa sin og Brødres Vej,
Og den Svage kraftig lede
Did, hvor Lønnen svigter ej!
Kun det lyse, sikkre Skridt
Nævne tør en Murer sit!

12.
Hvo er en Murer?

Hvo er en Murer? — Han, som Blikket vender
Mod Østen til det Lysets Straale-Hav,
Der Dagen ud fra Nattens Mørke sender,
Og maner Verdner frem fra Intets Grav!
Han, som, hvor Øjet ikkun møder Sandet,
Der fylder Ørknen hvirvlende og hed,
End uforfærdet stræber imod Landet,
Hvor Frelseren for evig Sandhed led!

Hvo er en Murer? — Han, der ydmyg tænker,
Og Lydighedens hele Kunst forstaaer,
Der løser Uskylds ufortjente Lænker,
Og Rets og Sandheds Vej urokket gaaer,
Der Støvets Slægt en signet Fremtid bryder
Kun gjennem Aandens høje Guddoms-Ild,
Der intet Had, — kun Kjærligheden lyder,
Og hver en Ædel rækker Haanden mild!

Hvo er en Murer? — Han, der Driften dæmper,
Som brænder vild og raa i svage Bryst,
Der midt i Livets Strid sig selv bekæmper
Og ikke nægter fremmed Svaghed Trøst,
Der lig en Engel staaer ved Armods Leje,
Og deler glad med den sit ringe Brød,
Der i sit Indre end har Fred i Eje,
Naar grumt ham true Trængsel eller Død!

Hvo er en Murer? — Han, der mere agter
Hvad skjønt og godt er end hvad højt og stort,
Der efter Verdens Roes og Løn ej tragter
For hvad til Verdens Lykke han har gjort,
Hvis Minde hædret vil tilbage blive
Og kjært i mangt et Hjerte præget boer;
Han, paa hvis Gravsten Slægten trygt kan skrive
Det ægte Værds, — den sande Adels Ord!

Ja han en Murer er! O! Brødre! Eder minder!
Ham kun erkjende I som Mester vil!
Det store Maal vel Ingen ganske vinder,
Men værd det er at stræbe kraftig til!

En evig Vaar kun der imøde lufter,
Og aldrig falme der vil Slettens Grønt
Kun der Akacien fra Lunden dufter,
Og ikkun der er Alting lyst og skjønt!

13.

„Hvor o Venner! aabner sig for Freden,
Hvor for Ro sig vel et Tilflugtssted?“
— Saa lød Sangen fra en Skjald herneden,
Der alt længst drog bort til evig Fred!*)
Saa han kvad ved et Aarhundrets Aften,
Da det sank i svundne Tiders Skød,
Mens et andet steg, med Liv og Kraften
Arvet fra det nys hengangnes Død!

Og til hver en Tid i Slægters Rige,
Om end Himlen hvælver nok saa blaa,
Maa fra mangt et Bryst det Spørgsmaal stige,
Og forgæves lede om et Svar!
Medens voldsomt alle Kræfter gære,
Mens alt Stort og Ædelt brydes ned,
— Hvor kan Hjemmet vel for Freden være?
Hvor for Ro et sikkert Tilflugtssted?

*) Schiller.

Skuer trint omkring paa hele Jorden!
Søger rundt i hvert et Land, hver By!
Overalt med Stormes Brag og Torden
Truer grumt den uvejrssvangre Sky!
Kampen raser under Mords-Basuner
Mellem Slægtens Aander vild og hed,
— O! hvor findes skærmende Pauluner
For vort Hjertes Trang: for Ro og Fred?

Murer! held Dig! Ene Du vil vinde
Hvad det trætte Øje søger om!
Ene Du har vidst Din Vej at finde
Ind til Fredens kaarne Helligdom!
Dit er, stolt paa faste Støtter bygget,
Templet for hvad stort er, skjønt og rent!
Mod hver Storm og Uvejrs Magt betrygget,
Ingen tænder det sit Lys for sent!

Ej for sent min Broder! kan Du række
Haanden til det fælles Murer-Værk!
Ej for sent kan Visdom Aanden vække!
Ej for sent til Daad Du blive stærk!

Ej for sent kan Skjønhed gjennemgløde
Sjælens helligste og bedste Sands!
Ej for sent en herlig Morgenrøde
Dig bebude Østens Himmel=Glands!

Svar mig Murer! med oprigtig Læbe!
Svar mig, selv paa Templets første Trin!
Kan en Aand, som Gud os gav, vel stræbe
Højere og skjønnere end Din?
Kan den mod et større Maal vel hige
End til Verdensslægtens Held og Fred,
End imod et Idealers Rige,
Fuldt af ren og trofast Kjærlighed?

O! saa held Dig, at Du søgte Havnen,
Før Du reves bort af Bølgens Strøm;
At Du holdes nu af Broder=Favnen
Fast ved mangen salig Morgen=Drøm;
At Du, hvad vel dunkelt tidt Du aned,
Men forlængst alt tabte Troen paa,
Pludselig ved Trylle=Magt fremmanet
For Dit Blik beundrende Du saae!

Her en mægtig Kerub=Stemme kalder
Kun til Kamp for Sandhed, Dyd og Ret!
Her hver usſel Verdens=Skranke falder,
Som, med Is omgjærdet, ſkiller Menneſket!
Her ſig hæver Enighedens Trone,
Her er alle Længſlers ſtille Bo!
Her kan frit vort Hjertes Hymner tone!
Her er Haab og Trøſt, — og Fred og Ro!

14.

Ved min Søns Reception.

Glem aldrig Løftet, som Du frit har givet,
Og lad det leve trofast i Din Sjæl!
O! maatte paa Din Vandring gjennem Livet
Det følges stadigt kun af Fryd og Held!
Da sku til ham, hvorfra hver Glæde stammer,
Og bøj Dig ydmyg ved hans Naade ned!
Glem ej, naar Hjertet højt begejstret flammer,
At Gnisten tændtes ved hans Kjærlighed!

Glem Løftet ej, naar Kummer Dig omsvæver,
Og Prøven kræver Styrke paa Din Vej!
Om Egens Top end svagt i Stormen bæver,
Den faste Stamme derved rokkes ej!

Om Solen daler, — jo igjen den stiger!
Der spirer altid Blomster paa vor Vej!
Naar Stormen tier, Taaren atter viger,
Da tænk paa Gud — og glem Dit Løfte ej!

Glem Løftet ej, naar Døden engang vinker,
Den trætte Fod tilbydes Hvilens Fred,
Naar Aftenstunden er der, — Lynet blinker
Og Palmen kalder Dig til Evighed!
Retfærdigheden straaler om Guds Trone!
Det Gode, Du har gjort paa Livets Vej,
Det følger med Dig i hin bedre Zone!
Det lønner Gud! — glem derfor Løftet ej!

15.

Som Du saaer, saa skal Du høste!
Frugten spirer i Dig selv!
Kilden, af hvis Væld Du øste,
Draaben er i Fremtids Elv!
I den Aand, hvormed Du kvæger
Paa Din Vandrings Sti Dit Blik,
Tømme vil Du Skjæbnens Bæger,
Bitter eller liflig Drik!

Med det samme Sind Du leder
Broderen mod Lyset hen,
Dig og Brødre Du bereder
Vejen til Velsignelsen!
Maatte Lysets Glands Du skylde
Kun Din egen Guddomsgnist!
O! da og i al dets Fylde
Vil det lønne Dig tilsidst!

16.

Om end Nattens Taage klæber
Ved Din Sjæl, som opad stræber,
Lys paa Vejen vil Du tænde,
Stræber Du Dig selv at kjende

Segner mat Du end og blodig,
Hæv Dig atter strax og modig!
Sejershymnen hver har sungen,
Som sig selv har kjæk betvungen!

Hvis Du fejg for Døden bæver,
Sørg da for, Du stedse lever
Over Jordens lave Vrimmel
I en bedre Aanders Himmel!

17.

Tillidsfuld vor Tempelhal Du søgte!
Glad Forventning leded Dine Skridt,
Fast Dit Forsæt var, det Kald, vi røgte,
Og fra nu at gjøre helt til Dit!
Ej Du saae, hvorhen Dig Vejen førte,
Farefuld var Stien, som Du gik,
Streng var hver en Stemme, som Du hørte,
Og alvorligt hvert et Bud, Du fik!

Bindet faldt, — og fra det høje Østen
Mødte Lysets Glands Dig klar og blid!
Prøven er bestaaet, — mild er Røsten,
Og Du ejer nu vor Tro og Lid!
„Broder!" toner det fra Altrets Sæde
I dets Haab om Dine Fremtids Fjed!
„Broder!" lyder rundt det i vor Kjæde
Med oprigtigt Sind og Kjærlighed!

Bring da villigt hvert et Offer, Broder!
For det Baand, vi knytte med Dig her!
Glem ej, ikke een af Verdens Goder
Maales kan med Kjærlighed i Værd!
Naar derude Sorg og Kummer trykke,
Og Dig krænker Egennyttens Vold,
Søg blandt os Din Hjertefred og Lykke
Og et Ly bag Broderligheds Skjold!

Vid, at her, hvor intet Øje trænge
Uindviet til vort Altar tør,
Her, hvor Baand og Scepter Fyrster hænge
Uden Brug og Magt ved Templets Dør,
Her hver Skranke falder, der forlener
Fødsel, Rigdom, Stand med Skin af Magt!
Dyd og Visdom ene her fortjener
Villig Ærefrygt, og Pris og Agt!

Hvor Din Vej end gaaer, — ved Blomsterbække
Eller gjennem vildsom Torn og Krat,
Om Du tidlig Staven ned skal lægge,
Eller styrtes sent i Dødens Nat,

Eet Du haabe tør indtil det Sidste:
Rundt paa Jord en trofast Broder-Haand!
Tab Dig selv kun ej, — og ikke briste
Vil da nogen Tid vort Murer-Baand!

18.

Hvad mener Du, vi, Dine Brødre, ville?
Og hvad skal selv Du her paa dette Sted?
Troer Du, vi vil i Pragtens Glands fremstille
For Verdens Blik hvad her vi sysle med?
Nej! just for Mængden Tempelet vi lukke,
Og ingen Uindviet Altret saae,
Hvor højt vi os forpligted at tilhugge
Med al vor Kraft en Sten, ujevn og raa!

Og denne Sten er ej fra Fjeldets Vægge,
Ej heller dybt fra Jordens skjulte Grund;
Ned i Dit Bryst maa Du Dit Øje strække!
Der skuer Stenen Du i Tankens Stund!
Det er Dit Hjerte! — Det Du skal bekæmpe,
Naar hvert dets Fold Du ærligt har erkjendt!
Det Raa deri Du stræbe skal at dæmpe
Med Blikket stadigt imod Østen vendt!

Og, som i Universet Sole drage
Og yde Lys i Straaler uden Tal,
Saaledes funkler gjennem Livets Dage
En Kjærlighedens lysende Krystal!
Om Ret og Sandhed paa Din hele Bane,
Om Aandens Guld, velgjørende og rigt,
Derom vor Helligdom Dig stræng skal mane,
At øve det den byder Dig som Pligt!

Du modig stod jo, endskjøndt blind, i Kjæden,
Og skælved ej ved Mestrens Alvors-Røst;
Med villig Læbe gav Du Altar-Eden,
Og bandt Dig til det store Lys i Øst!
Og derfor saae Du klart det fra det Høje
Velsignelsen at sende til Dig ned,
Og derfor læser Du i hvert et Øje,
I hvert et Haandtryk trofast Kjærlighed!

Forglem da ej hvad her i Højtidsstunden
Fra hvert et Billed Dig imøde klang!
Forglem ej hvad Dig fast til os har bunden,
Og aabenbar det paa Din Murer-Gang!

Om Lønnen derfor ej Du her skal høste,
Om selv Din bedste Daad skal staa miskjendt,
Bevidsthed om Dit Værk lad da Dig trøste,
Og hist med Haab og Lid Din Dagløn vent!

19.

Hvad søger Du i disse stille Sale?
Hvad venter Du at finde her i Løn?
Forstaaer Du klart vor Alvors dybe Tale?
Og er Din Tanke viis og stærk og skjøn?
Ja! da har her Du i vort Tempel hjemme!
Og glad Velkommen byder Dig vor Stemme!

Siig! Føler Du en Sjælens Længsel stillet?
Og troer Du naa't nu Tankens Ideal?
Har i en Drøm Du nogensinde villet,
Hvad her som virkeligt Du finde skal?
Ja! da Du ej vil kold Dig fra os rive!
Da vil Du vor i evig Fremtid blive!

Kan Sandheds Værk Dit Væsen helt besjæle?
Er lykkelig dens klare Væld Du nær?
Vil det Dig være herligst Eftermæle
Som ædel Mand engang at mindes her?

Ja! da vil her Din Sjæl begejstret hæves!
Og ikke var Din Gang herhid forgæves!

Kan Skaberen Dig lige naadig være
I Stormes Brag og Foraarsvindes Smil?
Kan Din Tilbedelse Du tro ham bære
Ved Glædens Blomst og Sorgens skarpe Pil?
Ja! da til os Du redebon Dig knytter,
Og intet Navn med Murerens Du bytter!

Er trofast Broder-Sind Din Hu og Stræben,
Dets rige Frugt Din bedste Livets Lyst?
Er Venskab Dig ej blot i Ord paa Læben,
Men rent og ægte i Dit indre Bryst?
— O! da tag tryg Du ikkun her Dit Sæde,
Og ræk os Haanden varm i Broder-Kjæde!

20.

Unge Brødre! Ej det Eder skrække,
At i denne Højtidstime række
Mænd med Alvors Mine Eder Haand!
Troer ej derfor Ungdoms kjække Vinge
Murer-Templet stræber at betvinge,
At vi stække vil en ildfuld Aand!
Nej! Blandt os vil ingen Sjæl nedtynges!
Paa sin Flugt herhid den kun forynges!

Her langt mer end hist i Verdens-Larmen
Aander friskt og livlig Ungdoms-Varmen,
Flammen, som ej mindsker Aldrens Brøst!
Varm er Orglets Tone gjennem Salen,
Ung fra hvert et Billed her er Talen,
Som i Murer-Hjertet boer en Røst!
Ungdoms Gløden er i Broder-Kjæden,
Evig ung i den er Kjærligheden!

See! Begejstring for alt Skjønt paa Jorden
Præget i hver Murers Barm er vorden
Med en Styrke, tændt ved Himlens Ild!
Ingensinde mindskes kan den Flamme,
Slægter svinde, — den er end den samme!
Og til ingen Tid den slukkes vil!
Troer I, den kan brænde i et Hjerte,
Hvor ej blusser endnu Ungdoms Kjærte?

Hvad er Haabet, som os gjennemstrømmer,
Hvad det Maal, Hver af os henrykt drømmer
I vor stille Murer-Arbejds-Sal?
Netop hvad i unge Hjerters Gjemme
Som det Bedste, Kjæreste har hjemme:
— Alle ædle Sjæles Ideal!
Ja! og vort er Idealers Rige!
Ogsaa vi er derved lykkelige!

21.

Brødre! hvem i Dag vil lyde
Templets første Alvors-Klang,
Hvem vor Broder-Haand vi byde
Varmt og kjærligt første Gang!
Hør i Murer-Helligdommen,
I det høje Visdoms Hjem,
Hjerteligt et glad Velkommen
Tone fra hvert Hjerte frem!

Skænket har vi Murer-Navnet
Eder nys med venlig Hu!
Og hvad andetsteds I savned',
Eje hædrede I nu!
Iler da med Aand og Hjerte
Mod det Maal, der sættes her!
Griber Sandheds Himmel-Kjærte!
Følger tro dens lyse Skær!

Seer maaske blandt Verdens-Brimlen
Frækt I den at trædes ned,
Lader Eder da i Svim'len
Ej forførte drages med!
Og hvis trættet Foden lammes,
Flygter hid til Støtten: J.!
— Kraften vil paany opflammes,
Haab og Tro staa Eder bi!

Har end Sorgen Kinden blegnet,
Øjner Sjælen ingen Trøst,
— Gjører Murer-Ordenstegnet,
Skuer tillidsfuld mod Øst!
J...n strax vil Held tilvinke,
Styrke Tanken til dens Maal;
Stjernen vil i Natten blinke,
Yde Fasthed, Mod og Taal!

J...n Eder mild vil lære
At tilhugge Raaheds Sten,
Ydmyg Skjæbnens Vægt at bære,
Og at holde Sjælen ren!

Lidenskaben og dens Smerte,
Hver en Drift i Barmen vild,
Vige vil i luttret Hjerte
For en hellig Guddoms-Ild!

Brødre! ja! lad Tanken fæste
Sig ved J...ns Trylle-Magt!
Hist det Skjønneste og Bedste
Straaler da i evig Pragt!
Alt hvad I paa Jorden skatter,
Alt hvad I engang har tabt,
Hist da skænkes Eder atter
Af den Haand, der Alt har skabt!

22.

Hammeren.

Fra det stille Hjerte-Kammer,
Naar Alt rundt er tavst og tyst,
Hører Du en hellig Hammer
Banke mægtigt mod Dit Bryst!
Lyt til hvad den Dig befaler!
Følg de Alvors Ord, den taler!

Ingen Hvile, ingen Slummer
Und Din Aand i Støvets Nat!
Virk i Glæde, som i Kummer
Mod det Maal, der Dig blev sat!
Med den Kraft, Dig Hamren skænker,
Kjæk bryd Dine Sandsers Lænker!

Vær aarvaagen tidlig, silde!
Vogt Din Guddoms-Gnists Natur
Mod de Fjender, trædske, vilde,
Der staa ventende paa Lur,
Mod Sireners Trylle-Sange,
Imod Fristelsernes Slange!

Ingen Tvivl Din Iver dæmpe!
Gaa til Værket uforsagt!
Med Din egen Kraft bekæmpe
Maa Du hver en List og Magt!
Sejren, Du betrængt har vunden,
Er med dobbelt Held forbunden!

Fulgte tro Du Hamrens Stemme
I ethvert dens høje Bud,
Fred er da i Barmen hjemme,
Og en Fremtids Løn hos Gud!
Rigeligt vil da erstattes,
Hvad paa Livets Vej Dig fattes!

Ja! fra Hjertets stille Kammer,
Naar Alt rundt er tavst og tyst,

Hører Du en hellig Hammer
Banke kraftigt mod Dit Bryst!
Lyt til hvert et Slag, der falder!
Pligten er det, som Dig kalder!

23.

Den Kjæde, der som Murer nu Dig binder,
Vil sjeldne Blomster sprede for Din Fod,
Thi, hvor Du gaaer, Du Broder=Hjerter finder,
I dem Din egen Trang, Dit eget Blod!
Du hilse vil, selv i det længste Fjerne,
Din Fædre=Sol, Din Hjemstavns milde Stjerne!
Paa hver en Plet, i hver en Himmel=Egn
Du møde vil Dit Haandgreb, Ord og Tegn!

Hvert Saar, der Dig i Livets Kampe rammer,
Hver Vægt, der mægtigt tynger ned Din Aand,
Vil læges mildt, hvor Tempel=Lyset flammer,
Vil lettes ved en trofast Broder=Haand!
I hver en Sorg, i alle svare Smerter
Dig trøste følende og aabne Hjerter,
Og i ethvert Du Gjenklang møde skal
Af egen Glæde og af egen Kval!

Derude Sjælen Had og Avind true,
Og Kulden der kun dæmper Aandens Glød;
Her straaler ene Kjærlighedens Lue,
Og aander Varme kun i Liv og Død!
Der Fødsel og Tilfældighed er Lykke,
Og Krænkelse Din Løn for Aandens Smykke;
Her spørges ej om Byrd og ej om Stand,
Den Gode ene her er Adelsmand!

24.

Tro — Kjærlighed — Haab.

Som Fremmed Du de stille Haller søgte
Og banked paa med fast og modigt Sind!
Man hørte Dig — og gjennem Templets Porte
I Haab og Tillid blev Du lukket ind!
Hvad har Dit Skridt til Helligdommen ledet?
Hvad i Din Sjæl har denne Tanke vakt?
Hvi vendte Du Dit Øje hen mod Maalet,
Som nu at stræbe til er Dig paalagt?
Held Dig! — held os! — Det var i Barmen Troen
Paa Mureriets skjønne Træ og Frugt,
Din klippefaste fro Fortrøstning,
At, hvad vi ville, ædelt er og smukt!
Det var den Tro: fra nu med sande Venner
At kunne trygt og broderligen bo,
Med dem at kunne alle Dyder øve
Uhindret frit! — Ej sandt? Det var Din Tro?

Kun den vor Orden favner og indvier,
Der lyder villig Kjærlighedens Bud!
En Pligt som Trang det er den sande Murer
At elske Mennesket og frygte Gud!
Stærk Døden er, men større Kjærligheden!
Hvo ej ved den kan kvæle Nid og Had,
Ej ydmyg see i Hver, der ædelt handler,
En værdig Søn af fælles Fader glad;
Hvo ej med Kjærlighedens Fylde mægter
At hilse Aandens Adel paa sin Vej,
Han, om end nok saa højt han staaer i Verden,
For os i Kredsen her sig egner ej!
Siig! kan for os og for Dig selv Du vidne,
At varmt som rent et Hjerte i Dig slaaer?
Saa ræk Din Haand kun til vor Idræt frejdigt!
Vid! hvad Du giver os, Du atter faaer!

Det Haabet er, der holder os og hæver,
Naar Stormen knuser Fryd og Lykke brat;
Og den, som intet ønske kan og haabe,
Har Liv ej heller, — Død kun og dens Nat!
I Haab og bygger Mureren paa Værket,
Hans store Mester mildt ham satte til;

[illegible] bygget,
[illegible] vil!
[illegible] Broder!
[illegible] sig;
[illegible]
[illegible] Dig!
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] og Gud!

25.

Udfoldet for Dig staaer et dejligt Billed,
En Bygning, lysende i hellig Glands;
En Kreds af Brødre seer Du om Dig stillet,
Beslægtede med Dig i Aand og Sands!
Hvad Du paa Skjønheds Vej har stræbt og villet,
Det staaer og for vor Sjæl i yndig Krands!
For Een Du skuer Alle her sig bøje,
Der evig er og troner i det Høje!

Ham ær[illegible] ners store Mester,
Der styr[illegible] sdom som med Magt,
Der i [illegible] sit Mærke fæster,
[illegible] Hylster [illegible]
[illegible] er venli[illegible]
[illegible] og A[illegible] bragt,
[illegible] Haa[illegible] en,
[illegible] till[illegible]

Vi troe, den Sæd, der lægges her i Live,
Til Frugt først modnes helt i Himlen hist,
At, naar vi Legemet til Graven give,
Det sande Liv først aabner sig forvist,
At hellig Pligt paa Jorden det maa blive
At vorde værdig til dets Lys tilsidst,
At intet Sjæls-Atom ved Død vi tabe,
At Stof som Aand paany sig luttret skabe!

Ov Godt og Ret! — Det staaer i Flammer skrevet
Fra Vuggen alt dybt i Dit indre Bryst,
Og hvad som Lov indprentet os er blevet,
Udgjør, vi vide, Livets bedste Lyst;
Det skænke vil, naar det med os har levet,
En evig Løn bag Gravens mørke Kyst!
Eet Baand vi troe den hele Slægt maa binde,
Og ene Mennesket i Mennesket vi finde!

Et Lys i Øst som Murere vi dyrke,
Den kongeligste Kunst i Vel og Vee,
Vort sikkre Anker, faste Haab og Styrke,
Naar rundt om Skyer paa vor Vej vi see,

En Fred i Solens Glands og Nattens Mørke,
Et Glædens Skær i Hjertets Tre Gang Tre,
Et Stævne til et Kjærlighedens Tempel,
Indpræget Broderskabs og Ligheds Stempel!

Hvis denne Idræt Broder! skjøn Du kalder,
Og slutter Dig dertil med Fryd i Sind,
Da træder Du i vore lyse Haller
Alt med Velsignelsen fra Oven ind!
Da for Dit Blik og Hjerte ganske falder
Det paa Din Vandring hid omvundne Bind,
Da signer henrykt Du i Aftenstunden
Den Time, da til Kjæden Du blev bunden!

26.

Var maaskee Du end en Fremmed
Og ukjendt blandt Alle før,
Hjerter slog Dig dog imøde
Venligt alt ved Templets Dør!
Blev end tidt blandt Verdensslægten
Spot tildel Dig, Had og Nid,
— Her sig Kjærlighedens Himmel
Hvælver signende og blid!

Er det ofte mørkt derude,
Røres vildt det i Dit Bryst,
Altid vil Du det herinde
Finde stille, varmt og tyst!
Er selv paa en useet Klippe
Strandet rorløs, læk Din Baad,
Ind i Havn vi bistaae Alle
Ærligt Dig med Raad og Daad!

Hvad Du tænker, hvad Du føler,
Hver en Glæde, hver en Kval,
Kjæden, som idag Du hilser,
Trofast med Dig dele skal!
Vær Du selv kun Murer ganske,
Stræb hans Maal stærk altid til!
Da den Stund, Du her indtraadte,
Jublende Du signe vil!

27.

Hinsides disse Mure Livet bølger
Et Lidenskabers Spil paa oprørt Hav;
Med Snekken der kun Frygt og Fare følger,
Og rundt om lure Klippe-Skær og Grav!
Her er det fredeligt og blidt og stille,
Her truer ingen Undergangens Sky;
Med Sommer-Spejl de milde Vover trille,
Og Skibet finder Sikkerhed og Ly!

28.

Murerens Stjerne.

I Jorde-Livets dybe, mørke Nætter
En Stjerne straaler klar for Støvets Sands,
Og hvor endog Din Fod paa Jord Du sætter,
Du skimte vil den i sin Trylle-Glands,
I Sommer-Lund, ved Bækkens Blomster-Bredder,
Ved varme Luftnings-Kys fra Æthrens Blaa,
Som naar blandt Is og Skær om Vej Du leder,
Og Elementers Kamp Du møde maa!

Men søg den ej i Lidenskabers Brimmel,
Naar Slægten raser imod Brødre vild,
Hvor ikke trouer Fredens skyfri Himmel,
Og ej Din Tanke rolig er og mild!

Du seer den ej, naar med det kolde Hjerte
Du flygter bort fra Sorgens Taare=Skær,
Naar stolt Du troer, at egen Lyst og Smerte
Er fremfor Alt hvad Dig vedkommer her!

Du seer den ej i Frækheds Glædes=Sale,
Ej naar Dit Øje svælger i Begjær,
Ej, hvor Dig fængsler Usandhedens Tale,
Hvor Nid og Avind haaner Storheds Værd!
Du seer den ej, hvor Hovmod kaad sig bryster,
Og undertrykt Fortjenesten maa staa,
Hvor Hadets, Splids og Tvedrags Aand forlyster,
— Der maa dens Lys, vanhelliget, forgaa!

Men der, hvor ganske deles Andres Glæde,
Hvor Taaren flyder ømt ved Andres Graad,
Hvor Himmel=Billedet er helt tilstede,
Og spørges ej om Stand, men kun om Daad,
Hvor Vennen staaer ved Lidelsernes Leje
Og læger mildt hvert Saar af Skjæbnens Haand,
Hvor Trang og Svaghed møde Trøst og Pleje,
— Der funkler Stjernens Skin med Guddoms=Aand!

Den flammer der, hvor Mennesket en Broder
Seer i Enhver, der møder ham paa Jord,
Hvad Land i Verden end han kalder Moder,
I hvilket Værksted end hans Murske boer!
Humanitet som dybfølt indre Stemme,
Som uvilkaarlig ren og mægtig Drift,
Den kan Du klar i Stjernens Skin fornemme,
Den tyder Du i hver dens Straale-Skrift!

Og maatte Du min Broder! længst alt ære
Hvad der som Bud udgik fra Jesu Christ,
— Fra nu af dobbelt helligt det Dig være
Og lyse frem i hver en Tankes Gnist!
Da staaer Du som et ægte Led i Kjæden,
Der nu omfatter Dig i kjærligt Favn,
Da gjennemstrømmer Dig fra Himlen Glæden,
Som Dig forjetter glad Dit Murer-Navn!

29.

Om end den bedste Id og Tragten
Ej altid lønnes som den bør,
Om Verdens-Hæderen og Magten
Fortjent ej stedse kaldes tør;
Om end vi tidt tilbage bæve
For Verdens-Kulden og dens Had,
— Eet vil i mangt et Indre leve,
Som Sjælen kvæger, gjør den glad!

Og det er Kjærlighedens Kjærte,
En Gnist af Flammen hist hos Gud,
Der tændtes i hver Skabnings Hjerte,
Og aldrig slukkes ganske ud;
En Guddom selv i Støvets Rige,
Et Lys fra Evighedens Hjem,
Den stundom for vort Blik kan vige,
Men bryder stedse atter frem!

Kun gjennem den tilkæmpes Maalet,
Kun paa dens Vej det Sted vi naae,
Der, af en hellig Glands omstraalet,
For Haabets Blik maa stadig staae!
Tør ubenyttet Tiden svinde?
Maa stedse luttres ej vort Bryst?
O! er der Lykke ved at vinde,
Tro Stræben er og himmelsk Lyst!

Og hver en Gang en Ædling byder
Os trofast Haand paa denne Sti,
Naar hvad os Livets Bedste yder
Ham fængsler med sit Trylleri,
Da er for hvert beslægtet Hjerte,
For Tempelet i Øst og Vest
En Højtidsdag med Sang og Kjærte,
En gudindviet Sjæle=Fest!

Om end maaske I har i Eje
Alt mangen skjøn og sjelden Krands,
Vid! intet kan det Held opveje,
Den Fryd, os skænker Lysets Glands!

Har I det søgt i Helligdommen
Med Tanken ren og frigjort Aand,
Saa byder Eder glad Velkommen
Vor Murer-Røst, vor Broder-Haand!

30.
Slægtskab — Venskab — Broderskab.

I huslig Kreds ved Arnens stille Lue
Sin Himmel tryller Kjærligheden frem;
Du kan den i hvert skjønsomt Hjerte finde,
Som bygger der med Slægt et fælles Hjem!
Hvo kan den Følelse for Barnet male,
Der stadig gløder i en Faders Bryst?
Hvor er det Offer, ej en Moder bringer
Med Fryd for Børneflokkens Held og Lyst?
Og sig, om ej den Ømhed glad gjengjældes
Af hver en værdig Datter, ædel Søn,
Om ej de ved de tvende „Gamle" hænge
Med Kjærlighedens Fylde ren og skjøn?
Ja! Blodets Baand os fast og mægtigt knytter
Til Hver ved Hjemmets trygge Arnested,
Den Plet, der skærmed os i Vaarens Dage
Og skænker os i Høsten Hvilens Fred!

Og Venskab, Kjærlighedens blide Søster,
Hvormangen dejlig Krands ej det os bandt,
Naar paa den korte eller lange Vandring
Den ene Pilgrim glad den anden fandt!
De Gode tryllerisk det sammen slutter,
Og signer deres Vej mod Maalet hen,
En Forsmag paa den Himmel, der os vinker,
Og saliggjør hver sand og trofast Ven!
Hvo vove tør en Ven fra Ven at skille?
Som Værket frækt, er ogsaa Haanden mat!
Det sande Venskab helligt er for Herren!
Det trodser Livets Storm og Dødens Nat!
Et Hisset vil den hede Længsel stille,
Hvormed den Sørgende ved Graven staaer;
Kun tro vi blive den, som her vi tabte!
Da sikkert engang Gjensyns-Timen slaaer!

I Venskabs og i Kjærlighedens Kjæde,
I Glæde og i Sorg, i Liv og Død,
Forener mildt vort Samfund — glem det ikke! —
Enhver, der som en Trang det Haanden bød!
Som Søskende, ved Blodets Baand forbundne,
Som Venner, knyttede ved Venskab blid,

Saaledes skulle Murere hinanden elske
I onde som i gode Dages Tid!
Til Sandhed her er Broder=Navnet vorden,
Den Kjærlighed, hver Christen drømmer om,
Et Udtryk af det trangopfyldte Hjerte,
Og ikke blot en Form, hul, gold og tom!
Saa vorde Du og alle Brødres Broder
I Ord og Daad! — Fornægt og svigt dem ej! —
En ægte Murer være Du! og kun Du vandre
Paa Lysets, Kjærligheds og Sandheds Vej!

31.

Lyst er det Maal, der fra det Fjerne vinker
Den unge Vandrer paa hans Morgen-Sti,
Og, rig paa Kraft og Haab, han det udsmykker
Med hver en Skjønhed, hvert et Trylleri;
Der mener han den rige Frugt at høste
Af hvad han saaede i Kraftens Aar,
Der troer han fast, hans Stræben og hans Gjerning
Engang sin Løn i fulde Skaaler faaer;
Der haaber han, ej flere Storme rase,
At uden Sky hver Aften Sol gaaer ned,
At han, omgivet kun af ømme Hjerter,
Kan hvile der i uforstyrret Fred;
— Og i det Haab han frejdig griber Staven,
Ham skrækker Maalets fjerne Afstand ej;
Med Idealet stadigen for Øje,
Betræder rolig han den lange Vej!

Ja! lyst er Maalet; — dog i Jordens Dale
Du aldrig paa Din Gang det vinde vil!
Ved hvert et Skridt Du møder Kamp og Møje
Og Stien, som Du søger, spærret til!
Om end vi tidt med Livet kunne lege,
Det kjender ej med os til nogen Leg!
Snart vil dets Alvor smerteligt Du prøve
Og ved Din Side Sorgen stande bleg!
Dit Mod, Din Kraft vil med Din Ungdom svinde,
Tvivl, Ængstelse Dig tynge med sin Vægt,
Og den Erkjendelse, som Du kan fordre,
Vil aldrig ydes Dig af Tidens Slægt!
— Der har Du af Dit Liv det sande Billed,
Og Aft'nen bringer, ak! kun Storm og Slud!
„Dit Brød skal i Dit Ansigtssved Du æde!"
Siig! blev det ej den store Mesters Bud?

Eet Maal dog husk! i Glandsen aldrig blegner!
Hold stadig for Dit Blik dets Himmel-Skær!
Om Sorg og Nød end ved Din Arne huse
Og ingen Havn i Stormen synes nær,
Dog aldrig lad i Barmen Haabet slukkes
Fuldendt at see, hvad ærlig Villie vil!

Dit Liv og Blod Du offre Idealet,
Som Morgnens bedste Drøm Dig vinked til!
Hvo aldrig Troen paa det Gode tabte
Og kæmped' frejdig frem med Taal og Mod,
Han naaer og vinder, hvad han eftertragter,
Om Dagen mørk end er og træt hans Fod!
Lyst er det Maal, som Mureren skal søge,
Og Manges Blikke ham ledsage did!
Kun den det naaer, der trofast mod det stræber
Og vier det sin hele Vandrings Id!

32.

Murerens Værksted.

En Murers Værksted er hans eget Hjerte,
Hvor i de skjulte Rum Begjær og Higen boe,
Hvor spirer Livets Lyst som Livets Smerte,
Hvor Frøe til Stort og Skjønt, til Lavt og Hæsligt groe,
Hvor mildt i Palmen Foraarsvinde suse
Men og dens Stamme Vinterstorme knuse!

En Murers Arbejd er ej Daarens Færden,
Ej Tant og Drøm foruden Maal og Med,
En hellig Bolig bygger han for Verden,
Og bygger den for Tid og Evighed!
Sit Værktøj ingensinde tør han slippe,
At fast kan staa hver Mur som Fjeldets Klippe!

Med himmelsk Klarhed Troens Lys bestraaler
Hans Værksted og hans Liv, hans hele Sind;
Hans Dagværk Mest'rens Prøve=Blikke taaler,
Dets Løn er ved dets Slutning skrevet ind!
Fornuft hans Vinkel er, hans Blylod Dyd og Ære,
Hans Murske er hans Daad, og Bibelen hans Lære!

33.

Kjæden.

I Brystet Du hører en Hammer!
Den banker ved Dag og ved Nat,
Hvormed i det usete Kammer
En Engel udgraver sin Skat.

Den smeder en Kjæde-Rad sammen,
Som Verden ej skille formaaer,
Der, styrket ved Kjærligheds Flammen,
Ved Troen og Haabet bestaaer!

Dens Hjem er, hvor Ædle sig samle,
Hvor altid er Sollys og Dag,
Og omslynger Unge og Gamle
I Venskabs og broderligt Lag!

Den yder den mødige Vandrer
Høj Glæde og Trøst paa hans Vej;
Om Alt end paa Jord sig forandrer,
Den kjender Omvexlinger ej!

Fra Norden til Syd den sig strækker,
Fra fjerneste Vesten til Øst,
Og Sæd til en Morgen nedlægger,
Der omstraaler Evigheds Kyst!

O Held Dig! hvis ganske herneden
Dens Væsen Du fatter og veed!
Hvis glad Du med Stolthed af Kjæden
Tør altid Dig nævne som Led!

34.

Brodersind.

Den Vej, som Du frivillig nu betræder,
Dig fører til en Broderkreds, Du veed;
Thi, om et Slør end Murer-Templet dækker,
Dog kjendes vidt og bredt, det er et Sted,
Hvor hvert et Lod, den ydre Verden skænker,
Maa vige for det skjønne Broder-Baand,
Hvor endog han, der Konge-Sceptret fører,
Den Ringeste med Glæde rækker Haand!
En Kjæde er det, Murer-Ordnen danner,
Og hver en Enkelt deraf er et Led!
Mens Verden spørger efter Rang og Titel,
Her intet vi af slige Skranker veed;
Og hvo der Broder-Navnet her modtager,
Han vinder det rundt paa den hele Jord,
Hvor Mest'rens Hammer-Slag til Arbejd kalder
Og Mureren i Ly af Palmer boer!

Skjøn er det Samfunds Form, Du Dig har nærmet;
Dog ej i Formen hviler Kredsens Værd;
Kun da Velsignelse den byder Slægten,
Naar ud af Formen straaler Aandens Skær;
Og denne Aand, der fra en Guddom stammer
Med Himlens Daab og Præg, er Brodersind;
Foruden den vort Murer-Samfund svinder
Til dødfødt Legetøj for Barnet ind;
Men, hvor den lever, der ved Skjønheds Formen
Antændes mægtig Kjærlighedens Ild,
Og Mangen, der os fremmed vilde bleven,
Som Ven og Broder knyttes til os mild;
Alt Enkelt til et herligt Heelt da vorder,
Og dejligt staaer det sande Mureri,
En herlig ædel Frugt af ædlest Sædkorn
Med Spiren af en Himmel-Jubel i!

En Dæmon mørk og kold blandt Slægten vandrer,
Der skiller Hjerterne paa Jorden ad,
Det Bedste i det dybe Indre kvæler
Og danner Kjærligheden om til Had;
Hvo ej den Fjende kjæk i Livet møder
Og, aldrig trættet, Kampen holder ud,

Hvo, lad, ej bygger med paa Murer-Værket
Og lyder ej den store Mesters Bud;
Hvo her blandt os i Helligdommens Haller
Paa Læben ene bærer Ordet: Ven,
Men ham fornægter kold paa Livets Scene,
Som Broder ej ham hilser der igjen,
— O! stod han aldrig her! Han fræk har vovet
At trænge sig i Lysets Tempel ind;
Vanhelliget han har den skjønne Kjæde,
Dens Ære og dens Glands, dens Brodersind!

35.

En Lykke stor og heel at eje
Har vist Du søgt paa mange Veje,
Paa mangt et Sted til hver en Tid,
Men fandt den ej, trods al Din Flid!
Og Grunden dertil? — Tro mit Ord!
Du søgte den, hvor ej den boer!

Du søgte den i Verdens Muldet,
Du nævnte Ære den og Guldet,
Og, henteds Intet Du derfra,
Ulykke kaldte Du det da!
Du fejled! Bort fra Lykkens Skin
Vend i Dit Hjerte Blikket ind!

Du intetsteds den sande Lykke
Paa det forgængelige Tant tør bygge!
I intet Hus af Sand og Sten
Du finder luttret den og ren!

Den, fjern fra alle Sandsers Lyst,
Kun hviler i Dit eget Bryst!

Vil Du dens Væsen kjende lære,
Dens Prøve da Dig hellig være!
— Du kjender den paa kraftigt Blod,
Paa haabfuld Tro og livsglad Mod!
Paa Hjertets milde, stille Slag,
Paa rolig Nat og driftig Dag!

Du kjender den paa Kraft i Nøden,
Paa Tillid om et Liv i Døden!
Du kjender den paa trofast Haand,
Paa fri og mægtig Guddoms Aand!
Paa vinkelret og pletfri Færd
Og paa Dit eget Skudsmaals Værd!

Vil Du, Dig nævne skal min Læbe,
Hvordan Du bør den efterstræbe?
Saa lyt til Alvors høje Røst
Fra Murer=Kjærterne i Øst!
Tilhug Din raa, ujevne Sten!
Hav Tro til Gud! Vær god og ren!

36.

Hvis Jordens største Skat var Din
Af Guld og Sølv og Ædelstene,
Og fyldt dermed var hvert et Skrin,
— Siig! var Du glad ved det alene?

Laa klart og lyst Alt for Dit Blik,
Ud over Tvivl vidt svæved Aanden
Og hver en Videns Straale fik,
— Siig! var da hvert et Held forhaanden?

Omgav Dig Hædrens stolte Skin,
Saae hele Verden til Din Lykke
Du Virak strøe for hvert Dit Trin,
— Siig! kunde det Dig heelt henrykke?

Stod Du, et Skjønheds Ideal,
Med evig Ungdoms Krands omvunden
Og Sjæle-Ynder uden Tal,
— Siig! var hvert Ønskes Maal da vunden?

Nej! Om endog af Verdens Tant,
Af hver en Jordens Fryd og Ære,
Den største selv maaske Du fandt,
— Ej fyldestgjort Du dog vil være!

Men, har Du Himlen i Dit Bryst,
Og tryller Du den frem blandt Alle,
— Da først den bedste Sjælens Lyst
Og reneste kan Din Du kalde!

37.

Følte varmt I mange Gange
Længslers Bemod, blid og sød?
Lytted I til Musers Sange,
Som fra Sjælens Harpe lød?

Maatte tidt I Trangen følge
Til et ærligt Venne-Bryst?
Har sig jevnet Livets Bølge
Mildt ved Kjærlighedens Røst?

Vakled kraftløs Vandrings-Staven?
Mon paa Tvivl og Frygt I bar?
Bragte engang I til Graven
Den, der Eders Lykke var?

Har I sørget dybt og sukket?
Blev haardt krænket Eders Sind?
— Før sig Hjertet heelt har lukket,
Træder i vort Tempel ind!

38.

Paa Klippens mægtig høje Isse
En pragtfuld Tempelbygning staaer;
Vidt over alle Bjerges Spidse
Et Lys derfra til Støvet gaaer;
I Tempelet alt Hymner løde
Ved Verdens-Mestrens første Ord,
Et Glimt af Tankens Morgenrøde,
Og Guddoms-Aandens første Spor!

Til Helligdommens Altar-Gange
Mildt vinker klare Straalers Skin;
Men, om end didhen stræbe Mange,
Kun Faa det er, der lades ind,
Thi for det tomme Ord paa Tungen
Foruden Aandens Flamme-Ild
Blev aldrig et Velkommen sjungen,
Blev Templets Port kun stænget til!

Kun den, der med en hellig Varme
Mod Bjerget højt begejstret steg,
Ham aabned Hallen sine Arme,
Og ham ej Himmel-Haabet sveg!
Hans Mod den trange Sti ej dæmper,
Thi Ørnens Vinge-Slag han har,
Og med dens Flugt han sig tilkæmper
Hvad Lyset ham forjettet har!

Ved Templets Dør velkommen byder
Ham Højtids-Kjærters lyse Skin;
En hellig Sang imøde lyder
Fra glade Hjerter ved hvert Trin!
En Anelse han kan fornemme
Sig hæve i det fulde Bryst;
Og til den høje Altar-Stemme
Han lytter med en ukjendt Lyst!

„Mod Verdens Tomhed og dens Laster
Du finder her et sikkert Ly!
Naar Svagheds Lænker bort Du kaster,
For Trøst og Haab herhid Du tye!

Her for Dit Blik skal Sløret falde,
Bag hvilket Livet skjuler sig;
Thi vid! til Murer=Templet kalde
Kun Visdom, Kraft og Skjønhed Dig!"

„Hvo glad og uden Lønnens Haaben
Det Godes Værk sig slutter til,
Der, for hver Guddoms=Straale aaben,
Det Skjønne kun og Ædle vil,
Der from og tillidsfuld kan bære
Sin Andagts=Bøn mod Stjerners Glands,
— Han søge her, hvad vi ham lære,
Og hvad han finder, — blive hans!"

39.

De tre Rejser.

1.

Fra Nat til Dag! — Det være Mandens Stræben,
Hvis Aand nedstammer hist fra Himlens Kyst,
Hos hvem til Kundskabs og til Visdoms Skatte
En mægtig Trang boer i det fulde Bryst!
Hvad end det ydre Øje troer at skue,
Mørkt er det selv ved klarest Fakkel-Skin;
Thi i det Seetes indre Grund og Væsen
Ej Støvets Blik formaaer at trænge ind!
Dog og hvad Dig til ærlig Søgen driver
Og hæver Dig med dristigt Vinge-Slag,
Er den Algodes naadig store Gave,
Der Dig tilraaber højt: fra Nat til Dag!

2.

Fra Nat til Dag! Det er hver Christens Tragten,
Naar Mørkets Magt han klarlig har erkjendt,

Og med urokket Tro den Fører følger,
Der ham af Naadens milde Haand blev sendt!
Vantro og Synd, umandig Frygt for Døden,
Og Uretfærds og Falskheds hule Røst,
Det er den Jordens dybe Nat, der kvæler
Det høje Guddomsbilled i Dit Bryst!
Kjæk fremad da paa Livets trange Veje!
Alt taber sig i Skyen Tordnens Brag!
See! Morg'nen gryer bag Dødens skumle Porte!
Hist vinker Lys! — Fremad fra Nat til Dag!

3.

Fra Nat til Dag! Det er hver Murers Higen,
Om endog Livets Dag var ham en Nat,
Om Kamp og Møje end hans Kraft fortærer,
Om end af Taarer Øjet stirrer mat!
En Arbejdsdag er ham dog hele Livet,
Og mangen Stund var jo dog skjøn og klar;
Naar Aft'nen stunder, veed han, Verdners Mester
Ham lønne vil som han fortjent det har!
Ved Midnatstid sit Værktøj han nedlægger,
Ej Tvivl er i det sidste Aandedrag!
Hans Bygning fast og stærk fra Jord sig strækker
Og naaer med sikkre Trin fra Nat til Dag!

40.

Bort Natten flygter ræd for Solens Kjærte
Og Haabet lyst sig fæster i Dit Hjerte;
Fra Øjet og Din Sjæl nu Bindet falder
Og Dig til Liv og Livets Glæder kalder;
Igjennem Taagen trænger Lyset ind
Og vier Dig til Visdoms klare Skin;
Fra hele Rummet Fredens Hymne lyder;
Hvert Hadets Værk vor Kjærlighed nedbryder;
Med Skjønheds Pragt og Sandheds Himmel=Glæde
Har Frihed her sit tryllerige Sæde!
Vil med Du Templet bygge ærlig tro,
Vor Broder=Haand da række vi Dig fro!
Men glem i Tiden aldrig Aftenstunden,
Da Du til os ved Alvors=Ed blev bunden!
Lad ubenyttet ingen Time være
Med kraftig Id for Sandhed, Pligt og Ære!
Vær i hver Gjerning, i hver Tanke ren!
Da bruges først til Templet kan Din Sten!

41.

Ej forgæves.

Murer=Navn er nu Dig givet!
Læg Skjødskindet frejdig an!
Brug Din Murske nu i Livet
Som en flittig Arbejdsmand!
Hug Din raa Sten jevn og glat!
Byg paa Templet Dag og Nat!
Muren husk! er Kjærligheden,
Altret Troen, Haab og Freden!
Spiret lad til Himlen hæves
Med den Paaskrift: Ej forgæves!

Indtil ned Din Sol sig sænker,
Livets Vægt med Taalmod bær!
Spørg ej, hvo Din Løn Dig skænker,
Men hvordan Dit Arbejd er!

Lad hver Handling, viis og stærk,
Binde Navn af Murer=Værk!
Og lad Skjønhed altid trykke
Deri ind sit Præg og Smykke!
Ingen større Løn kan kræves
End det Stempel: Ej forgæves!

Intet Øjeblik Du spilde!
Nyt ethvert af Dine Skridt!
Hvad Du tænkte, virked, vilde
Gjør hver Broder her til Sit!
I vort Hjerte Din Bedrift
Leve skal med Flamme=Skrift!
Hver en Fest vi med Dig fejred,
Hver en Kamp, hvori Du sejred!
Held Dig, hvis fra Støv Du hæves
Med vort Skudsmaal: Ej forgæves!

42

De tre Slag

En Pilgrim staaer i natlig Time
Ved hellig Port paa Bjergets Top;
Siig! søger Du et Fredens Tempel? —
Bank paa! saa vil Dig lukkes op!

Tre stærke Slag vil Døren aabne
Fra Nat til Dag, fra Strid til Ro!
Kun modig Du paa Porten banke
Med hellig Alvor, Haab og Tro!

Hør hvad det første Slag forkynder
Paa Himmel-Straalen ned til Jord:
„Erkjend Dig selv!" — Dit Indre lede
Vil sikkert Dig paa Visdoms Spor!

Det andet Slag: „Behersk Din Villie!“
— Staa fast i Fristelsernes Stund,
Og lad med Styrke Aanden kæmpe
For Stort og Ret og Sandhed kun!

Det tredie Slag: „forædl Dit Væsen!“
— Rens Støvet fra dets lave Muld!
Lad hvert et Skridt paa Banen være
En Afglands ren af Skjønheds Guld!

Staa Pilgrim! kjæk i natlig Time!
Stræb ærlig imod Bjergets Top!
Er Du bevidst Dig hellig Søgen,
Bank paa! — Dig lukkes sikkert op!

43.

Ej sporge vi, hvorfra Du kom,
Om langtfra eller nær!
Indskrevet i vor Helligdom,
Os Ven Du er og kjær!
Drag selv til længste Orient!
Du hilses vil som velbekjendt,
Med Tegn, med Greb og Ord!

Af Støv hver Skabning formet blev,
Af samme Træ et Skud,
Og Hver det samme Lærebrev
Mod Maalet fik af Gud!
Gjør Vinkel=Tegnet paa Din Vej!
Om Hoben end forstaaer det ej,
— Vi fatte klart dets Skrift!

Hvor Mangen blev til Sorg ej skabt,
Og staaer paa Jord forladt!
Hvor mangen Ædel gik ej tabt
I kold og stormfuld Nat!
Ræk Brod'ren da en kraftig Arm
Og hold i Ly af Haab ham varm
Med Kjærlighedens Greb!

Et Ord! — og Hjerten lyser frem
Udover Rummet hen!
Ej savner Vandreren et Hjem,
Ej Broder eller Ven!
I Nord og Syd, i Vest og Øst
Er Broder=Blik og Broder=Røst
Eet Tegn, eet Greb, eet Ord!

44.

Indviede i Templet nu I staae,
Men ogsaa bundne nu til nye Pligter;
Til Glæde kalder vel det Lys, I saae,
Men ene kun, naar ej dets Bud I svigter;
En Villie fordrer det oprigtig stærk,
Imod det høj'ste Maal paa Jord at hige,
At vinde himmelsk Løn ved ædelt Værk,
Og ej i Kamp for Ret og Skjønt at vige!

Saa rækker Haanden da til Kredsen hen,
Og staaer den bi med ufortrøden Glæde!
O! Stort og Meget alt udretter den,
Der slutter fast som Led sig til vor Kjæde!
Thi, skaber end sin Skjæbne Manden vel,
Der modig sig til Verdens-Værket binder,
Naar Tidens Slægt nedkuer frækt hans Sjæl,
Ved kjærlig Bistand kun han Palmen vinder!

Her Brødre finde I paa Eders Vej,
Der svigte ej, hvordan end Eders Dage!
Det Livets Skib forfærder Stormen ej,
Hvorpaa med dem i oprørt Hav I drage!
Kompasset er den kongelige Kunst,
Der viser Banen mellem Skær og Klipper,
Og Ankret er den Himmels Naadesgunst,
Der ingen Troende i Faren slipper!

Her Manden knytter sig til Manden glad;
En evig Ungdom Aandens Flugt bevinger;
Hvert Blik begejstret skuer trygt opad,
Uængstet af hvad Fremtids-Dagen bringer;
Vi spørge ej, hvad bag det mørke Slør
Sig gjemmer, — Glæden eller Sorgen;
Vi vide, hvad vi troe, og haabe bør!
Engang oprinde vil en dejlig Morgen!

Hvad og vi led, — om paa vor Vandring end
Saamangen Dag i Uvejrsstorm er runden,
Ej sank dog i Ruiner Alting hen,
Og ikke er hver Drøm i Taagen svunden!

Ej alle Blomster Skjæbnen os frarev,
Vi meget Kjært dog saae tilbage blive!
— Gud Dommen hører til, — vor Pligt det blev
Fortvivlelsen os ej at overgive!

Det læser I med klar og hellig Skrift
I Lyset, som fra Østen Blikket møder,
Den Flamme, der hver ærlig Livsbedrift
Forjætter Løn hvor Dagen evig gløder!
Og skulde tvivle I til nogen Tid
Paa Jord at finde Kjærlighed og Varme,
Saa iler Brødre! tillidsfulde hid
I tro og altid aabne Venne-Arme!

45.

Teppet.

Et Teppe for Dit Øje rundt sig spreder,
Der vidner højt om sjelden Mester-Haand!
I Æthrens Stjerne-Telt, i Jordens Blomster breder
Sig derpaa Almagts og Algodheds Aand!

Hans Væsens Præg fra hvert dets Billed straaler
I Guldets Sprog, i Flamme-Skrift udtrykt,
Med Storheds og med Naadens fulde Skaaler
Og alle Under-Værker rigt udsmykt!

Med evig Højtids Himmel-Farve luer
Derpaa hans Kjærligheds og Visdoms Ild
Og overalt, hvor tryllet Øjet skuer,
En Fader møder Dig huldsalig mild!

O! lad det Teppe stadig for Dig træde,
I Verdens-Larmen som i Kamrets Fred!
I Sorg og Lidelser, i Held og Glæde
Forglem ej al dets Pragt og Herlighed!

Da vil det i Dit eget Bryst indpræge
Et Billed af sin høje Skjønheds-Glands,
Og han, der skabte det, vil gavmild kvæge
Hver Videns Tørst, hver dyb og hellig Sands!

48.

Den gyldne Snor.

Skued I mod Himmelblaaet
Nogensinde andagtsfuld?
Saae I henrykt det besaaet
Med det klare Stjerne-Guld?

Saae I dets Dug-Perler lægge
Sig om Landene paa Jord,
Rundt som dejligt Baand sig strække?
— See! det er vor gyldne Snor!

Visdom Stoffet dertil væved:
Sandhed, Kjærlighed og Dyd!
Og igjennem Baandet bæved
Stjerne-Glands og Lyst og Fryd!

Farven laante naadig Himlen
Troskabs hellig ægte Blaa;
Signende i Verdens Brimlen
Nedsank Æthrens Dug derpaa!

Saa omfatter alle Zoner
Murer=Baandet fast og stærk,
Og til Held for Millioner
Blev det store Visdoms=Værk!

47.

Drag trøstig kun i Verden ud,
Er Natten tidt end lang!
Et kjærligt Blik, en naadig Gud
Dig følger paa Din Gang!
Er stædt i Kummer Du og Nød,
Ukjendt med Sti og Vej,
O! søg da Kjærlighedens Skjød!
Forsag i Smerten ej!

En useet Haand vil lede frem
Paa Banen fast Din Fod
Og føre atter tryg Dig hjem
Til Lyset, Du forlod!
Naar ren Du der da drager ind
Igjennem Dødens Hal,
Du Naadens Haand med henrykt Sind
Da ogsaa skue skal!

Og da er og Din Trængsels Gang
Paa Jord tilbagelagt,
Og under Himmelsfærers Sang
Dig hilser Lysets Pragt!
Saa rejs kun rundt om Land og Kyst!
Stol paa en Faders Haand!
Og knyt med hvert et ædelt Bryst
Et fast beslægtet Baand!

48.

Templet.

Hvor er det Sted, hvor Mest'ren finder
Sit skjønneste, sit bedste Hjem?
Naae ej hans Tempels høje Tinder
Langt over Sky og Stjerner frem?

See! Millioner Stjerner straale
Og styre tusind Kloders Vej!
Du Rummet mægter ej at maale
Og fatte kan dets Omfang ej!

Om end igjennem Sfærer lyde
Højt Psalmer om det Skabtes Pragt,
Dog ingen Lovsang klart kan tyde
Dig al hans Miskundhed og Magt!

Ja! om hans Helligdom Du smykker
Med hver en Klodes Skjønheds-Krands,
Du intet Tempel dog ham bygger
Der værdigt nævnes tør hans Glands!

Er Stjerner end dets Hvælving vorden,
Dets Trone Himlens Buegang,
Hans Fodders Skammel hele Jorden,
— Hans Bolig er ham dog for trang!

I Menneskets det rene Hjerte,
Der varmt for Ret og Sandhed slaaer,
Og tro selv er i Prøvens Smerte,
— Der Herrens Tempel skjønnest staaer!

Der er et Billed af hans Rige,
Der hæver sig et Altar frem,
Hvor Andagts Offer-Luer stige
Op mod et evigt Straale-Hjem!

Ja! i det rene Hjertes Indre,
Saa lidet kun og dog saa rigt,
Hvor lyst der alle Kjærter tindre,
Og sjunges glad og lykkeligt!

Der ingen Sjælens Fiender lure;
Der blegner intet Guddoms Skin,
Og gjennem Uskylds høje Mure
Kan intet Lavt sig trænge ind!

Nej! intet kan det Tempel ligne,
Der hviler i det rene Bryst!
Den trefold store Gud vil signe
Det med sin Himmels-Lys og Lyst!

49.

Murer-Hallen.

Saa vidt sig strækker Æthrens Blaa
I Glands af Sol og Stjerne,
I seer vor Murer-Hal at staae
Som nær, saa i det Fjerne!

Vidt slynger sig vort Ordensbaand
Igjennem alle Zoner,
Hvor fri og ædel Verdensaand
Blandt Folk og Fyrste troner!

Fra Blik og Ord det lyser frem,
Paa Hjerters Slag det kjendes,
Og fra hvert Verdens Broder-Hjem
Rundt Kjærlighed udsendes!

50.

Den r. St.

Saa mangen raa og ujevn Sten
Paa Marken seer Du ligge;
Om Regn end vaske kan den ren, —
— Glat vorder den dog ikke!

Hvor Mangen har dens skarpe Rand
Ej paaført Smertens Kvide!
Hvor mangen trøstig Vandringsmand
Har ved den maattet lide!

Men lad den kun en Mester=Haand
Tilhugge og afrunde!
Troer ej Du da, som Bygnings=Baand
Til Gavn den være kunde?

Som denne Sten mangt Hjerte Du
I Verden rundt vil finde!
Dets Ujevnhed til Sorg og Gru
Ej glattes nogensinde!

Det ligger brakt og uberørt
Af alle Mester-Hænder,
Har Andre Sorger kun paaført,
Og selv i Kvaler ender!

Og har dog ej en Guddom sat
Deri sit skjønne Stempel?
Er ej et ædelt Hjertes Skat
Alherrens eget Tempel?

Husk Broder! da Dit Hjertes Sten
At hugge til itide,
At den kan staae for Dommen ren
Og glat paa hver en Side!

Med Vinkler rette rundt omkring,
Foroven og forneden!
Saadan Du den til Templet bring,
Indviet Evigheden!

Dens Flade seer mod Sky opad!
Dens Grund er Fred og Lykke!
Og kun med den kan tryg og glad
Du her og hisset bygge!

51.

Passeren.

Hvor i de lukte Tempelsale
„I Orden" kalder Mestrens Slag,
Og hvor, naar Visdoms Røster tale,
Sig Nat forvandler flux til Dag,
Hvor imod Østens fjerne Rige
Sig Sjælen svinger fri og kjæk,
— Der vil Dig Aand og Hjerte sige:
Din Passer Du tre Gange træk!

Den ene Kreds hver Murer drager
Dermed omkring sit eget Bryst,
At deri altid han opdager
En himmelsk, ren, forklaret Lyst,
At i det stille Hjem han rolig
Og fri kan møde, hvad end skeer,
At der han finder Lykkens Bolig
Og ikke tragter efter Meer!

Den anden Gang vor Passer trække
Vi om den hele vide Jord,
At Kjærligheden rundt vi vække
I hver en Skabning, ringe, stor,
Saavidt vort Ord og Tegn end gjelde,
Saavidt vor Broder=Hilsen naaer,
Langt over Have, over Fjelde,
Hvor varmt og tro et Hjerte slaaer!

Mod dejlig, aldrig skuet Stjerne
Vor Passer drages tredie Gang
Højt over Sole i det Fjerne
Og over Sfærers Jubel=Sang,
— Hvor ingen Grændse Tanken fæster,
Hvor Aanden heelt udfolder sig!
— Da stædes vi for Verdners Mester!
Da er vor Fryd evindelig!

52.

Den brudte St.

Mangen Sten, skjøndt færdig hugget,
Faldt istykker ofte hen;
Mestren dog, sit Arbejd værdig,
Trøstig danned den igjen.

Maa end mangen Id i Verden
Brydes for Dig paa Din Vej,
Stands ej nogen ædel Færden
Og fortvivl i Kampen ej!

Staa med fri og oprejst Pande!
Fremad skrid med kraftig Fod!
Lad den Visshed Dig opmande:
Sejren vindes kun ved Mod!

Og, om end af Sorg Dit Hjerte
Briste synes træt og mat!
Husk! der brænder end een Kjærte:
Naadens, gjennem Jordens Nat

53.

M∴'s Værktøj.

Vid! Før med Ret Du haabe tør
En Murers Navn at bære,
Hvert Værktøj Du anvende bør
Til Din og Ordnens Ære!

Din Passer og Dit Vinkelmaal
Gjem i Dit Hjertekammer!
Med Kalk hav fyldt Din Arbejdsskaal!
Glem Murske ej og Hammer!

Din Passer med Dig altid maa
Du til hver Gjerning tage!
Du dermed Cirkelen da slaae,
At Hver den kan opdage!

Afcirklet staae hver Daad og Id,
Et Billede af Himlen!
Med Kjærlighed ren, skjøn og blid,
Knyt Dig til Verdensvrimlen!

Med ærlig og oprigtig Hu
Maal med Din Vinkel lige!
At over hver en Handling Du
Kan tryg Din Dom afsige!

Bevogt Dit eget Hammer=Slag
I Hjertets dybe Kammer,
Og husk, der lyder Nat og Dag
Samvittighedens Hammer!

Med Murske mur hver Aabning til,
Der end i Hjertet findes!
Ej Adgang Lasten faae da vil,
Og Sandheds Sejr skal vindes!

Lad ej den hvile nogen Stund
Paa Templet op at bygge,
Der rejses skal i Palme=Lund
Til Verdensslægtens Lykke!

Tillav Din Kalk saa hvid og ren
Og fri for alle Pletter,
At den kan fæstne Sten til Sten
Og modstaae Stormens Nætter!

Husk paa, den er Din egen Sjæl,
Dit egen rene Hjerte,
Og være vil Din Trøst, Dit Held,
Din bedste Minde-Kjærte!

54.

Frimureren.

Hvad knytter vel vort Murer-Baand?
Hvad holder Haanden fast i Haand?
Hvi frodig og urokket staaer
Vort Samfund gjennem Seklers Aar?

Er det paa Videnskab maaske
Vi Ordenskredsen grundet see?
— Nej! hvad, hvormeget vi end veed,
Forjetter ingen Evighed!

Er det Veltalenhedens Kraft,
Der yder os vor Leve-Saft?
— Nej! Talekunstens hele Ild,
Om nok saa skjøn, ej strækker til!

Ja selv ej Toners Trylleklang
Ej varme Stemmers Altarsang,
Ej høj, begejstret Poesi
Som Kjædens Sjæl erkjende vi!

End mindre er det Rang og Stand,
Der om dens Kjærter værne kan!
Ej Magten selv paa højest Trin
Formaaer at støtte Templets Tind!

Er det maaske da Guld og Gods,
Der yder Kraft os her og Roes?
— Nej! om Du end var nok saa rig,
Her derfor Ingen hædrer Dig!

Kun Den her Agt og Ære faaer,
Hvis Aand i Kjædens Aand opgaaer,
Hvis Hjerte slaaer for Dyden glad,
Ukjendt med Usandhed og Had!

Hvem hver en Ædel strax er kjær,
Der spørger ej om hvad han er,
Men i hvert Menneske kun seer
Et Guddoms-Billed, — og ej meer!

Der trøster den, som er forskudt,
Tilgiver mildt hvad er forbrudt,
Og deler selv det sidste Brød
Med Armods Søn i bitter Nød!

See! træder Du med dette Sind
Idag blandt os i Kredsen ind,
Saa har Du selv alt det, hvorved
Betrygges Ordnens Evighed!

55.

Mod Himlen opad skue I og stræbe
Den hele Vandrings Tid paa Jordens Strand!
Ej ved det lave Muld maa Tanken klæbe!
Den svæve fri til Aanders lyse Land!
Hvor skjøn end Glæden vinker os herneden,
Hvor dyb end Kløften synes for os staae,
— Hvis Hjertet I vil skænke Himmel=Freden,
Fremad, og aldrig I tilbage gaae!

Mod Æthrens Blaa sig Lærken frydfuld svinger,
Fra Dalen stiger opad Blomstens Duft,
Til Skyen Græssets Dug sin Gave bringer,
Højt surrer Myggen op i Aftnens Luft,
Mod Oven toner Fuglens glade Sange
Og Hjorde=Klokkens muntre Glædes=Klang,
— Kun Du o Menneske! mod Jord seer bange!
Kun Du Din Sjæl indfængsler mat og trang!

Omsnørt af Mørkets Rædsler og dets Farer,
Paa intet Sted kan Aanden finde Ro!
Det svage Hjerte Tvivl og Frygt omsnarer,
Bag Skyer maa den høje Sandhed boe!
I Tro og Haab og Kjærlighed bedraget,
Med aldrig stillet Trang til Lysets Vej,
Er Modet knust, har Aanden Alt forsaget,
Og naaer med bedste Villie Maalet ej!

56.

Vil I Livets Roser plukke,
Ej dets Torne tør I sky!
Alle Jordens mange Sukke
Intet Væsen kan undfly!

Utak, Had og Nid indhøster
I af Kjærlighedens Frø!
Hvor I glæder, redder, trøster,
Seer I Dyd og Uskyld døe!

Blomsten trædes ned i Støvet,
Førend den sin Frugt har bragt;
Og det Gode, I har øvet,
Vejres bort af Mørkets Magt!

Brødet, I har kjærligt givet,
Til en Gift forvandles vildt,
Og til Død henkastes Livet,
Hvorom I har fredet mildt!

Hvor I kjærligst Hjertet skænked',
Hvor I rigest, fyldigst gav,
Vorde bittrest tidt I krænket,
Gjøres tungest Eders Stav!

Ej fortvivl dog ved den Gaade!
Stadig virk dog Smukt og Godt!
See, hvorledes Herrens Naade
Straaler frem i Stort som Smaat!

See, hvordan i Vaarens Klæde
Solen smelter Isen brat,
Hvor paany op Blomster træde,
Hvor kort før var Død og Nat!

Hør igjen da Stormen suse
Over Skov og Land og By,
Havets vrede Bølger bruse,
Tordnen rulle fra sin Sky!

Vel da troe vi, Vaarens Glæde,
Nyfødt nys, forsvinder alt,
Hvert et Liv i Markens Spæde
Før dets fulde Fødsel kvalt;

Og dog reiser sig fra Baaren
Atter Blomsten i sin Pragt,
Atter straaler nyvakt Vaaren
Dejlig i sin Sejersdragt!

Og saaledes hvad I saa'de
Af hvad Godt var, spirer vist!
— Lad kun Gud og Tiden raade!
Frugten kommer nok tilsidst!

57.

Hvad ved Visdoms Magt paa Jorden skeete,
Dødeliges Tanke, Daad og Skrift
Som et Teppe for os Clio spredte,
Aftryk af Aarhundreders Bedrift!

Vil I Haab om Teppets Tydning nære,
Hvert et Billeds Sandhed ret forstaae,
Med et aabent Aandsblik maa I være,
Og i egen Sjæl med Tanken gaae!

For et lukket Øje Ingen mane
Frem kan Billedsprogets skjønne Skat,
Aand kun selv kan Aandens Rigdom ane,
Lys selv Lys kun i den mørke Nat!

58.

Frimureriet.

Det er en kostbar, dejlig ædel Sten
Fra Idealers trylleriske Rige;
— O! lad den lige solklar, skjøn og ren
I al sin Glands i Eders Bryst nedstige!

Det er et gyldent Skind, et Kunstens Værk,
Der Guddoms Tanken dybt i Sjælen prænter;
— Udruster Brødre! Baaden fast og stærk,
At I som Argonauter hjem det henter!

Det er en dyb og underjordisk Grund,
Der ædelt Erts i rige Aarer skjuler;
— Med Bjergmands Flid i useet Arbejds-Stund
Hæv Ertset frem til Lys fra Nattens Huler!

Det er et Hav, paa Dybets Dyr saa rigt
Med ægte Perler i de faste Skaller;
— O! dykker modigt ned! Vidunderligt
Vil Perlen løses fra de vaade Haller!

Til et forjættet Land, lig Moses, vil
Vor Orden Eders Fodtrin sikkert føre!
— Igjennem Livets Ørk stræb tro dertil!
— En sjelden Løn vil Eder da tilhøre!

Minde-Digte.

1.

Br. Hamburger*).

(J S. ▭).

Paany, mens Natten vexler af med Dagen,
Den dybe Alvor gjennem Hallen gaaer,
Og vemodsfuld igjen ved Sarkofagen
I Sorg indhyllet Broderkredsen staaer!
Med Blikke, som i Gravens Mørke skue,
Med Haabets Tanke imod Østen hist,
En borthendragen Ven med Troskabs Lue
Vi offre Mindets fromme Blomsterkvist!

Saa ofte her blandt os hans Øje smilte!
Saa ofte venlig mild han hisset sad!
Fra Livets Færd herhid saa tidt han ilte
Og delte hver en Højtidstanke glad!

---

*) M. af St. i St. Joh. ▭ F. z. g. H.

Saa ofte her han stod ved Sørgebaaren,
Der minded' os om Brødres Hedengang,
Og broderlig han blanded' Vemodstaaren
Med Orgelets og Ordets dybe Klang!

Nu er og han den dunkle Bane draget,
Hvor kun forklaret Øje end ham seer;
Nu har og ham i Favnen Mørket taget,
Som intet jordisk Lys adspreder meer;
Nu er og han fra Kjæden grumt løsreven,
Han viede sit Mandoms Liv, sin Aand;
Nu er og han i Graven sænket bleven,
Og Hammeren er falden af hans Haand!

Ak! saadan vil i Templet Stormen kalde,
Og dyre Offre kræve Aar for Aar,
Indtil tilsidst ej Nogen af os Alle
I Kredsen rundt for Altret mere staaer!
Den høje Middag, herlig nu i Glandsen,
For Tidens strenge Bud vil vige brat,
Og, før selv troest Arbejd vinder Krandsen,
Indtræde vil den høje Midienat!

Men, om for Slægtens Blikke end forsvinde
Vil hvert et jordisk Billed, som vi saae,
Hver ærlig Flids og trofast Stræbens Minde
Skal uforgængeligt tilbage staae!
Om hvert et Træk end Dødens Haand fortæred,
Om intet er af Formen meer, som var,
— Forkynde dog, hvad Hver i Liv har været,
Skal det, som Hver i Livet virket har!

Og vidne tør i høje Murer-Sale
Hver Mester-Røst, hvert sanddru Tegnebræt:
Han virket har i Gjerning som i Tale
Med Ild og Kraft, med Aanden aldrig træt!
Hans Dagværk trindt et lysende Exempel,
Hans Tanke viis som stærk, og skjøn som ren,
Hans Hjerte i sig selv et Murer-Tempel,
Hans Aand en klar og kostbar Ædelsten!

Og svandt han derfor end for jordisk Øje,
Vil kraftigt spire dog hans Idræts Frø;
Mens sikker Løn ham møder i det Høje,
Vil iblandt os hans Værk og Navn ej døe!

End seer han hist til Østen fra sit Sæde,
End hilser han med Ord og Tegn og Haand;
End slutter han sig tro til Brødres Kjæde,
Og over Hamren svæver end hans Aand!

Saa held os, naar den store Mester kalder,
Og Nattens Taage stiger mørk og kold,
At ingen Storm og Lyn paa Værket falder,
Som selv vi præged i vort Murer-Skjold!
Held os, at, om end Legems-Hylstret brister
Og Formen aldrig skues meer paa Jord,
Vor Idræt intet Glimt af Glandsen mister,
Og signet lever i sit Hæders-Spor!

2.

Br∴ S. L. Tuxen *).

(J S. ▭).

Kun til eet Maal han rettede sit Øje;
Han søgte ikke Verdens tomme Glands;
Den Glæde, som kan jordisk Støv fornøje,
Var paa den lange Vandring ikke hans;
Men i Alfaders Tempelhus, det høje,
Hvor over Hvælvingen staaer Stjerners Krands,
Der levede hans Sjæl, did stræbte hen hans Higen,
Og der han nu har naa't paa Himmel=Stigen!

Han søgte Lys, — og Lyset har han fundet
Ved Kilden selv — i evigt Morgenskær!
Det Rette vilde han, — og han har vundet
Dets høj'ste Pris; — forklaret Øjet seer

*) I mange Aar M. af St. i St. Joh. ▭ Z. t R. og senere Præses
i „Direktoriet".

Med Stolthed paa den Tid, der er henrundet,
Med Jubel, at ej Mørke truer meer!
Det rene Hjertes bedste Skat han ejer.
Den høj'ste Løn: sin egen visse Sejer!

Og savnes han end dybt i Broder-Ringen,
Hvor ak! han var saa dyrebart et Led,
Saa findes dog blandt os i Sorgen Ingen,
Der ønsker ham tilbage fra hans Fred;
Men hver en Gang vor Sjæl udfolder Vingen,
Og Mindets Flamme brænder længselsheed,
Da Tanken vil erkjendtlig ved ham dvæle
Og pleje kjærlig ømt hans Eftermæle!

Om end hans Dagværk ingen Digter maler,
Om savne han maa Mængdens Egegren,
Om ej hans Navn i gyldne Typer praler
For Tidens Slægter paa dens Bautasten,
— Her stærk og mægtig Murer-Røsten taler,
Her staaer hans Skjold med Hædersskriften ren!
Lad Døgnets Blus den stræbe at fordunkle!
— Hvad ægte er, med ægte Skin vil funkle!

3.

Br. P. W. Olsen.

(J S. ▭).

En Aand drog bort, der gløded blidt
For Livets bedste Drømme,
Men ogsaa tungt har stridt og lidt
I Skjæbnens Bølge=Strømme;
Ved Graven, hvor han sænktes ned,
Det vidnes skal med Smerte:
Hans Sjæl var fuld af Kjærlighed
Og ejegodt hans Hjerte!

Saa giver, Brødre! ham da med
Vor Røst til Rejsens Ende!
I Arbejds=Rækken hvert et Led
Et ømt Farvel ham sende!

I Kjæden, held os! ingen Død
Og ingen Grændse kjendes;
Fra Østen over Gravens Skjød
I Vesten fjernt den endes!

Paa Jorden vel vort Broder-Blik
Skal aldrig meer ham finde,
Men hvad af Godt fra ham udgik
Vil staae i kjærligt Minde;
Og, om i den betrængte Barm
Tidt Uvejrs-Skyer svæved,
Til Glæde kun med Fader-Arm
Nu Naadens Gud ham hæved!

4.

Br. A. Stæger*).

En Sjæl er flygtet bort til Himmel-Hjemmet,
Hvorfra den stærk til mandig Daad udsprang;
Et Hjerte braft, for alt Uværdigt fremmed,
Med Adelspræget prøvet mangen Gang;
En Sten er vegen hist i Templets Kammer,
Hvor fast den sattes ind ved Mester-Hammer!

Du veed ej Tidens Slægt! Alt hvad han saa'de
Af sjelden Sæd i Livets Urtebed!
Du kjender ej hvad Stort hans Sjæl attraa'de,
Det høje Maal, den trofast hængte ved!
Du aner ej alt hvad af Skjønt han skabte,
Og fatter ej Alt hvad i ham Du tabte!

*) I flere Aar 1ste Forst. i St. Joh. ▭ Z. t N. — Ovenstaaende blev indrykket i „Berl. Tid."

Kun hist hvor Verdens falske Lys ej blænder,
Hvor Fredens Palme uforstyrret groer,
Hvor Brystet varmt for Ret og Sandhed brænder,
— Kun der er Tabet kjendt som Sorgen stor!
Kun der Taknemlighed vil værdigt binde
For sene Slægter Krandsen til hans Minde!

5.

Br. A. Stæger.

(I S. ▭).

Alt er fuldendt! Vor elskte Broders Minde
Har vi den sidste Tak, det sidste Offer bragt!
I blid Erindring Savnets Bemod svinde!
Thi kjende ej vi Mesterordets Magt?

Nu boer han hist paa Lysets høje Klode,
Fra Jorden fjern, men Over-Mestren nær!
Nu ejer Lønnen han for alt det Gode,
Som han har tænkt, som han har virket her!

Og svandt end hen vort Samlivs skjønne Dage,
Og mistede vi end en sjelden Ven,.
Vi have jo hans kjære Navn tilbage,
Det visse Haab at favne ham igjen!

Vi vide jo, fra Rejsen her vi vende
Tilbage til den samme Føde-Egn;
Vi vide jo, hvorpaa vi skal ham kjende,
Thi fælles er jo Haandgreb, Ord og Tegn!

Og glemme nogensinde vel vi Røsten,
Hvormed saa tidt han maned Lyset frem?
Ja! — elskte Broder! ja! „vi see til Østen",
Vi see til Dit, — til alle Ædles Hjem!

6.

Til Br. H. P. Holst*).

(Ved hans Søns Død).

Lynet ramte, Almagts Hammer faldt,
Ej kan ydes nogen Trøstens Tale;
Men mon derfor, Ven! Du tabte „Alt"
Og Dit „bedste Haab" i Livets Dale?
Ejer ej Dit Hjerte og Din Aand
Meer end alle Jordens bedste Skatte?
Er ej dobbelt faste nu de Baand,
Hvormed Danmarks Sønner Dig omfatte?

Tog din Adam ej til Gud sin Flugt,
Ren og ædel, som vi her ham skued?
Kunde, naar Dit „Øje her blev lukt",
Du vel vide, hvad der end ham trued?

*) I „Flyveposten" 89, 1859.

Havde han i Kampen, han alt stred,
End ej Dig og Moder ved sin Side?
Kjendte Andet han end Kjærlighed?
Veed ej nu Du, aldrig han vil lide?

Visselig Din lyse Sjæl mit Ord
Ej og ingensinde vel behøver;
Men den Sorg, der ved din Arne boer,
Dybt og mægtigt Broderen bedrøver!
Han har seet Dit Hjertes stille Kval,
Læst i Øjet Frygtens ømme Taare,
Og deltagende han derfor skal
Græde med Dig ved Din Adams Baare!

7.

Br. J. G. v. Levetzau.

(I Logens og Kjædens S. ▭).

„Det er fuldbragt!“ — I Dødens stille Kammer
Alt Jordisk nu af Broderen er lagt!
Forbi er hvert et Arbejd, endt hver Jammer,
Udstridt hver Verdenskamp! — Det er fuldbragt!

Hvo var o Venner! vel den Dødelige,
Der gudhengiven gjennemgik sin Dom?
Saae vi forfærdet ham tilbage vige,
Da ham hans sidste Lod for Øje kom?

Gav Vidnesbyrd ej om sig selv han rolig,
Da Nattens Mørke faldt, og Taaren flød?
Og saae og kjendte han ej længst den Bolig,
Der Hylstret skulde hilse ved dets Død?

Gav Styrke ej ham i Højmidnatsstunden
Samvittighedens lyde, glade Røst?
Og har han, dengang Øjet brast, ej funden
I heelt opfyldte Løfter Himlens Trøst?

Hvi klage da? langt over Jordens Grave
En herlig Løn tro Arbejd er tilsagt!
Hans Mester=Sten i Tempelet vi have,
— Han Sejren vundet har! — Det er fuldbragt!

8.

Ved Br. J. G. Levetzaus Mindestøtte
(J. G. ▭ 5860. 4. 23)

Til Lysets Væld fra Rejsen blev Du kaldet,
Hvor Du til Kamp en stakket Stund var sendt!
Fra Øjet nu er heelt Dig Bindet faldet,
Og Din er nu den højste Orient!
Dit Æreskors derind Du med Dig bringer,
Og Himlens Orgel=Røst til Velkomst klinger!

I Vestens Mørke end staae vi tilbage,
Omgivne rundt af Fristelsernes Raab;
Men om end faa, — om mange vore Dage,
Os styrke skal Din Tro, Dit trygge Haab!
Din Murer=Aand vi end blandt os fornemme,
„Vi sees igjen!" Hist lyder højt Din Stemme!

„Vi sees igjen!“ Ja! mildt fra Sarkofagen
Det toner trøsterigt til hvert et Bryst!
Og derfor dulmes Smerten, tier Klagen
Og svinder Tvivlen for vort Blik mod Øst!
Akacien skal friskt Din Gravhøj smykke
Og tyde os vort Mester=Ord, — vor Lykke!

I Tegnet til Din Katafalk vi træde
Og mane os Dit Broder=Minde frem!
End slutte vi med Dig den faste Kjæde,
Der strækker sig om Jord til Stjerners Hjem!
Ej Døden selv Dig fra vort Arbejd fører!
Fra evig Tid Du det og os tilhører!

9.

Br. Würtzen.

(I Kirken.)

Saa er vor Ven! Dit Timeglas udrundet!
Mat Haanden sank med Skovens sidste Blad!
Saa har Du Hvilen efter Arbejd fundet,
Og smiler fra Din Himmel mild og glad!
I Urnen sænke vi med Vemods-Tone,
Med Mindets friske Krands Din Arbejdsdragt!
Nyd Lønnen nu ved Overmestrens Trone,
Og glæd Dig, Din Forvandling er fuldbragt!
Med Haab og Tillid see og vi mod Øst!
Der lytte Du til Brødres Afskeds-Røst!

Et ægte, kraftigt Led var Du i Kjæden,
Der fast sig om den hele Klode snoer!
I Kamp og Smil, i Alvor som i Glæden
Du glemte Løftet ej, Du eengang svoer

Og derfor bar med Ret Du Mester-Navnet,
Og Kjærlighed fra Brødres Kreds Du fik!
Ak! derfor er og nu saa bittert Savnet,
Og mod Din Plads er sorgfuldt vendt vort Blik!
— Dog! kun en liden Stund Du gik forud!
— Vi samles Alle jo med Dig hos Gud!

10.

Br. L. Hilfling.*)

Du stærke Eeg, der os saa tidt forlysted
Og alderstegen end saa kraftig stod!
Har Døden ak! nu i sit Favn Dig krystet,
Og drukket ud Dit varme Hjerteblod!
Ej meer nu i Din stolte Krones Skygge
Vi flette kan de rige Minders Krands
Om mangen Kamp, men og om mangen Lykke,
Om alt hvad fængslede Din Aand og Sands!
Forstummet er den Stemme klar og blid,
Der maned frem en længst forsvunden Tid!

Hvad var Du ej i Alvor som i Glæde
Din Venne-Kreds til senest Efteraar!
Og hvilket sjeldent Led end i den Kjæde,
Der sørgeklædt idag om Graven staaer!

*) Indrykket i „Berl. Tid.“

O! lad dens Vemod sig med deres blande,
Der stode Dig ved huslig Arne nær!
Hvo kan som den med større Hæder sande,
Hvor tro Du Lyset var, hvor skattet der!
Nu seer Du det, hvor heelt og rent det boer!
— Der mødes vi igjen med Tegn og Ord!

11.

Br. J. G. E. Baruel.*)

(J. S. ▭)

Skjøn og lys fra Østens Trone
Solen steg i Æthrens Blaa;
Under Sfærers Jubel-Tone
Land og Stad den stige saae;
Alle Klokker festligt klinged,
Dagen hilsedes med Sang,
Og fra Templets Taarne ringed,
Det til hellig Altargang!

Samlet glad for Naadens Billed
Med sit Offer Kredsen stod;
Ordets Tolk begejstret stilled
Sig ved Himmelkorsets Fod;

*) Budskabet om hans Død modtoges af Br. Br. paa V. S. V.'s Fødselsdagsfest 7. Oct. 1862 Han var ▭'s Indf.

Orglet med sin dybe Stemme
Kaldte blidt til Højtid hen,
Alle syntes Sorg at glemme,
Alle gav til Fryd sig hen!

Ak! da trængte sig i Kjæden
Sorgens blege Skygge ind!
Ak! da trilled midt i Glæden
Vemods Taare ned paa Kind!
Medens Livet rundt om flammed
Mødte Dødens Værk vort Syn!
Templets indre Kammer rammed
Uvejrsskyens vrede Lyn!

O! I Alle Stenen kjendte,
Som for Stormens Vælde brast,
Stenen, som mod Lyset vendte
Uforandret, skjøn og fast!
I har seet til Altrets Kjærte
Ham saa Mangen lede hen!
I har skattet højt hans Hjerte,
Elsket Broderen som Ven!

Held ham selv! nu har han fundet
Hvad forgæves her blev søgt!
Heelt han hist har nu udgrundet
Hvad ej naaes ved jordisk Kløgt!
For hvad tro vi saae ham virke
Maalet i vort Tempel til,
Nu i Aanders lyse Kirke
Sjelden Løn han høste vil!

O! men vi, der blev tilbage,
Vi, der trykked ham i Favn,
Vil ej vi i Fremtids Dage
Føle dybt og tungt hans Savn?
Knap den Trøst i Sorgen fatter
Sjælen ved hans kolde Leer,
At vi eengang see ham atter,
Og da aldrig skilles meer!

12
Ved H. S. V. Br. Kong Frederik den Syvendes
Castrum Doloris.

5863. 12. 15

Den tunge Pligt, men hellig for hvert Hjerte,
Hidkalder Broderkjædens Led idag;
Med Tankens Vemod, Barmens dybe Smerte
Vi staae ved Drottens, Mestrens Sarkofag!
For Verdens trefold store Mesters Trone
Har han afklædt sig Jordens Murer-Dragt,
Og under Sfærers dybe Orgel-Tone
For Naadens Fod sit Arbejds-Værktøj lagt!

O! spørger ej, hvad Minde han sig satte
I Folkets Bryst ved Friheds klare Sol!
Een Sorg vi kun i Tempelhallen fatte:
Det Savn, han efterlod paa Mester-Stol!

— Dog! nyfødt straaler nu ham Morgenrøden!
Hans Retfærds Vej hist evig er og klar!
Opfyldte Løfter var hans Trøst i Døden!
Hans Løn skal vorde som hans Arbejd var!

Men vi, han rakte Haand i sluttet Kjæde,
Der stemmed i med ham vor Tempel-Sang,
I Andagt til hans sidste Bolig træde
Og hilse med vort Tegn ham sidste Gang!
Da Budet lød, han hvisked blidt: „Jeg kommer!"
Og lagde rolig Sværd og Hammer ned!
Vi komme og! — og da vort Arbejds Dommer!
Skænk os hans Himmels Lys — hans Løn og Fred!

13.

Dr. W. A. Hoppe *).

Stille var Din Livets Gang blandt Slægten,
Bramfri hver en Virken i Din Kreds,
Ej paa Mængdens Pris Du lagde Vægten,
Var Du selv kun med Din Daad tilfreds!

Hvad sig i Dig rørte Faa kun kjendte,
Om Din dybe Attraa Ingen veed;
Selv, da Himlen Sorg paa Sorg Dig sendte,
Var Din Læbe tavs om hvad Du led!

Nu dog paa Din Grav skal Sandhed skrive:
Hjertet flammed varmt bag Sjælens Ro,
Redelig Du var som Faa i Live
Og en Ven som Færre fast og tro!

*) I „Flyveposten" 7de Marts 1865.

14.

Dr. H. Münter *).

En mødig Olding vandred heden,
Den trætte Aand har fundet Ro,
Længst svunden var ham Kraft og Glæden,
Var Jorden ham en Smertens Bo;
Og derfor skal ej daarlig Klage
Nu lyde over Graven hen,
Men kun et ømt Farvel ledsage
Paa Vej til Gud vor tabte Ven!

Saa mangt et Uvejr mørkt sig sænked
Henover Ungdoms=Banen ned;
Dog! Herren Kraft til Sejr ham skænked,
Og Sjælen gjenvandt al sin Fred;

*) I „Flyveposten“ d. 12te Septbr. 1867.

Men skjønsom og han nytted Freden
Til rigt at skabe Lykke der,
Hvor varm hau mødte Kjærlighedeu
I alle milde Dyders Skær!

I, der forstaae, som han, at skatte
Den store Kjertes klare Skin!
I vil den høje Sjælsro fatte,
Hvormed han gik til Østen ind!
Nu veed han jo, hvad tidt han drømte,
Hvad trygt og vist han bygged paa;
Alt, da den sidste Kalk han tømte,
En bedre Verdens Glands han saae!

15.

Br. H. Münter.

(J. E. ▭ 1868).

I en lang og sluttet Række
Staae i Hallen alvorsfulde Mænd;
Vemod er i Blikket, mens vi lægge
En Akacie-Krands til Offer hen!
Han, den bringes, længst er vandret heden;
Over Graven Vintrens Storme drog;
Længst begrædt han blev af Kjærligheden,
Og dens bedste Blomst han med sig tog!

Mørk er Graven, — til en Murers Øje
At forfærde har den dog ej Magt;
For hans Blik med Trøsten fra det Høje
Straaler jo en evig Morgens Pragt!

Derfor uden Sorgens bittre Klage
Lyder nu i Templet Mindets Sang,
Med vor Tanke vendt til svundne Dage,
Følge kjærlig vi hans Murer=Gang!

Bort Du gik, fra Støvets Baand løsrevet,
Drikker nu af Visdomskilden glad!
Hvad Du fast har troet, er klart nu blevet,
At ej Døden skiller Kjæden ad,
At fra Jordens vidtudstrakte Dale,
Naar Højmidnats dumpe Klokke slaaer,
Til den lyse Middags Himmel=Sale,
Op til Verdens=Mesteren den naaer!

Der i Ly af Palmens høje Skygge
Seer fuldendt Du Dit begyndte Værk,
Vil vort Tempels stolte Kuppel bygge
Med tilhugne Stene nidkjær stærk!
Der Du favner os i herlig Glæde,
Naar engang ved Mestrens Hammerslag
Fra det sorte Kammer ind vi træde
Til en lang og dejlig Arbejdsdag!

Far da vel! Et tre Gang Tre Dig sige,
At vi glemme ej Din Broder=Vej!
Far da vel paa Østens Himmel=Stige
Til den Løn, vi veed Dig svigter ej!
Længst Du stued den i Murer=Flammen,
Og det vidues skal, Du Ordet vandt!
— Støvet vorde Støv! — Et sagte Amen! —
Salig hvo, som Du, fik Østen fandt!

16.

Br. Adolph Recke.

(I ▭ og Kirken).

Paa hvert af Livets mørke Trin
Nedstraaler end et dejligt Skin
Fra Skjønheds Morgenstjerne;
Forjættelser foruden Tal,
Saa mangt et saligt Ideal
Den bringer fra det Fjerne!

Og Skjønhed var den Dødes Lyst!
Den var i Sorg hans bedste Trøst,
I Fryd hans bedste Glæde;
Han rundt den spredte, hvor han gik,
Og i hans eget Bryst den fik
Et lyst og stadigt Sæde!

Den stilled hver hans Hjertes Trang,
Den toned i hans Harpes Klang,
Og fra hans Øje brændte;
Den gjorde Alle ham saa kjær,
Og til en elsket Broder der,
Hvor Øst sit Lys ham tændte!

Den klaret har hans sidste Nat,
Og, da hans Øje slukkes brat,
Har han den hist gjenfundet!
— Nu evig Skjønheds Trylleri
Hans rene Sjæl jo vugges i;
— Vi tabte, — han har vundet!

17.

Br. Anton J. Smidth *).

En ædel Sjæl, et varmt og kjærligt Hjerte,
En dannet, lys, i Livet prøvet Aand,
En høj Opfatten af den klare Kjærte,
Til Glandsen af hvis Ild han rakte Haand;

Hans Tankes Præg en Gnist fra Idealet,
Hans Stræben kraftig, viis hans Id og god,
I Skjønheds Skær hans Vandrings Vej sig maled,
Og Lyset fulgte Skridt for Skridt hans Fod!

Hvad Under da, i Alvor som i Glæden,
Vor Agt og Kjærlighed han med sig bar,
At Sorgen bleg nu drager gjennem Kjæden,
Hvor glad erkjendt fra Først til Sidst han var!

*) I „Berl. Tid." 1868.

Ak! talte var alt længe jo hans Dage,
Og længst han stued aabnet Herrens Favn!
Ej ønske tør vi atter ham tilbage; —
O! freder ømt da, Venner! om hans Navn!

18.

Br. J. F. Svendsen.

(I Kirken).

Om end den bedste Blomst, Du har i Eje,
Al lægge ned paa denne Oldings Grav,
I indre Skjønhed vil den intet veje
Imod det Værd, han selv sin Vandring gav!

Af ringe Stand, — han Ærefrygt paakaldte!
Ej Mangens Adel bedre var end hans!
Om Ingen end blandt Kløgtige ham talte,
— Dog smykked ham den ægte Visdoms Krands!

Han fattig var, — og dog med Verd'ners Skatte
Fuldt overstrømmede det rige Bryst!
I snever Virkekreds ham Herren satte,
— Og dog med sjelden Sæd til herlig Høst!

For Slægten fremmed, ydmyg og beskeden,
Af Naadens Haand alt her sin Løn han fik,
Thi ham det Bedste fulgte: Kjærligheden,
Og i den egne Barm et roligt Blik!

Ej Saga vil hans Daad paa Tavlen skrive,
Ej Kunsten rejse ham et Monument,
Men mindet kjærligt vil paa Jord han blive,
Mens Een kun lever end, der har ham kjendt!

19.

Br. Fr. Algreen-Ussing*).

Saa ung endnu, — og alt i Graven sænket!
Af Frøets Fyld saa lidt til Frugt omskabt!
Hvad var af Haab ej til hans Fremtid lænket!
Og hvad af Smukt har ej i ham vi tabt!

Saa ung endnu, — og dog med hvilket Snille,
Med hvilke faste Skridt sin Vej han gik!
Fra Kjernen Skal, fra Sandt det Falske skille,
Hvor mægtede hans skarpe, aabne Blik!

Saa kort et Liv, — og dog i Daad og Stræben
Saa skabende, saa lyst, saa indholdsrigt!
For Sandhed al dets Kamp med Pen og Læben,
Som højest Lyst, — som dyrebarest Pligt!

*) Indrykket i „Berl. Tid." 13. Jan. 1869.

I Rækken ak! vi nu ej meer ham finde;
Sig Sørgefloiet om hans Banner snoer!
Men sandes skal, han var en ærlig Fjende,
Og trofast Ven i Gjerning og i Ord!

Taffel-Fyr.

1.

For V. S. V. Br. Kong Frederik d. 7de.

Et Ordens-Fyr fra alle Læber tone,
Gjenlyde højt med hver en Murer-Røst
For ham, der bærer Danmarks Konge-Krone
Og bæres selv med Haab i Folkets Bryst!
En Herre er han Danas Sønner alle,
Vor Fremtids Lod afhænger af hans Daad;
Med Broder-Navn tør vi dog kun ham kalde,
Den Første ved vort Arbejd, i vort Raad!
Saa signe ham da Verdeners Bygmester!
Ham følge Visdom tro i Vel og Vee!
Op Brødre! højt vor varme Bøn bekræfter
Paa Murer-Viis med trende Gange tre!

2.

For Prov.'s Prot. Kong Christian d. 9de.

(1865).

Saa ofte i de nu henrundne Dage
Sig svang vor Tanke hen til Landets Slot,
Og atter derfra bragtes da tilbage
En venlig Broder-Hilsen fra vor Drot!

Han er ej meer, — og for vort Blikherneden
Den Fyrste, vor vi nævned', evig svandt;
— Og dog vor Aand med hele Kjærligheden
Did drager end, — hvortil den blev saa vant!

Thi er ej Christian Broder som den Anden
Og aldrig end blandt os i Kredsen sad,
Vi elske Sjælens Adel højt i Manden,
Og skjønne paa hans Værd som Fyrste glad!

Og først maa glemmes alle Borger-Pligter,
Hver Følelse for Skjønt og Ret forgaae,
Før Mureren sin ædle Konge svigter
Og ej ved Tronen med sit Skjold skal staae!

3.

For Høistsamme.

(1866).

For hver en Fyrste tung er Kronens Byrde,
Og mørk er ham saamangen Arbejdsdag!
Han være skal sin Hjord en vaagen Hyrde,
Statsskibet styre gjennem Bølgeslag!

Mod hvilket Hav har ikke maattet stride
Vor Drot, at frelses kunde Dannebrog!
Hvor mangen Sorg har han ej maattet lide
Fra første Stund han Scepteret modtog!

Saa lad hans Kamp mod Maalet tro os dele
I Visdoms Aand med Fremtidshaabet rigt!
Lad Kjærlighed og Tillid os besjæle
Som Hjertets Trang og hellig Murer-Pligt!

Lad Villien ren og god os glad erkjende
I hver hans Tanke og i hvert hans Værk!
Og lad til Verdners Gud os Bønnen sende
At signe ham, og gjøre Villien stærk!

4.

For Dronningen.

Hvo ærligt søger, vil og sikkert finde,
I Sympathi er Lykken, er vort Liv!
Vor Konge søgte en beslægtet Kvinde
Og i Louise fandt sit Alt som Viv!

O! maatte og i hendes Bryst da bygge
Hvad rundt hun skabte selv: Held, Ro og Fred!
Og maatte finde hun den bedste Lykke,
Hun søger i sit Danmarks Kjærlighed!

5.

Ved Mindebægeret over d. t. d. e. O. i. Br.·. Br.·.

End fysler sig vor Sjæl i Tankens Fylde
Med hvad af dem i Jordens Skjød blev lagt,
Med alt hvad Skjønt og Ædelt vi dem skylde,
Med alt hvad de har virket, tænkt og sagt!

Her lyste Deres Aands saa klare Stjerne!
Til Kjædens Ære bar De Kjædens Dragt!
Her række Haanden end de fra det Fjerne,
Thi her med os de sluttед evig Pagt!

Saa lad os minde dem i Aanders Rige,
Forvissede om Gjensyns Timen der!
Saa lad vort Tregang Tre dem atter sige,
Hvor ømt og kjærligt de erindres her!

6.

Ved Afskedstaffelet i Christiansstad 1854.

(Til de svenske Br. Br.)

Skilsmissen forestaaer, og Alle snart bortdrage,
Der kom til Eder fra den danske Strand!
Fra vore Blik I vort Farvel modtage;
Men Takken? — nej! den ikke talles kan!
Den rører sig i Hjertets dybe Gjemme,
Omkrandset mildt af rige Minders Grønt;
Men den har ingen Ord og ingen Stemme;
Dertil var Alting her for godt og skjønt!
Fra Herthas Lund skal ofte Tanken sendes
Til Eder, Brødre! i den kjære Stad;
Ved hvert et Lys, der i vort Østen tændes,
Vi mindes Lyset her i Aanden glad!
O! maatte under Eders Tempels Bue
For evig trone samme Glands og Fred!
O! maatte hvert et Murer-Hjerte skue
Paa Jorden overalt den samme Kjærlighed!

7.

Efter Kap.-graderne ved sidste T. i Christians-stad 1854.

Førend Arbejdsstunden endes,
Morgnen end i Østen gryer,
Lad det højt i Templet kjendes:
Pagten atter vi fornyer!

Hjelmen paa vort Ridder-Hoved,
Riddersværdet i vor Haand,
Holde skal vi, hvad vi loved,
Holde tro i Sandheds Aand!

Ærligt, mandigt skal vi kæmpe
I hver Daad og hver Idræt,
Vild Begjær og Drifter dæmpe,
Hævde Dyds og Sandheds Ret!

Følg os Brødre! paa vor Vandring
Med et agtsomt Prøve-Blik!
Mærker Eder hvad Forandring,
Der paa Vejen foregik!

Kan vor Færd ej Prøven stande,
Svige vi i Held som Nød,
Maatte I med Smerte sande,
At vi Tempel-Eden brød,

Brist da Sporen os fra Hælen,
Riv da Korset fra vort Bryst,
Og det Værste ramme Sjælen:
Overmestrens Dommer-Røst!

Ridder-Løftet Takken være
Fra vort fulde Hjertes Væld!
Og med det I Brødre kjære!
Mildt modtager vort Farvel!

Indhold.

Side

Side

